

Harlequin Romance

2491

1.50

Cast a Tender Shadow

ISABEL DIX

Harlequin Romance

2491

1.50

Cast a Tender Shadow

ISABEL DIX

VĨNH BIỆT HÌNH BÓNG DỊU DÀNG

ISABEL DIX

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Mục lục

[GIỚI THIỆU ĐÔI NÉT VỀ NHÀ XUẤT BẢN HARLEQUIN VÀ TÁC GIẢ](#)

[CHƯƠNG MỘT](#)

[CHƯƠNG HAI](#)

[CHƯƠNG BA](#)

[CHƯƠNG BỐN](#)

[CHƯƠNG NĂM](#)

[CHƯƠNG SÁU](#)

[CHƯƠNG BẢY](#)

[CHƯƠNG TÁM](#)

[CHƯƠNG CHÍN](#)

[CHƯƠNG KẾT](#)

GIỚI THIỆU ĐÔI NÉT VỀ NHÀ XUẤT BẢN HARLEQUIN VÀ TÁC GIẢ

hà xuất bản HARLEQUIN đã được thành lập từ năm 1949, đã tạo được danh tiếng trong ngành xuất bản bằng một nền tảng vững chắc về chất lượng và tính sáng tạo của tác phẩm. Tiểu thuyết của nhà xuất bản này rất thích hợp với đại đa số quần chúng ở miền Bắc Mỹ. Hàng tháng có tới 6 tác phẩm mới được ra đời và bán tại hầu hết các quầy sách báo ở Canada và Mỹ.

Mỗi tác phẩm của HARLEQUIN đều miêu tả sinh động một câu chuyện tình thương tâm độc đáo, lôi cuốn, bất ngờ và hấp dẫn. Với những môi trường và hoàn cảnh khác biệt nhau đã được dựng lên, chúng có thể thu hút bạn đến với một cuộc đi săn ở châu Phi, một ngôi làng cổ xưa kỳ lạ của dân tộc Wales, hoặc một vùng đất độc đáo ở Riviera. Bất kỳ nơi nào và bất kỳ ở đâu có hiện diện người nam và người nữ thì ở nơi ấy đều có tiếng sét ái tình đánh trúng.

Và ISABEL DIX là một tác giả nổi tiếng và ăn khách của nhà xuất bản này. Tác giả đã dùng ngòi bút của mình để khám phá những cảm xúc của đời sống nội tâm của những con người yêu nhau trong những hoàn cảnh trái ngang chưa từng tiên liệu, dẫn đến sự hòa hợp của hai tâm hồn trung thực không vụ lợi, so đo, kỳ thị...

Tác phẩm VĨNH BIỆT HÌNH BÓNG DỊU DÀNG xuất bản lần đầu tiên qua dạng sách đóng bìa cứng năm 1981 do CTY MILLS và BOON, tiểu thuyết HARLEQUIN xuất bản lần đầu tháng 8 năm 1982 in tại Mỹ. Năm 1981 chính tác giả ISABEL DIX đã xuất bản tác phẩm này và sau đó cũng trong năm, tác phẩm đã được xuất bản thêm tại Phi-Luật-Tân và Úc Đại Lợi.

TÓM TẮT NỘI DUNG CÂU CHUYỆN

KATE ELLERDALE một cô gái kiểu mẫu người Anh, làm việc cho nhà thời trang nổi tiếng gốc Hy Lạp tên là KULUKUNDIS tại Anh Quốc. Trong một buổi trình diễn thời trang quốc tế tại tòa nhà Werne Abbas Manor để gây quỹ từ thiện, Kate gặp Antoine là một nhà doanh thương Pháp đang đi công tác ngắn hạn tại Anh Quốc. Tiếng sét ái tình đã khiến cho hai người yêu nhau và hò hẹn cùng nhau sẽ kết hôn sau đó một tháng tại đất Pháp.

Say đắm với mối tình bất ngờ đầy thi vị và lãng mạn, Kate không cân nhắc và tìm hiểu kỹ lưỡng về thân thế gia đình của người yêu, nàng đã liều lĩnh bỏ lại Anh Quốc tất cả, để đáp máy bay qua Pháp. Tại nơi đây, nàng bị đưa vào một màn kịch, tiến hành lễ cưới với người em họ của Antoine là Charles, vì bà SAVONEY – MORLET, mẹ của Antoine, một quả phụ quý tộc Pháp thuộc dòng họ Savoney – Morlet, mang nặng đầu óc kỳ thị chủng tộc và phân biệt giai cấp xã hội. Bà quyết không đồng ý cho người con yêu dấu duy nhất của mình kết hôn với một người con gái kiểu mẫu nước Anh. Antoine lại là một thanh niên có bản chất nhu nhược, không dám đấu tranh để giữ vững tình yêu của mình, lại phải nhờ đến Charles giả vờ cưới Kate làm vợ, để che giấu mẹ và lần hồi định sẽ tìm cách lén lút ăn ở với Kate.

..."Nàng không hề có chút nghi ngờ nào về người mẹ đầy thành kiến và khư khư lấy con mình, không bao giờ chấp nhận cuộc hôn nhân này – mãi cho đến sau khi phép hôn phối diễn ra, khi nàng khám phá ra, trong sự kinh hoàng, rằng mình đã bị đánh lừa để lấy Charles, người em họ có gương mặt giống hệt như Antoine..."

Đau khổ và thất vọng trước sự thật phũ phàng, lại không biết rành tiếng Pháp, Kate đành phải chấp nhận cuộc hôn nhân giả vờ. Nàng đã phải kết hôn với một người đàn ông hoàn toàn xa lạ:

Nàng sống chung với người “chồng hờ” Charles – em họ của Antoine nhưng rất giống chàng, bởi vì hai người cha của hai người này lại là hai anh em sinh đôi. Trong thời gian chung sống với Charles, Kate lại khám phá ra Charles, một nhiếp ảnh gia nổi tiếng trên thế giới, mới đích thực là người mà nàng đã từng yêu thích và mơ ước qua các tác phẩm của chàng tại các phòng triển lãm trên thế giới. Nhưng cú “sốc” lấy “chồng hờ” cũng không nghĩa lý gì so với sự bấn loạn trong nỗi tuyệt vọng, là mình đã yêu người “chồng hờ” và Charles cũng đem lòng yêu nàng kể từ khi nhìn thấy nàng dưới tấm lụa làm mạng che mặt trong ngày cưới.

...”Tên, (Antoine) vượt ra khỏi môi nàng.

Thình lình, Kate bị đẩy ra một bên, và cặp mắt giận dữ của Charles bùng bùng nổi giận nhìn xuống nàng trong một cơn thịnh nộ khó hiểu. Đang quay cuồng trong cảm xúc nộ hôn của chàng, nàng không ngờ là mình đã khê kêu lên, cái suy nghĩ thương hại thoáng qua của nàng đối với người đàn ông mà lẽ ra nàng đã phải lấy làm chồng.

Charles chất vấn:

- Antoine!: Phải chăng em vừa gọi tên anh ấy trong khi anh đang yêu em phải không?

- Không...em...

Bị hắt khỏi vòng tay siết chặt của chàng, Kate bật ngửa người ra một cách đáng thương:

- Charles....

Nàng thốn thức, hai tay dang rộng van lơn:

- Không! Anh không thể biến thành một gã tình nhân tạm bợ dùm cho bất kỳ ai – ngay cả vì người anh họ yêu dấu Antoine của anh.

Cái nhìn sa sầm của chàng cứ liên tục xoáy lên lớp y phục nhàu nát của nàng, lên làn ngực phập phồng của nàng.

-.... Chỉ còn một việc đơn giản là hãy quên đi cái khoảng thời gian đáng nguyên rủa này, coi như nó chưa từng xảy ra.

....

Sau bao nhiêu thử thách, biến cố và hiểu lầm nhau trong cuộc sống chung tạm bợ, Kate quyết định “Vĩnh biệt hình bóng Antoine” trong tim nàng khi Antoine trở lại tìm nàng sau đó. Vì chính Kate đã tìm thấy được một tình yêu chân thực ngay bên cạnh Charles, một con người tự chủ, đầy nghị lực và bản lĩnh trong tình yêu đó đối với nàng.

Bảo Khanh

Isabel Dix

Vĩnh biệt hình bóng dịu dàng

Dịch giả: Bảo Khanh

CHƯƠNG MỘT

ơn ác mộng chỉ thay đổi các chi tiết, còn tính chất cơ bản bao giờ cũng giống nhau. Nàng im lặng đứng nghe buổi lễ cưới đang được tiến hành, tấm khăn voan phủ trên gương mặt. Các ngón tay chàng nắm lấy tay nàng an ủi. Những lời nói không ngừng, dù bằng ngôn ngữ nào, hay được nói ra bằng một thứ tiếng nàng vừa mới làm quen, nó cũng làm nàng xúc động tưởng chừng nghe được tiếng nói của các vị thánh ngày xưa vang ra trong sách Kinh Cầu.

Nàng chỉ biết tiếng Pháp vừa đủ để trả lời trong những chỗ thích hợp, và cũng chỉ từ khi họ di chuyển vào trong nhà nguyện của ngôi thánh đường nhỏ bé này, sự kinh hoàng mới bắt đầu. Vì, chính vào lúc chú rể nâng tấm khăn voan che mặt để hôn nàng, nàng bắt gặp trước mặt mình đôi mắt của một người đàn ông hoàn toàn xa lạ, không phải là Antoine.

Kate Ellerdale choàng tỉnh vì một cơn hoảng hốt, tiếng thổn thức đáng thương của nàng bị nén lại trong tấm chăn đã được ấn vào miệng trong khi nàng tròn xoe mắt hoảng sợ lướt quanh phòng ngủ sang trọng đã ngập tràn ánh nắng. Theo bản năng, bàn tay mảnh mai của nàng từ miệng đưa lên lau những giọt nước mắt cay xè trên đôi má. Nàng run run thở ra, nhẹ người vì đã thức giấc, vì đã thoát khỏi giấc mộng kinh hoàng cứ lặp đi lặp lại, nhưng đôi mắt vẫn không ngừng tìm kiếm quanh phòng một cái gì để được yên tâm.

Căn phòng “đã” quen thuộc và hãy còn... Nàng biết cái vách tủ trà có cánh cửa bằng gỗ nhẹ kia, đủ chỗ để chứa hết cả quần áo nữ Hoàng Anh. Rồi trên cái bàn trang điểm kia, nàng có thể thấy những chai và lọ của mình, cái xách tay trang điểm màu hồng và xanh xinh xắn, nàng đã đem theo trước khi rời Luân Đôn. Và thông qua cánh cửa bật mở đối diện bức tường thoắt thấy phòng tắm lát gạch men màu hồng vàng óng ả, nàng cũng biết là trong những ngày vừa qua mình đã hơn một lần tắm ở đó. Rồi tất cả ký ức tràn về, phủ mờ ánh mắt trong sáng của đôi mắt nhung, khiến hàm răng trắng trẻo phải cắn chặt bờ môi dưới đang run rẩy.

Ôi! Đó là sự thật. Ác mộng này còn hơn một cơn mơ hay quấy rầy giấc ngủ. Nó là một sự thật ám ảnh thường xuyên, một sự thật đã xảy ra cho nàng gần một tuần lễ nay. Kể từ khi cái ngày ở trong nhà thờ, sau các nghi thức hôn lễ, khi nàng nhận ra mình kết hôn với một người đàn ông chưa một lần quen biết trong cuộc đời nàng.

Câu chuyện đã bắt đầu thật lãng mạn, thật là thơ mộng cách đây hai tháng tại Anh Quốc. Nàng đã được tiến thân ra khỏi những mối quan hệ buồn tẻ, công việc thường ngày khá nhàm chán

của nghề làm người mẫu thời trang áo quần, chỉ để chụp hình quảng cáo; bước qua một thế giới làm người mẫu thời trang cao cấp, hứng thú hơn, và chắc chắn quyến rũ hơn nhiều. Bạn của một người bạn đã giới thiệu nàng cho Kulukundis, một người Hy Lạp, thiết kế áo quần, trẻ đẹp tài hoa; vừa đến xứ này như một sao chổi lướt ngang bầu trời Luân Đôn. Ngay vào buổi sáng hôm sau, anh ta đã điện thoại cho nàng, đề nghị làm người mẫu giúp cho anh trong lần giới thiệu sưu tập tới.

Dĩ nhiên, Kate đã hồ nghi vì ngay trong thời gian ngắn Kulu xuất hiện dưới mắt công chúng, anh đã tạo được một danh tiếng không một người thứ hai nào trên thế giới có thể nổi gót được. Và tại hội nghị nhiếp ảnh sáng hôm đó, khi nàng nói đến một cái hẹn của mình với Kulu, thì đã có một vài ác ý ám chỉ về chuyện “nằm xuống để đi lên”. Beverly Ann Davies đã gay gắt hiềm độc:

- À, a! Kate yêu ơi, rốt cuộc bạn sắp sửa đầu hàng à!

Nàng quan sát bạn đồng nghiệp qua chiếc gương soi mặt trong phòng trang điểm mà hai người đang sửa soạn với nhau, thấy rõ cái miệng xinh đẹp của bạn bị xấu đi, do đó nàng biết đã không hiểu lắm ý ganh tị chua chát trong giọng nói của bạn mình.

Trong hai năm qua Kate đã học được cách duy nhất để đối phó lại với lối chơi ác ý, là nên phớt lờ trước những lời nói châm chọc.

- Không. Đó hoàn toàn là một cuộc gặp gỡ về công việc, Beverley Ann ạ!

Cô gái tóc vàng cao ráo dựa lưng vào tường ngắm Kate đang cố cởi bộ áo quần sát da dành cho đi xe mô tô, đã được đăng trên một tờ quảng cáo bình xịt keo tóc; rồi cô ta đứng thẳng người trong một lúc, trong bộ áo quần bằng hàng muslin chuẩn bị chụp kiểu hình Vermouth.

- Tôi cuộc...Này, bạn, Kate, bạn phải xem chừng vóc dáng của mình đấy. Bạn đang lên khoảng một hai cân rồi đó, và tôi nghe nói Kulu chú ý tuyệt đối đến mẫu Twiggy (mẫu người ốm khẳng khiu) để mặc đồ của ông ta.

Kate quay lại liếc vào gương, trầm ngâm suy nghĩ và mất bình tĩnh trong một lúc:

- Bạn thấy vậy sao, Bervely?

Nàng bối rối đưa một tay che chỗ căng phồng nhất của bộ ngực, đồng thời xoay tròn người để nghiên cứu thân hình phản chiếu trong gương một cách lo lắng.

- Phải bạn có vẻ là..., là tròn trịa, tôi cho là chữ đó. Nên cẩn thận!

Bervely cười hân hoan đắc thắng, rồi giả vờ an ủi:

- Mặc dù anh ta ưa người mẫu phải như que tăm, cũng không thể nói được bản thân Kulu thích thú điều gì. Xét cho cùng, trước đây anh ta quen thuộc với phụ nữ Hy Lạp có khuynh hướng ăn mặc thật kín đáo.

Thế nên, khi Kate đến phòng Kulu để trình diện vào buổi phỏng vấn nàng ở trong tình trạng hơi cảnh giác, không biết nên có thái độ thoải mái hay tự ái, vì sự quan tâm của anh ta đối với nàng có vẻ rất chuyên nghiệp, không hề có gì chứng tỏ trong đầu óc anh hiện diện tư tưởng về vụ “Nằm xuống để đi lên” như ý quả quyết của mọi người.

Anh ta quyết định vào lúc nhai điệu xì gà dài màu đen:

- Được! Tôi thích cái dáng di chuyển của cô, tôi đoán cô có học vũ ba-lê.

Và khi Kate xác nhận nàng đã theo lớp học này nhiều năm, anh ta gật đầu chấp nhận:

- Tốt lắm. Đã đến lúc các cô gái nước Anh phải nhận thấy rằng chỉ có tính cách thanh nhã lạnh lùng thôi không đủ. Tuy nhiên, dù sao đi nữa, cô được đấy.

Anh ta đưa tay uể oải ra dấu cho cô gái rút lui:

- Hợp đồng làm việc, cô hãy thông qua văn phòng trung gian của cô, và cô trở lại tuần sau. Chúng ta có rất nhiều việc để làm, tôi không chuẩn bị đưa ra một chương trình làm việc tồi hoặc những sự việc làm không đúng giờ giấc.

Và rồi, Kate thấy mình ở trên các bậc cấp ngoài cửa, cười gượng gạo về ý nghĩ lúc đến đây nàng phải chuẩn bị chống cự để bảo vệ danh giá nếu cần. Sau đó, khi đã bắt đầu làm việc cho Kulu, nàng hiểu ra anh ta đã có lúc bị ám ảnh với mẫu người Texas tóc đỏ, chân dài, và anh ta đã dồn mọi năng lực có thể có được để thử đưa nàng tới chỗ đeo đuổi anh ta, đúng hơn là đưa nàng lên giường.

Làm việc với Kulu là một điều thách đố, không cô gái nào có thể lờ đi được, Kate đã mài mê trong bộ áo quần thanh tú trình diễn cho khách mua từ khắp nơi trên thế giới, trong những khung cảnh đẹp dễ quyến rũ đến mức nàng không thể tưởng tượng được. Và trên nền tảng của tòa nhà sừng sững nổi tiếng ở Dorset, nàng đã gặp gỡ Antoine lần đầu tiên, và lạ lùng thay buổi chiều hôm đó, khi đôi mắt đen huyền của anh vì vẻ chiêm ngưỡng rõ rệt trong lúc nàng xoay tròn hoặc lướt dọc lối đi trình diễn, nàng đã thoáng cảm thấy hình như đã gặp anh tại một nơi nào đó rồi. Trong trí nàng vẫn tồn tại một cái gì tuy mơ hồ nhưng quen thuộc, đường nét của cái đầu, đôi mắt huyền gần như đen hình hạnh nhân, ở dưới cặp lông mày đen và mảnh. Nhưng điều đó là không tưởng, vì sau đó anh đã nói anh có mặt ở nơi này chỉ đơn giản là một sự tình cờ, anh đến dự buổi trình diễn thời trang vì muốn ủng hộ hội từ thiện tổ chức vào buổi chiều đặc biệt hôm đó; và cũng vì một người bạn của anh vào giờ cuối lại có một cái hẹn khác nên đã đưa anh chiếc vé mời.

Khi buổi trình diễn chấm dứt, các cô gái đang mặc những bộ đồ Kulu nhượng lại cho họ theo giá rẻ, được phép nhập vào với các vị khách. Kate, mặc một bộ đồ bằng hàng voan rực rỡ chuyển từ màu tím sang màu hoa cà, nàng được trò chuyện với một nhóm người giàu sang chuyên dùng phương tiện di chuyển bằng phản lực trên các tuyến đường bay quốc tế, họ chiếm đại đa số khán giả. Để đáp lại những câu tăng bốc của những gã đàn ông bị cuốn hút về hướng mình nàng đã ra chiều thích thú một cách tinh vi, những kiểu cách giả tạo nàng đã tập luyện rất nhiều lần.

Trong khi cười vui với một câu đùa của một người đàn ông trung niên, cao ráo, đang hớp một ngụm rượu sâm banh, ngụy trang trong chiếc áo choàng Ả rập màu trắng, Kate nhận ra người đàn ông đã gây cho nàng ấn tượng dai dẳng trong suốt buổi trình diễn đã ở bên cạnh nàng. Đôi mắt có vẻ mơ hồ quen thuộc kia cào xới trong trí ức nàng bằng một cái nhìn sâu sắc mãnh liệt, khi nói anh không hề chần chừ:

- Dạ! Đúng là một buổi tối tuyệt đẹp.

- Chúng ta cùng đi lên sân thượng chứ?

- Ý kiến hay đó!

Họ cùng nhau bước qua khỏi vị trí đang đứng của mình; bên ngoài khung cửa sổ dài, bầu trời đang tối dần, tất cả tiếng huyền não, trò chuyện và sự rực rỡ của tòa nhà đồ sộ có vẻ như rời xa. Kate mơ màng suy nghĩ, ước gì chỉ có họ bên nhau, giống như những đôi bạn khác trong bóng đêm. Họ im lặng bước đi bên nhau dọc theo chiều dài của căn nhà, di chuyển bờ chân song của sân thượng, ánh đèn dưới mỗi bậc cấp tỏa thẳng xuống những vườn hồng. Họ đứng yên lặng thưởng thức mùi vị êm đềm của buổi tối ấm áp. Mùi xạ hương đậm đà từ loài hoa hồng và hoa cẩm chướng, vị ngọt ngào thoang thoảng của cây kim tước vào lúc những nụ hoa

vàng của chúng tàn lụi và rụng lên trên những phiến đá còn nóng hơi nắng mặt trời. Rồi, anh ấy quay qua nàng, cầm lấy chiếc kính trong tay nàng, đặt lên lan can bằng đá bên cạnh chỗ họ đang đứng, và, anh hôn nàng.

Không bao lâu, họ đã rơi vào mối tình cuồng si đến nỗi những câu hỏi kỳ lạ thường xuyên về lần gặp gỡ tình cờ đầu tiên đó, không còn gây cho họ sự sốt sắng nữa. Không có việc gì đáng đến người bạn của Antoine, người đã không sử dụng vé mời, chỉ còn phải làm theo những gì số phận đã dẫn dắt anh theo lối mòn không thể tránh được. Nếu trong khi sung sướng dạo chơi bên nhau khắp các công viên và vườn hoa tại Luân Đôn, trong những buổi tối ấm áp mùa hè bất diệt họ đã tự hứa nguyện trung thành với nhau. Với tính hồn nhiên trọn vẹn, Kate thấy trong cuộc đời này, nàng chưa bao giờ hạnh phúc như vậy.

Nó đã trở thành một bi kịch và một bất hạnh vào lúc Antoine phải quay về nước Pháp lúc công việc thương lượng về hợp đồng rượu của anh tại Luân Đôn đã đến lúc kết thúc. Mặc dù lúc đó nàng tự an ủi mình là nước Pháp không xa lắm; nàng vẫn có cảm giác phần đất xa xôi hẻo lánh, nơi gia đình Antoine có lâu đài và vườn nho, hầu như bị tách biệt hẳn với những phần còn lại của xứ sở này. Nàng đã suy luận được những điều đó qua những câu chuyện anh đã kể cho nàng nghe về đời sống của anh tại nơi đó.

Nhưng, ngay cả điều trên cũng không phải là một trở ngại. Vì, vào buổi tối cuối cùng, sau khi họ đã ăn bữa tối trong một khách sạn Pháp xinh xắn lịch sự. Lúc đó họ cùng nhau thả bộ dọc theo công viên Lane, lắng nghe ngọn gió xào xạc thổi nhẹ qua tán lá cây trên đầu họ. Họ dừng lại để hôn nhau. Sau đó anh đã hỏi ý nàng.

- Ôi! Antoine!

Những giọt nước mắt lấp lánh trên hàng mi dài vào lúc nàng nhìn anh, trong giây phút đó, nàng có vẻ như không thể thốt lên được lời nào nữa. Gương mặt da ngăm ngăm đen ngây thơ của anh cúi xuống nhìn nàng trêu chọc:

- Nào! Chérie (em yêu)! Đây không phải là lúc để khóc!

- Đâu có, ít nhất... Vì em quá hạnh phúc đó thôi.

- A. Đúng là phụ nữ!

Siết chặt vòng tay quanh eo nàng, vẻ mặt anh trở nên nghiêm trang hơn:

- Vậy là em đồng ý phải không?

- Dĩ nhiên!

Nàng với tay ôm cổ anh, đôi môi nàng tìm kiếm đôi môi anh, giọng nàng khàn đi:

- Em nghĩ anh không cần phải hỏi.

- Nhưng anh phải hỏi cho rõ.

Trong giây lát, nàng tưởng chừng như có một nét u uẩn, một vẻ hoang mang lướt nhanh trên gương mặt anh, nhưng nó thật mơ hồ, hình như đó là do những luồng ánh sáng của xe cộ qua lại; chơi trò tình nghịch trên mặt anh.

- Anh phải hỏi, em yêu ơi, một cô gái như em...Ồ! Anh phải

Rồi gương mặt anh cúi xuống trên gương mặt nàng hôn nàng say đắm khiến nàng ngọt thở.

Thế là chấm dứt thời gian yêu đương mãnh liệt của họ; Vì ngay vào sáng hôm sau, anh đã đáp chuyến bay trở về cùng quê nhà với lời hứa chắc chắn của nàng, nàng sẽ theo anh trong thời gian một tháng nữa và họ sẽ cưới nhau ngay vào lúc nàng đến nơi.

Nụ hôn tạm biệt của anh chứa đầy nỗi buồn rầu đau đớn, mãi đến sau này nàng mới bắt đầu hiểu được.

- Đừng quên, em yêu của anh, đừng quên là anh, yêu em tha thiết. Cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra...!

Bất ngờ, Kate úp mặt vào lồng ngực của anh, ôm choàng lấy người anh và siết chặt vì lo sợ:
- Đừng nói vậy, ồ... - “ Rồi nàng cười nho nhỏ ngập ngừng biện bạch -. Hãy nói là anh yêu em tha thiết. Và sẽ không có việc gì xảy ra. Sẽ không có chuyện gì xảy ra”. Nàng ngược mắt nhìn anh với một nụ cười quả quyết, thì thầm lặp lại câu nói mặc cho sự rộn ràng của phi trường to lớn. Mắt nàng trĩu mấn nhìn dáng dấp ngăm đen thanh nhã, như muốn in từng chi tiết vào trong trí nhớ.

- Ngoài việc anh và em sắp sửa làm lễ cưới với nhau và mãi mãi sống hạnh phúc bên nhau. Em hy vọng, Antoine ơi! Mẹ anh sẽ không chống lại đám cưới của chúng mình.

Trong cách nói của anh đã tạo cho Kate một ấn tượng về người mẹ, một người đàn bà rất khùng khiếp luôn luôn tìm được cách giải quyết một vấn đề theo chiều hướng của mình.

Anh cười nhẹ:

- Dĩ nhiên là bà mẹ không làm vậy. Khi bà nhìn thấy em, bà sẽ hài lòng về em như anh đã yêu em. Gần bằng như anh yêu em.

Kate chăm chú nhìn gương mặt anh, và khi chiếc phi cơ vừa cất cánh, nàng chỉ ước ao xóa được anh ấy nói nhưng không thực hiện được.

Thế rồi sau một tháng, Kate đáp máy bay đi Lyon để làm đám cưới, hầu như nàng quên hết mọi nghi ngại của mình. Nàng đã thất vọng khi thấy người tài xế ra đón mình ở phi trường, đáng lẽ ra phải là bà Savoney – Morlet hoặc Bernice, người chị cùng cha khác mẹ của Antoine. Tất nhiên, nàng không mong chờ Antoine vì chàng đã phải đột ngột bay qua Hamburg; ngày hôm trước qua đường dây điện thoại bị nhiễu sóng, anh đã báo tin và đã hứa chắc với nàng: “Anh sẽ trở lại ngay lập tức. Dĩ nhiên đúng giờ để làm đám cưới”

Kate đã không nghĩ mình được đón chào bằng một chuyến bay bằng qua vùng nông thôn xám xịt, lạnh lẽo và ướt át của nước Pháp. Ngồi đằng sau lưng một người tài xế có vẻ mặt ủ rũ và lặng lẽ. Nàng cũng không ngờ nước Pháp là như vậy. Nàng cũng hơi rùng mình khi xe leo lên vùng LePuy bằng một con đường ngoằn ngoèo, phong cảnh, trời đất xung quanh không ngừng thay đổi. Từ một quang cảnh hoang vắng đột ngột chuyển qua những lối đi cong queo của vùng núi lửa kỳ quái gần như dị hình.

Ánh nắng mặt trời đã bắt đầu lịm dần từ lúc xe đi đến hết con đường; cuộc hành trình giống như đã qua biết bao dặm đường, dọc theo một lối mòn uốn khúc bị che phủ bởi những bụi rậm cao nghệu trước khi chấm dứt, để rẽ vào một cái cổng được coi như là thế giới quyền quý của dòng họ Savoney – Morlet. Thở dài nhẹ nhõm, Kate ngồi chồm lên phía trước, khi chiếc xe đi vào trạm nghỉ trước cửa ngôi nhà to lớn. Nhìn một cách tuyệt vọng chờ đợi một cánh cửa sẽ được mở ra để chào đón, hay chỉ cần một cái màn nào đó được kéo ra, để chứng tỏ có một người đang ở bên trong quan tâm đến sự hiện diện của nàng.

Bà Savoney – Morlet có nước da đen hơn con bà và thiếu nét quyến rũ; tuy đã cố gắng, Kate cũng không thể tìm thấy nét giống nhau giữa hai người. Bà già hơn Kate tưởng. Bà có một gương mặt nhăn nheo, lớp son phấn dày cộm và màu son môi đậm chỉ che dấu được một phần. Đôi mắt sâu hoắm lóe sáng lên phía dưới đôi lông mi sùm sụp, tạo thành một diện mạo có vẻ nham hiểm, thậm trọng làm Kate ớn lạnh.

- Bonjour Mademoiselle (chào cô)!

Kate đang đứng giữa đại sảnh, nơi nàng đã được người hầu dắt đến, nàng sững sờ nhìn thấy

một hình dáng đe dọa và một bàn tay miễn cưỡng nắm gọn bàn tay mình. Sau đó, lúc nàng quay lại để đi vào phòng tiếp khách, bà chủ nhà bắt đầu tuôn ra một tràng tiếng Pháp thật nhanh, đến nỗi Kate hoàn toàn không bắt kịp, ngay cả những chữ đơn giản nhất cũng biến mất khỏi trí óc nàng.

- Cháu rất tiếc, Madame (thưa Phu nhân), cháu mới bắt đầu học tiếng của Phu Nhân nhưng không đạt được sự tiến bộ đến mức đó.

Phu Nhân quay lại nhìn chằm chặp vào nàng trong một lúc, rồi giống như bà nhận thấy sẽ không đạt được kết quả gì trong một cuộc chuyện trò từ một phía. Bà bắt đầu nói tiếng Anh bằng một âm điệu rất nặng nề.

- À, ra vậy! Mademoiselle! Con trai tôi có nói cho tôi biết, cô là một người mẫu.

Phu Nhân rót một thứ nước trà rất nhạt và đưa tách qua chiếc bàn đá cẩm thạch về phía Kate đang ngồi ghé vào cạnh của một cái ghế rất khó ngồi, được bọc bằng gấm Đamát đã phai màu. Sự bất mãn hiện rõ lên trên từng nét mặt của bà.

- Thưa vâng, chúng cháu đã gặp nhau trong trường hợp đó... Ở Werne Abbas Manor

Kate nhấp một ngụm chất lỏng nhạt nhẽo vô vị, rồi nói thêm vào, hy vọng cái tên của ngôi nhà nổi tiếng đó sẽ gây ấn tượng với bà chủ nhân. Phu Nhân không tỏ ra dấu hiệu nào về việc bà đã nghe đến tên Werne Abbas.

- Và cô có cha mẹ không?

- Thưa có.

Có một chút dấu hiệu thách thức trộn lẫn vào trong giọng nói của Kate. Khi nàng nhận định sẽ cho mẹ của Antoine khống chế mình toàn bộ cũng sẽ không gặt hái được gì. Rõ ràng bà là một kẻ khủng bố, cách duy nhất để đối đầu với những kẻ này là phải dũng cảm đương đầu với họ. Điều này nàng đã được nghe rồi. Nàng nuốt nước miếng, cố kìm chế cơn xúc động.

- Như cháu đã kể trong thư, Madame cháu có một bà mẹ và một người cha kế. Rủi thay, vào lúc này họ đang du lịch ở Nam Mỹ, và cháu không thể liên lạc với họ được.

Cặp lông mày mỏng hình cung của Phu Nhân tạo thành một nét phất ngược đến chân tóc.

- Và điều đó là một thường lệ ở Anh Quốc. Ở Anh Quốc các cô gái thường có lệ lấy chồng không cần đến lời khuyên, hay xin phép cha mẹ?

- Không đâu. Nhưng vì cháu đã đến tuổi có quyền tự quyết vấn đề này.

Kate đặt tách trà xuống, tay nàng run rẩy. Nàng sẽ không nói ra một lời nào về kế hoạch thực hiện đám cưới bí mật, mà bản chất lẳng mạn của nàng đã luôn luôn đeo đuổi, cô hoàn thành một cách nhiệt tình, với người đàn bà xa lạ này. Bây giờ, chỉ còn lòng nghi ngờ đang lạnh lùng bóp chặt con tim nàng. Nhưng, khi nàng dăm dăm nhìn vào người đàn bà đối diện, nàng trông thấy một sự thích thú nhẹ nhàng, gần như sự biểu lộ lòng tự mãn hiện ra trên nét mặt của bà. Đó là Kate không thể lý giải được, nhưng chính nó làm cho nàng bối rối đôi chút.

Bàn tay đeo đầy nữ trang đưa ra nhấn vào một cái nút được dấu bên dưới bàn, rồi những nét mặt không có thiện cảm trở lại thản nhiên.

- Vậy thì, tôi phải cho người đưa cô về phòng. (Mademoiselle). Nếu có điều gì cần, xin vui lòng hỏi một trong những người hầu.

Lòng thôi thúc, Kate chồm người ra phía trước, cô cười với người đàn bà kia.

- Ô! Xin vui lòng... gọi cháu là Kate được không? Dầu sao, chúng ta sắp sửa có liên hệ gần gũi...

- Khi cô là vợ của con trai tôi, chúng tôi sẽ chấp nhận, và thực hiện một nghi thức gọi nhau thân mật. Sau lúc đó... Tại Pháp, ít nhất chúng tôi thích gắn bó với tính câu nệ hình thức! – Và một

lần nữa, trên gương mặt của Phu Nhân Savoney – Morlet, lại xuất hiện một tia hài lòng lướt ngang.

- Dĩ nhiên.

Kate tự trách mình đã biểu lộ thái độ cầu cạnh, khiến cho máu dồn lên đôi má nàng bị bùng đỏ mặt vì xấu hổ, và nàng ngồi cúi đầu xuống, những ngón tay lóng ngóng với cái túi xách cho đến khi nàng nghe cánh cửa phía sau lưng mở ra, người hầu gái được gọi đến qua tiếng chuông bước vào trong phòng. Nàng nghe họ trao đổi với nhau thật nhanh hiểu được là mệnh lệnh đã truyền ra, người khách phải được đưa về phòng ngủ. Kate đứng lên, sự mệt mỏi quá sức làm cho đôi chân nàng cảm thấy yếu ớt và chậm chạp. Một cách đau khổ, nàng nhìn người đàn bà, mong bà bớt căng thẳng với mình đôi chút.

- Còn Antoine? Không có dịp được gặp anh ấy tối nay sao, Madame?

Chỉ có một nét nhỏ nhoi bớt dè dặt trong thái độ lạnh lùng của người đàn bà:

- Không!...Không, điều đó không phải là thông lệ. Hơn nữa, như cô biết, lúc này nó đang xa nhà và đang tham dự vào một vấn đề quan trọng. Thật đáng tiếc...

- Bà nhún vai – Nhưng tối nay vào bữa cơm tối, cô sẽ gặp đứa con gái riêng của chồng tôi, và một vài người bạn, vậy là chúng ta cũng sẽ có ít nhất một vài vị khách làm bạn. Ngoài ra, cô cũng không phải chờ đợi ngày cưới lâu đâu. Đừng quá lo lắng. (Mademoiselle). Chắc chắn Antoine Charles sẽ đợi cô ngày mai, khi cô bước đến bàn thờ - cái miệng mỉm cười, đôi mắt rục lên biểu lộ rõ nét giễu cợt.

Khi nàng đi theo người hầu gái băng qua đại sảnh cao ngất, Kate có cảm giác về thời gian, nó đã di chuyển một cách chậm chạp ở phần đất này của châu Âu, hơn là những phần đất khác mà nàng đã được biết. Lâu đài, mặc dầu tráng lệ với những bức tường bằng đá dăm, đủ làm hài lòng bất kỳ một nhà viết sử nào đó gay gắt nhất, chắc chắn nó cũng không phải là một mái ấm gia đình, ngay cả việc phục vụ lợi ích cho một đời sống đầy đủ tiện nghi, người ta cũng không moi ra được một món đồ nào đã được mua sắm trong vòng hàng trăm năm vừa qua.

Đến cả người hầu gái, trong bộ đồ màu đen và vớ dài, cái nón trắng cùng với chiếc yếm trắng tô điểm rườm rà một cách lỗi thời, hình như chị ta đã thoát thân ra từ một loại nhạc kịch vào những năm ba mươi của thế kỷ này – mặc dầu, nét khổ hạnh này chắc chắn đã không phù hợp với bất kỳ vai nào trong những loại hình biểu diễn như vậy.

Đây là lần đầu tiên Kate tự hỏi, không biết sự thật cuộc sống trong một lâu đài có phải là một câu chuyện lãng mạn hay không. Chữ “Chateau”, lúc nào cũng gợi lên một hình ảnh thanh lịch, lôi cuốn hơn chữ tiếng Anh tương đương, khi mà nàng chưa bao giờ háo hức ước muốn sống trong một cung điện như loại này. Và con đường hành lang bằng đá dài, trần nhà cao ngất, sự lạnh lẽo của đá cẩm thạch trắng và đen, không giống với bất kỳ điều gì nàng đã hình dung. Sự ấm áp tràn ngập ánh nắng mặt trời đã bị biến mất, nàng đã quyết định lựa chọn một nỗi dày vò nhớ quê nhà, nhớ thành phố ấm áp đầy ánh nắng, nàng đã bỏ một cái sân nóng hầm hập, vo ve đầy những loại côn trùng bị sức nóng làm bay mù lên, để ra đi...

Nỗi băn khoăn của nàng bị cắt ngang khi người hầu gái dừng lại tại cuối hành lang dài thăm thẳm, đẩy mạnh một cánh cửa gỗ nặng nề, chị ta đứng nép qua một bên để Kate có thể bước tới trước.

- Cám ơn chị.

Trong một lát, nàng đã đứng ngay vào bên trong cánh cửa, nhìn căn phòng ảm đạm, rồi nàng quay lại, môi nàng mấp máy cố tìm ra chữ để diễn tả. Nhưng cánh cửa đã được đóng lại một

tiếng lách tách khô khan.

Căn phòng lớn và trên trần hình vòm cuốn, mái cao, có vẽ những hình ảnh trong kinh thánh – những loại hình ảnh có lẽ thích hợp với một ngôi nhà thờ, một phòng hòa nhạc, hơn là dành cho Kate nằm trên giường để nhìn thấy nó. Ít nhất Kate đã một lần khép mình trên chiếc giường khổng lồ này. Nàng sẽ không chấp nhận được những cái trướng và rèm, tất cả những vật khác cũng không thể được. Nàng tự hỏi, không biết có phải mình và Antoine sẽ ở trong căn phòng này, cái giường này, khi họ đã cưới nhau không. Rồi chuyện ái ân của họ có bị hạn chế vì trông thấy thiên thần Gabriel và những thiên thần chung quanh vị ấy đang rình rập họ? Nàng rùng mình rồi cười phá lên vì sự tưởng tượng huyền hoặc của mình.

Các bức tường của gian phòng được bọc bằng lụa đã từng từ màu xanh, nay biến mất tất cả màu nguyên thủy của nó. Những tấm màn và rèm trướng được làm bằng những loại vải nặng nề màu xanh lá cây xám xịt, còn đồ đạc thì âm u và đồ sộ.

Qua một tiếng thở dài, Kate thơ thẩn đi qua các cánh cửa sổ nhìn ra ngoài các đám mây là đà và những giọt mưa buồn rả rít nhỏ giọt. Đến cả thời tiết cũng có vẻ quyết tâm làm cho thời kỳ kích động nhất của cuộc đời nàng trở nên ảm đạm và khủng khiếp. Nàng cảm thấy có một sự thôi thúc, một nỗi lòng khát khao có mẹ mình bên cạnh, để có được những lễ nghi hoàn toàn của một đám cưới bình thường ở Anh Quốc, cùng với những bạn bè và bà con hiện diện chung quanh nàng.

Những lời nói của người của bạn trọ chung phòng quay lại với nàng, những lời nói đã từng làm Kate phật ý khi Hilary nói ra lần đầu tiên.

- Chị có chắc chị làm đúng không, Kate? Đối với tôi, nó không có vẻ là một cái đám cưới nếu không có gia đình chung quanh tôi.

- Nhưng chị không hiểu được đâu, Hilary, nó lại đúng như tôi ưa thích. Chị hiểu không tôi đã luôn luôn thề là mình phải có một loại đám cưới khác lạ.

Hilary có vẻ nghi ngờ:

- Được, tôi chỉ mong...Rút lại, chị chưa hiểu rõ về Antoine phải không?

- Đủ rõ để biết rằng anh ấy là một người đàn ông duy nhất mà tôi có thể lấy làm chồng.

Đôi má của Kate ửng đỏ lên vì giận, nàng cười nhẹ, quyết không để cho Hilary biết lời nói của cô tổn thương nàng đến như thế nào.

- Ô! và nếu chị lo lắng về những chuyện xảy ra trong đám cưới thì nên chấm dứt đi. Sau khi chúng tôi đến Hy Lạp để hưởng tuần trăng mật; Antoine nói, chúng tôi sẽ có một bữa liên hoan thật lớn tại Savoy, và dĩ nhiên chị sẽ là một trong những người khách quan trọng nhất. Vào lúc đó, mẹ tôi và chú Andrew sẽ trở lại để hợp thức hóa.

- Tôi nghĩ rằng mẹ chị sẽ phiền muộn. Vì tôi biết là mẹ tôi cũng sẽ vậy.

Hilary nói với sự thiện cận của một cô gái có bà mẹ vẫn đều đặn gửi những gói thực phẩm từ Yorkshire, vì lo lắng cho đứa con gái của bà không có đủ ăn.

- Mẹ tôi luôn luôn tin vào tôi.

Trong lúc nói, Kate cũng tự hỏi không biết điều này có thực không. Hay đó chỉ đơn giản là những gì bà cảm thấy thích thú với người chồng mới, hơn là với đứa con gái bà đã từng có nó suốt hai mươi năm qua? Và chính bản thân Kate, phải chăng nàng cũng mơ hồ về động cơ đã thúc đẩy nàng đeo đuổi nhiệt tình cái chương trình đám cưới vội vàng này chăng? Có phải là nàng đang cố gắng trả đũa lại điều mà nàng đã phải chịu đựng sáu tháng trước đây, khi nhận được bức điện từ New York? – bức điện viết: “Andrew và mẹ đã làm lễ cưới sáng nay, thật là

mơ mộng. Sẽ viết thư sau. Yêu. Mẹ”.

Rồi sau một tuần lễ, nàng nhận được một phong thư gửi bằng đường máy bay, đầy những tờ giấy gấp nếp màu trắng chi chít những nét chữ to tròn.

Lá thư chấm dứt bằng: “Thế nên con sẽ hiểu, cưng của mẹ, tất cả vì quá gấp rút, Andrew không thể bỏ lỡ cơ hội được đi Ecuador, ông ấy muốn mẹ cùng đi với ông. Điều này có nghĩa, nên cưới nhau để ngăn chặn những lời đàm tiếu trong trường đại học. Cả hai sẽ đi xa trong tháng Tám, sau đó con hãy đến và muốn ở lại bao lâu tùy ý”.

Kate phải tỏ ra vẻ vui thích để tạo một lớp vỏ mỏng manh, che giấu cảm giác cay đắng. Cái ý nghĩ về mẹ nàng, một người đã từng yêu các thành phố, phòng tắm ngát hương thơm và những thức ăn ngon miệng, sẽ trải qua hàng tháng về một công việc khảo cổ đào xới một nơi nào đó trong những hoang vu của Nam Mỹ; Thật vậy, thích thú là một sự chống đỡ rất vững chắc để đối phó lại lòng tổn thương. Còn bây giờ, chắc chắn mẹ nàng không thể phàn nàn một khi nàng cũng làm một việc như vậy. Nói cho cùng, Kate cũng không có một địa chỉ nào để liên lạc dễ dàng được. Nàng an ủi Hilary cũng như cho chính mình:

- Trong bất kỳ tình huống nào, chị phải thú nhận Antoine là một loại đàn ông hầu hết đều mơ ước các phụ nữ có vẻ phúc hậu, giàu và có cả lâu đài.

Nàng chấm dứt câu nói trong một sự cố gắng làm vừa lòng bạn mình.

- Hừ! Đúng, được đó, tại nơi đó toàn là lâu đài và lâu đài mà.

Hilary nói với vẻ khó hiểu, rất đáng nghi ngờ khiến Kate có thể rút ra một kết luận – bạn mình hơi ghen tỵ.

Kate nở một nụ cười yếu ớt khi nàng quay trở lại, với cái phòng ngủ màu xanh rêu ảm đạm nhạt nhẽo. Ít nhất cũng chẳng còn nghi ngờ gì về chữ “lâu đài” nơi đây chỉ có thể dùng chữ ấy mới đúng thôi. Những cái cổng sắt to lớn kia, chớp nhọc của mái nhà nổi bật bằng vàng cùng với hai con chó săn bằng đá giống như đang gầm gừ một cách man rợ, canh gác lối đi vào, được đặt trên chóp những trụ dành cho dinh thự sang trọng. Nhưng, nàng thốt ra một tiếng thở dài hơi rùng mình; nàng sẽ đánh đổi bất kỳ cái gì để được ở một trong những vila nhỏ bé êm đềm bên cạnh con đường nàng đã đi qua từ phi trường về đây.

Vào buổi ăn tối hôm đó, Phu Nhân đã hứa một bữa liên hoan được sôi nổi hơn nhờ vào sự có mặt của Bernice, chị khác mẹ với Antoine và hai cặp vợ chồng lớn tuổi, không có ai trong họ biết nói tiếng Anh. Những người này cũng cho thấy họ cũng rất sợ Phu Nhân và sự thịnh vượng chung quanh, đến nỗi, họ cũng rất ít nói tiếng Pháp.

Họ được đưa đến gian phòng ăn khi bữa ăn được thông báo chuẩn bị đã xong, nơi đây cũng không lộ vẻ hiếu khách như những phần khác của lâu đài, và Kate tự hỏi không biết có một cái gì đặc biệt trong tòa nhà này, mà tất cả mọi cố gắng để chiếu sáng nó đều bị vô ích. Bởi vì, gian phòng ăn này, trong cái nhìn đầu tiên gợi ra một ấn tượng được chiếu sáng quá độ, với sáu cành cây đèn nến sắp thứ tự dọc xuống, theo chiều dài của chiếc bàn, được đánh bóng loáng, trong khi ấy ở trên đầu có một bộ đèn treo nhiều ngọn bằng pha lê, lung lẳng hàng chục bông, rực rỡ tỏa ánh sáng; trên thực tế, lại mang một vẻ u ám truyền kiếp. Mặc dầu những bức tường lót kiếng đã được ánh sáng phản chiếu nhiều lần, đối với trí tưởng tượng hơi sôi nổi của Kate, thì nó lại có một cái gì mờ ảo, nham hiểm lớn vờn quanh gian phòng.

Kate vừa suy nghĩ, vừa bước đến chỗ ngồi được định bên trái của Phu Nhân Savoney – Morlet đang ngồi tại đầu bàn; nàng nghĩ rằng, cũng có thể đó là tại vì những người đàn ông, đàn bà, đều mặc một màu đen sẫm thẫm. Chỉ riêng nàng mặc chiếc áo dài bằng Soa, màu xanh Sa-phia,

đem lại màu sắc rực rỡ cho nhóm người đang tụ tập. Cái nhìn không hài lòng của Phu Nhân vào lúc Kate bước xuống thang lầu, đã đủ để xác định rõ cảm giác của nàng về mọi việc. Kate tuyệt vọng trong việc giải thích lý do nàng đã chọn chiếc áo, vì đó là ý thích của Antoine, và vào giây phút cuối cùng này, nàng vẫn còn mang hy vọng Antoine sẽ lướt nhanh vào phòng, cúi xuống ghế và ôm hôn lên má nàng – trước mặt tất cả mọi người, đoán chắc với mọi người cô gái này là người vợ sắp cưới của anh vào sáng hôm sau. Rồi an ủi chính nàng.

Và rồi sau đó, khi họ được cơ hội bên nhau trong giây lát, anh sẽ thì thầm là màu của đôi mắt em vẫn tương xứng với màu áo của em, như dạo nào còn ở Luân Đôn. Khi anh đưa nàng về gian phòng, anh sẽ thì thầm “Bonsoir” (ngủ ngon nhé), bằng một giọng của người tình thiếu kiên nhẫn, nhắc nàng nhớ rằng cũng giờ này ngày mai, họ sẽ có thể ở khách sạn và trước mặt họ là bao tuần lễ yêu đương trên một hòn đảo ở Hy Lạp. Những giọt nước mắt làm xốn xang đôi mắt, khi nàng nhận thấy đã vô vọng trong sự mong chờ Antoine trở về đêm nay; nhưng rồi, nàng chớp mắt bối rối khi nhận ra Phu Nhân đang nói chuyện với nàng.

- Tôi rất lấy làm tiếc Mademoiselle, rằng không có người khách nào của chúng ta nói được tiếng Anh. Chúng tôi chỉ là một cộng đồng nhỏ nhoi tại vùng quê hẻo lánh. Cô phải chuẩn bị học với tôi và Bernice.

Đôi mắt bà đạo khắp với vẻ thỏa mãn trên bốn vị khách từng phục bà, trước khi cái nhìn xoi mói xoáy vào gương mặt sững sờ của cô gái ngồi bên cạnh. Bà cười gằn, khó nghe, Kate liếc nhanh thấy các vị khách bối rối cười hòa theo, lộ vẻ không hiểu gì về câu nói của bà. Nàng biết ơn nụ cười thông cảm của người chị cùng cha khác mẹ của Antoine, ngồi đối diện.

- Xin chấp nhận, Madame. Cháu hy vọng được học ngôn ngữ này thật nhanh, để cháu có thể hòa hợp vào trong gia đình. Cháu bắt đầu các bài học sau khi Antoine trở về, nhưng đời sống náo động nên cháu không được tiến bộ như cháu đã dự định. Thật là một điều đáng tiếc, vì ở trường, cháu đã học tiếng Tây Ban Nha, thay vì học tiếng Pháp thì hợp lý hơn.

Bernice cười trong một tình trạng bối rối, e lệ, cùng với cái nhìn biện bạch đối với người kế mẫu:

- Cô sẽ học kịp nó một cách nhanh chóng. Khi cô phải sử dụng đến nó trong việc mua sắm và trông nom nhà cửa, và...

- Oui! (Đúng). Phu Nhân chấm dứt câu chuyện bằng cách kéo mạnh chiếc ghế bà ngồi; lăm bắm một vài chữ gì đó, khiến các vị khách hiểu đó là một lời mời quay trở lại phòng khách để uống cà phê. Sau đó, họ ngồi trên ghế quanh cửa sổ, từ đó họ có thể nhìn ra sân nhỏ bên trong ngôi nhà. Mưa đã tạnh và một làn sương mù mờ nhạt lơ lửng sà thấp trên mặt đất, hình như sắp tan biến dần đi.

Phu nhân Savoney – Morlet quay qua Kate, dùng điều xì gà bà đang hút được gắn trên một cái tẩu dài mỗi dài, chỉ vào chiếc ly. Nụ cười nhạt của bà để lộ hàm răng hơi vàng và to:

- Đó chúng ta sẽ có một bữa tiệc cưới ngày mai. Cái bàn dài và những cái ghế đã sẵn sàng trong lối đi bên cạnh nhà bếp. Chúng ta chỉ còn cầu mong có được một ngày đẹp trời.

Kate nhìn ra ngoài cảnh tối tăm buồn thảm, cố gắng để tìm cảm giác hài lòng vì trời đã tạnh mưa:

- Vâng. Nhưng nếu không có được một ngày đẹp trời thì sẽ ra sao?

Một lần nữa, cái nhìn bí ẩn thỏa mãn lướt ngang trên gương mặt người đàn bà. Đôi mắt đen phát hiện ra nét ửng đỏ lan trên gò má của cô gái, và bà vừa cười lên, vừa nói về một cái gì đó bằng tiếng Pháp thật nhanh, làm cho những vị khách nghe được cũng chia sẻ niềm vui thích

của bà, rồi bà nói riêng với Kate:

- À! Nếu trời mưa...nếu trời mưa thì cô sẽ bối rối hơn, vào lúc đi ra ngoài để lên đường dự buổi hôn lễ.

Chẳng bao lâu, những người khách có lẽ hiểu ngầm được dấu chỉ của bà chủ nhà, tuyên bố họ phải ra về, rồi sau nhiều lần cúi đầu, và lời cảm ơn Phu Nhân về vinh dự to lớn mà bà đã dành cho họ trong việc mời họ đến lâu đài, họ được người hầu gái dẫn ra ngoài Phu Nhân tiễn họ đến hành lang, những tiếng động của họ vọng lại phòng khách, giọng nói mạnh mẽ của Phu Nhân khống chế toàn bộ cuộc nói chuyện. Còn lại Bernice và Kate, trong một vài phút, cô gái lớn tuổi hơn nhích người ra phía trước với vẻ thân thiện. Cô ta là một người phụ nữ trong độ tuổi trung niên, mộc mạc, hiểu rõ từng cử chỉ của người mẹ kế. Cách phát âm của cô khó nghe hơn, vì cô ít rành về Anh ngữ.

- Tôi rất vui mừng thấy cô gia nhập vào gia đình của chúng tôi. Tôi nghĩ Antoine Charles thật là may mắn.

Kate cảm thấy lòng mình ấm lại. Nàng mỉm cười, bắt chợt gương mặt nàng rạng ngời trong ý nghĩ sắp được làm đám cưới với Antoine vào ngày mai:

- Cảm ơn chị, Bernice. Chị gọi anh ấy là Antoine Charles...?

- À! Gọi vậy để phân biệt người này với người kia.

Khi cô đang nói, giọng the thé của Phu Nhân Savoney – Morlet đã đến gần, rồi bà bước vào phòng, cũng kịp nghe phần cuối câu nói của Bernice. Bà nghi ngờ hết nhìn người này, sang người kia trước khi tuôn ra một tràng câu hỏi với người con gái, yêu cầu giải thích rõ ràng về nội dung cuộc đối thoại ngắn gọn của họ. Bất ngờ đôi lông mày của bà nhú lại không bằng lòng.

Oui! (Được), nhưng bây giờ Mademoiselle, cô đi lên lầu, và tôi sẽ chỉ cho cô cái mạng cưới che mặt.

Kate lắc đầu tỏ vẻ phản kháng:

- Nhưng... Cháu không mang đâu. Áo cưới của cháu chỉ là một bộ đồ đơn giản. Cháu dự tính đội nón với bộ đồ ấy, một chiếc nón giả đặt hờ lên đầu. Nó ở trong cái hộp tròn lớn và có gắn hoa một bên. Hoa ở trên nón, chứ không phải ở trên hộp, và...

Nàng gượng cười, tuyệt vọng qua nét diễn biến trên gương mặt người đàn bà đối diện, rồi câu nói của nàng bị hắt khi Phu Nhân lắc đầu dứt khoát:

- Không được – Nào. Bà lướt ra cửa thái độ dứt khoát.

Kate nhìn Bernice, van lơn. Cô ta chỉ hơi nhún vai, rồi lắc đầu thua cuộc. Vậy là nàng chỉ còn cách bước theo sau người đàn bà già nua kia, băng ngang hành lang, lên bậc thang uốn cong trang trí đầy rẫy hình ảnh những vị tổ tiên trong dòng họ, đang nhìn xuống họ.

- Cô thấy đó, Mademoiselle. Tất cả những cô dâu của dòng họ Savoney – Morlet đều phải mang mạng che mặt của dòng họ.

Bàn tay gầy ốm như móng vuốt lắc lư hướng về một bức chân dung treo trong hốc tường mờ tối. Kate nhìn vào gương mặt xanh xao của một người phụ nữ trẻ, ăn mặc kiểu thời đại Edward; rồi qua một bức chân dung của một người khác vào thời đại gần hơn, khi họ quay về phía hành lang chính. Cả hai cô dâu đều mang vật gia bảo của dòng họ, phản chiếu lại gương mặt của họ, một tấm mạng bằng lụa tốt, từng ô, được thêu tỉ mỉ nhiều bông hoa và chim chóc cầu kỳ, được giữ trên đầu bằng một vương miện cao làm bằng ngọc trai.

Kate nghĩ, nó sẽ làm hỏng hoàn toàn đường nét đơn giản của bộ y phục dễ thương mà Kulu đã

may đặc biệt cho nàng, phản ứng tự nhiên đầu tiên của nàng là từ chối một cách im lặng, nhưng cương quyết về việc tuân theo tập quán. Phản ứng này, đã được củng cố thêm khi nàng trông thấy tấm mạng đặt trên giường trong phòng của nàng đã ngả màu vàng, vì thời gian, so với bộ đồ màu trắng của nàng, nó sẽ lộ ra vẻ bất nhã và dơ dáy. Nhưng khi Phu Nhân chai lì trước sự phản kháng, Kate hơi nhún vai kín đáo.

Vì lợi ích của sự hòa thuận trong gia đình, thì đây là một cái giá rẻ phải trả. Nếu như nàng có thể xoa dịu thái độ cay nghiệt của bà mẹ chồng đối với nàng, thì nàng sẽ chịu thua để mang tấm mạng đó. Nhưng, rồi nàng chỉ học được bài học này khi đã quá muộn màng, trong một ngôi thánh đường cổ xưa lò mờ sáng, cái loại mạng che mặt được thêu dày đặc, lung nhùng đó đã đóng vai trò làm một bức bình phong rất đặc lực.

Thật là một điều kỳ lạ vào ngày hôm sau, khi nàng được đưa đi cũng bằng chiếc xe đã đón nàng ở phi trường, cũng với người tài xế rút lui về phía tay trái, và cùng với Phu Nhân Savoney – Morlet ngồi bên cạnh. Phu Nhân, con người muốn tổng cổ nàng đi, bà ta rất muốn làm điều đó, nhưng chính bà lại là người buộc phải tiếp nhận nàng vào gia đình. Kỳ lạ...Kate cắn chặt đôi môi và quay mặt đi, nhìn ra bầu trời ảm đạm của một ngày khô ráo.

Ở cuối con đường thử thách này, sẽ là Antoine, Antoine. Nỗi thống khổ tan biến ngay khi nàng nhớ tới cánh tay anh ôm quanh người nàng, nụ hôn của chàng, Antoine. Chẳng bao lâu nữa, nàng sẽ cảm thấy đôi tay mình được ấp ủ trong lòng bàn tay của anh và nàng sẽ biết nàng đã được bình yên.

- Nào, Mademoiselle.

Giọng nói rần rỏi, không được phép hỏi han, cắt ngang sự mơ mộng của nàng, gương mặt nghiêm khắc không dịu đi khi Kate quay lại nhìn bà van lơn. Cùng lúc đó, chiếc xe dừng lại tại chân của một dãy bậc thang; dõi theo đó, Kate trông thấy một ngôi thánh đường nhỏ ngay trên đỉnh một mô đất.

Khi bước lên, nàng đếm được hai mươi bậc, Phu Nhân Savoney – Morlet nắm chặt khuỷu tay nàng, để cho nàng yên tâm chú ý giữ lấy viền tà áo không bị lê trên các bậc cấp. Nàng bất bình tự hỏi, không biết họ, một trong những bầy tôi trung thành của Chúa, có biết quét dọn các bậc cấp cho ngày cưới của họ không? Lên đến đỉnh, họ tạm nghỉ lại, và Phu Nhân đã thực sự cười khi bà với tay buông mạng che phủ xuống mặt cô gái:

- Antoine Charles sẽ có một cô dâu rất xinh đẹp. – Rồi bà quay đi, đưa cánh tay ra cho Kate, và dìu nàng vào nhà thờ.

Vị cố đạo trong bộ lễ phục toàn màu trắng, lộng lẫy trong nụ cười thanh thản, cúi đầu chào trên con đường đi qua trong buổi lễ, và Kate xúc động, bị mê mẩn với các người khách lạ đẹp dễ. Hương thơm ngào ngạt của bông huệ được chưng ở các lọ hoa bằng pha lê đặt trên bệ thờ cao, quện lẫn với mùi khói hương trầm tỏa ra từ chiếc lư hương đang lắc lư, phân tán khắp nơi trong lòng nhà thờ. Chính là cái điều kỳ quái, cái đám cưới không bình thường mà trí tưởng tượng lãng mạn của nàng đã luôn luôn khao khát, nó lại hiện diện nơi đây, trong cái nhà nguyện nhỏ bé của một lâu đài nước Pháp, không có đến một người khách mà nàng quen biết. Còn có gì lãng mạn hoặc không bình thường hơn! Mọi sự nghi ngờ của nàng trôi đi mất giống như chưa bao giờ nó tồn tại.

Bàn tay của nàng đã nổi chặt được vào bàn tay của Antoine. Nàng liếc trộm ngang qua anh, cảnh vật dưới mắt nàng bị mờ ảo và huyền hoặc do các nếp gấp của chiếc mạng che nặng nề. Nàng chỉ có thể nhận ra cái dáng nghiêng của chàng nổi lên trên một trong những cánh cửa sổ

cao, đặt vào trong một cửa những bức tường dày cộm, kiểu thời trung cổ.

Anh ấy cao làm sao – cao hơn nàng có thể nhớ lại. Và anh cũng dùng một mùi nước hoa khác lạ. Bằng một sự hồi tưởng nhẹ nhàng, nàng nhớ lại mình đã thường trêu chọc anh về mùi nước hoa khi còn ở Luân Đôn, vì anh đã dùng một mùi thơm phức xa hoa như ma quỷ và rất nổi tiếng, đến nỗi nàng đã nói cho anh biết anh là người thứ ba trong đám bạn trai của nàng đã chọn mùi đó. Anh đã hơi bị chạm tự ái khi nghe vậy, nhưng rõ ràng anh đã không quên. Mùi nước hoa mới này; thoang thoảng và tinh vi, gia thêm một mùi vị nhẹ nhẹ của phương Đông. Những ngón tay nàng đan chặt vào tay anh và một cái siết trả lời mạnh mẽ làm nàng ngọt thỏ vì quá ngây tình yêu và sung sướng.

Một lát sau, họ cùng bước ra khỏi bệ thờ cao, đi về phòng hội, vào lần cuối cùng nàng ký tên mình, Kate Ellerdale. Nàng ký hai lần, một lần cho vị cố đạo và lần nữa theo yêu cầu của giới chức chính quyền, đúng như Antoine đã dặn nàng. Đến lúc đó và chỉ có lúc đó, anh mới cúi xuống phía nàng, nâng mạng che ra khỏi gương mặt nàng, vừa làm vừa cười nhẹ như thể anh hài lòng với kỳ công anh vừa thực hiện xong. Rồi Kate tìm kiếm trên gương mặt đó, gương mặt thật giống Antoine, nhưng lại là một gương mặt mà nàng chưa từng thấy trong đời nàng. Những nốt nhạc từ chiếc đàn Organ vang to lên nhấn chìm tiếng khóc thốn thức vừa ủa ra khỏi đôi môi nàng, ngay vào lúc ấy, đôi môi của anh cúi xuống trên nàng.

Hết Chương I

Isabel Dix

Vĩnh biệt hình bóng dịu dàng

Dịch giả: Bảo Khanh

CHƯƠNG HAI

ình tĩnh nào, Kate! Nếu cô muốn làm điều tốt nhất cho Antoine, thì đừng nói một lời nào.

Câu nói mặc dầu được phát ra bằng một giọng an ủi, nhưng vẫn cộc lốc, một mệnh lệnh bắt buộc, đúng vào lúc đôi môi anh cúi xuống đập tắt tiếng khóc vừa bật ra khỏi môi nàng. Tại phía bên kia, chiếc đàn Organ, đồ sộ, và hùng mạnh quá mức so với ngôi thánh đường nhỏ như vậy, vẫn tiếp tục vang âm lên một cách uy nghiêm. Cử chỉ của anh đủ khẩn cấp để bóp chết sự phản kháng điên cuồng, phát ra từ đôi môi nhợt nhạt của nàng. Bàn tay anh, siết chặt giống như bất kỳ bàn tay của một chú rể nào khác, cúi xuống mỉm cười với nàng thể hiện nguyện vọng của anh bằng sức quyến rũ tuyệt đối ngay khi vị cố đạo cao quý tiến đến, nhìn chăm chú như bị cận thị, theo sau là Phu Nhân lướt mắt trên đôi má nhợt nhạt của Kate, rồi nhìn thẳng vào mắt nàng lộ ra vẻ hân hoan mà bà đã từng cố dấu diếm.

Kate nghe người đàn ông này cười nói với vị cố đạo này, nàng bị giữ chặt trong khi họ thì thầm thêm đôi lời cầu nguyện. Các bức tường và sàn nhà quay cuồng trong đầu óc nàng, nhờ vào cánh tay của anh giữ nàng khỏi trượt xuống đất. Qua tiếng nhạc đặc sắc của tiếng đàn Organ, cả hai cùng bước xuống lối đi chính giữa, băng qua những nhóm khách đang mỉm cười, và những người hầu việc nhà thờ tụ họp chung quanh cười vui, thốt lên những lời chúc mừng.

Có đôi lần, Kate nghe đến tên Antoine Charles, nhưng nàng đứng lặng yên không hề liếc nhìn người đàn ông đi bên cạnh, nàng không tỏ ra dấu hiệu gì về sự liên quan giữa nàng và Phu Nhân Antoine Charles là một. Họ bước xuống bậc thềm, tiến đến chiếc xe, tay anh đã đỡ lấy khuỷu tay nàng, cũng đầy cả quyền lực, cũng đầy cả sự thống trị như cách Phu Nhân dìu nàng bước lên các bậc thang. Chiếc xe đang đợi họ tại chân dốc, người tài xế đang giữ cửa, mở ra và Kate trèo vào trong xe.

Chỉ khi xe bắt đầu lăn bánh rời khỏi lề đường, nàng mới có thể giữ sạch mọi cảm giác xúc động bàng hoàng đã ngự trị trên người nàng kể từ giây phút đó, tại phòng hội của nhà thờ. Nàng vừa quay qua người đàn ông ngồi bên cạnh, vừa hỏi với một giọng quẩn trí mang thêm vẻ điên cuồng, nàng òa lên tiếng thốn thức:

- Chuyện gì xảy ra vậy? Antoine đâu rồi?
- Suyt! Im đi, một chút nữa.

Tiếng Anh của anh ta trôi chảy như Antoine, giọng nói cũng hết chỉ có trầm hơn, mang nét già dặn từng trải, Kate theo dõi thấy anh nghiêng người ra phía trước, nhấn một cái nút, tấm chắn bằng kính từ từ hạ xuống ngăn cách giữa họ với người tài xế; và chỉ đến lúc đó, anh mới quay người để nhìn nàng một cách trọn vẹn, gương mặt anh không lộ ra một tí suy nghĩ nào từ bên trong.

Đó cũng là lần đầu tiên Kate nhận thấy anh ta rất giống Antoine. Quả thực, anh ta hầu như tương đương với Antoine, ngoại trừ gương mặt gầy hơn, nét tựa tựa chim ưng, có cái gì đó mang vẻ cứng cỏi hơn; đôi mắt tuy đen như Antoine, nhưng hơi xếch lên như có nét di truyền của Phương Đông nào đó đã hòa lẫn vào huyết thống của anh. Nàng nhớ lại nó đã hung dữ không một chút ân cần xúc cảm nào. Anh ta cũng cao hơn; đúng vào lúc đó, nàng nhớ lại, ngay cả lúc bị mạng che mặt, nàng cũng đã nhận biết điều đó. Nhưng giờ đây, đôi mắt đen đang đánh giá nàng thật kỹ lưỡng như thể nàng đã thuộc về anh, hàng lông mày đậm nét giao vào nhau, trong một kiểu đánh giá cùng với đôi môi mỏng đang mỉm cười để lộ hàm răng trắng bóng, đối nghịch với nước da ngăm đen.

- Cô đang nghĩ gì vậy, Kate? Có phải cô đang nghĩ là quả thực tôi có thể là Antoine không? Ngắm trong giọng nói của anh có chứa một vẻ thích thú, dù nàng hay chính anh là nguồn gốc của niềm vui đó, nàng không thể phân biệt được.
- Không!

Không phải vậy, không bao giờ như vậy, nàng nghĩ. Tim nàng đập liên hồi phía dưới làn vải mỏng của chiếc áo dài. Nàng nhận thức được con tim của nàng đang bị hốt hoảng, nhưng không nhận ra gương mặt mình cũng bị nhợt nhạt như chính màu trắng của chiếc áo cưới. Thu hết tàn lực để cố bình tĩnh, nàng nói nhưng giọng nói của nàng không thể giấu được sự van xin:

- Xin anh vui lòng giải thích sự đánh tráo này? Và hãy nói cho tôi biết, xin anh...vui lòng nói cho biết chuyện gì đã xảy ra cho Antoine?

Một bên chân lông mày hơi dữ tợn nhướng lên như muốn hỏi:

- Cô có tin tôi không? Tin là tôi sẽ giải thích mọi việc sau này?
- Tin anh à? Tại sao tôi phải tin anh? – Một cách không thành công lắm, nàng cố thêm vào những chữ mang ý nghĩa miệt thị mà nàng cảm thấy được đối với anh ta. Nhưng nàng lại nghe giọng nói của mình lạc đi, dữ dội và hiếu chiến. Nàng cắn vào môi dưới.

Gương mặt anh bỗng trở nên buồn rười rượi, đôi mắt đen quan sát như xuyên thấu qua nàng một cách dữ dội:

- Vì tôi sợ...Tôi rất sợ cô không thể tin cậy vào một người nào khác.
- Tôi sẽ nói ngay cho người đầu tiên nào tôi có dịp gặp là anh không phải người tôi định lấy; Anh mỉm cười, bắt đầu giễu cợt:
- Thế sao cô không nói vậy ngay trong nhà thờ? Cô cho phép tôi hôn cô ở đó, cô đi ra ngoài trong cánh tay tôi. Cô nghĩ cô có uy tín để tuyên bố như vậy, vào lúc này hả? Các vị khách sẽ nghĩ gì? Đơn thuần, họ chỉ cho rằng cô dâu muốn bày tỏ lòng trinh tiết bằng cách im lặng, nhưng mà, chuyện này rất hiếm trong thời đại ngày nay. Họ nghĩ cô dâu cần sự bảo đảm của người mẹ, nhưng thật đáng tiếc cho cô, cô chỉ có một mình. Nhưng, họ sẽ tin vào sự dịu dàng

của chú rể sẽ làm cô quên hết đi những câu chuyện tầm phào của phụ nữ.

Kate nổi giận, đưa tay đâm vào ngực anh, lập tức bàn tay nàng bị anh giữ chặt và áp sát nó vào chiếc áo sơ mi trắng tinh.

- Tôi ghét anh!...Tôi ghét anh, - Nàng lặp đi lặp lại nhưng bất ngờ nhận ra trái tim của anh đang đập lên dữ dội bên dưới những ngón tay của nàng, bàn tay anh giữ chặt tay nàng, đầm ấm vỗ về an ủi. Tiếng nức nở của nàng im bật, cuối cùng anh buông nàng ra, rút một chiếc khăn từ trong túi quần, thấm khô gò má nàng.

- Hãy tha thứ cho tôi, ma petite (cô bé thân yêu của tôi). Hãy tha thứ vì tôi đã xử tệ với em. Nhất là khi tôi đã hứa với Antoine, tôi sẽ dịu dàng một cách đặc biệt với em. Kate, người yêu đầu của anh ấy.

Giờ đây, chàng thật dịu dàng, dịu dàng đến nỗi nàng phải đưa mắt liếc vội qua, để xác định lại, chàng không phải là Antoine. Kate gần như thì thầm trong lúc đôi mắt nhung của nàng quan sát gương mặt chàng:

- Antoine?

- Oui: (Đúng) – Antoine là anh họ của tôi. Vì lợi ích của anh ấy, tôi buộc lòng phải làm hành động ngang tàng ngu xuẩn này.

- Antoine đề nghị anh làm...?

- Đúng vậy.

- Tôi không tin anh. – Nàng quay mặt đi, dăm dăm nhìn qua cửa kính, cảnh đồng quê lướt qua, nhưng nàng không nhìn thấy gì hết; hầu như không nhận ra chiếc xe đã vượt qua cổng lớn, qua con chó săn bằng đá cũng bơ vơ như nàng, đang hướng về lối vào cửa trước của lâu đài.

Giọng nói của chàng ấm áp và có sức thuyết phục, thúc giục đôi mắt ngây thơ của nàng rời bỏ con đường trải sỏi xám xanh, quay lại nhìn vào gương mặt chàng.

- Thế nào. Tính thế nào đây? – Chàng ngừng một lúc rồi lại hỏi – Em có tin cậy tôi không?

Trong một cố gắng để tăng thêm quyết tâm cho mình cứng rắn hơn, nàng lắc đầu một cách tuyệt vọng:

- Không, không! Dĩ nhiên, tôi sẽ không tin anh được. Anh liệu hồn đó. Antoine đâu rồi? Sao anh ấy có thể yêu cầu anh coi sóc tôi, khi tất cả những điều anh ấy muốn, chính là anh ấy đi cưới tôi?

Nàng nói thẳng vào mặt chàng, vừa chú ý thấy miệng chàng mím lại, nàng đưa nắm tay lên toan tấn công một lần nữa vào bộ áo vét đen tuyền, ngay vào lúc chiếc xe trượt bánh ngừng lại.

- Bình tĩnh đi nào, yên nào. Tôi nói cho em biết, nếu em muốn giúp Antoine, em nên làm theo lời của tôi. Phải như vậy thì hơn.

Ngọn roi lạnh lùng trong giọng nói của chàng làm nàng do dự, đôi mắt chàng khi nhìn xuống, đen thẳm, tựa như mặt hồ cao nguyên. Chàng cầm lấy tay nàng độc ác và tàn bạo. Rồi qua một cử chỉ gãy gọn, khinh khỉnh, chàng hất bàn tay của nàng ra.

- Hãy cẩn thận, Gérard – Anh đưa ra một cử chỉ báo động hướng về người tài xế đang đi vòng để mở cửa cho họ. – Tất cả mọi việc sẽ bị báo lên Madame – Matante (dì tôi) sau. Chúng mình hãy cho bà ấy được hài lòng không hơn mức mình có thể cứu giúp.

- Giúp Antoine hả? Anh muốn nói gì? Anh ấy đang bị nguy hiểm hả? – Hầu như đó là câu nói duy nhất ở trong sự lo lắng của Kate.

Chàng cười, cúi xuống với nàng, cử chỉ thay đổi không thể hiểu được.

- Không, đương nhiên anh ấy không sao hết. Hoàn toàn mạnh khỏe và tốt lành.

Cửa xe mở ra, chàng nâng một bàn tay của nàng lên môi hôn:

- Tôi không thể giải thích bây giờ được. Nhưng tôi chỉ có thể nói, ở bên tôi em sẽ được an toàn. Chúng ta hãy để cái trò đám cưới này qua đi, nhanh chừng nào hay chừng đó; sau đó, tôi sẽ nói cho em biết rõ. Chỉ cần em tin tôi.

Thật lạ lùng, đó là những gì nàng phải chịu đựng. Về sau, nàng cũng không thể nào giải thích. Có phải vì trong lâu đài đó không có lấy một người mà nàng có thể tin tưởng được? Chắc chắn không phải Phu Nhân? Còn Bernice? Chị ấy chắc phải biết mọi diễn biến của sự việc. Hoặc Kate đã có quyết định tin vào người đàn ông cao ráo, bản lĩnh này, vì đó là một sự đáp lại theo bản năng đối với một người có cá tính mạnh mẽ? Dù bất cứ lý do gì, cũng chỉ có một sự thật – Chàng đã ở bên cạnh nàng, buộc nàng tiến hành tuần tự nghi lễ giống như trong giấc mơ này.

Nàng buồn chán suy nghĩ, có phải được hấp dẫn hơn nếu như được đúng người đàn ông nàng yêu. Một chiếc bàn dài, thanh nhã, tròn vẹn, với lụa da-mát như huyết phủ và đồ vật rạng rỡ bằng pha lê phục vụ đủ cho hai mươi người khách vừa quay về từ nhà thờ để tham dự tiệc cưới. Hình như Kate nhận ra hai cặp vợ chồng đã ăn tối với họ vào tối qua, còn những người khác nàng không biết một ai. Phu Nhân, đã chuẩn bị những thức ăn thơm ngon, mỉm cười và gật đầu mỗi khi được chào hỏi, nhưng đôi mắt bà không rời khỏi Kate, vẻ đắc thắng của bà làm Kate mặc dầu đang quần trí cũng phải nhận thấy.

Nếu quan khách thắc mắc sao cô dâu im lặng một cách đặc biệt và sao cô ta không mấy thích thú các món ăn, điều đó cũng không nghi ngờ gì, vì nó đã được chấp nhận như là một việc tự nhiên, nhất là đối với một cô dâu quá trẻ, “Si ravisante”, và thật không may mắn cho cô khi người mẹ ruột không đến dự ngày đặc biệt trong cuộc đời cô. Nhưng, ngược lại, cô cũng tốt số được một ông chồng ân cần chu đáo như ông Antoine Charles!

Kate ngồi lắng nghe lời “đáp từ” của người đàn ông mà nàng vừa cưới lầm; nàng nhận thấy các vị khách có vẻ thích thú những gì chàng nói, và một đôi lần gì đó, nàng chú ý có một hai người phụ nữ trẻ hơn liếc mắt một cách có ý nhị về phía nàng rồi qua chú rể, hình như có một dấu vết ghen tị trong mắt họ, nhưng hầu hết thời gian đó, nàng ngồi nhìn thẳng trước mặt một cách điềm nhiên như không có điều gì xảy ra có liên quan đến Kate – Ellerdale.

Duy nhất chỉ có một lần, nàng mất bình tĩnh là lúc Phu Nhân Savoney – Morlet, đang cười nói với đám thực khách, nhìn cô dâu một lúc cười khinh khỉnh:

- Có lẽ đã đến giờ đi lên lầu thay quần áo, Mademoiselle.Ồ! Dĩ nhiên không còn Mademoiselle bao lâu nữa, mà sẽ là Madame.

- Bà đưa tay lên môi ra vẻ xin lỗi một cách giễu cợt.

Kate thấy gò má mình nóng bừng lên, một cơn giận dữ tuôn đến như thác lũ; Nhưng trước khi nàng có thể phát ra lời giận dữ nàng cảm thấy một bàn tay nắm lấy tay nàng.

- Đã đến giờ thay áo rồi đó, Chérie! (em yêu). Lời nói dịu dàng giống như một người nào đó trong đám ước muốn. Nàng tròn mắt nhìn vào đôi mắt chàng trong một lúc, ngạc nhiên vì sự ẩn sâu trong đó có một điều gì tựa như sự chiêm ngưỡng, trước khi quay lại với người đàn bà đối diện, nàng nói:

- Dĩ nhiên. – Nàng nhận thấy Bernice nhồm dầy khỏi chỗ ngồi ở cuối bàn, bước tới hỏi xem cô dâu có cần sự giúp đỡ gì không.

- Không, cảm ơn chị Bernice. Chỉ cần chị vui lòng gỡ mấy chiếc đinh ghim ra khỏi cái mạng che.

- Thu hết sức lực, Kate nói bằng một giọng lạnh lùng và tự chủ. Nàng chờ đợi cho đến khi các chiếc đinh ghim được trao lại tay nàng: - Cảm ơn chị Bernice.

- Thoáng nở một nụ cười với các vị khách tham dự, nàng đi ra cửa phía sau lưng, đến lối hông của cầu thang. Một ngọn gió nhẹ bất thường chụp lấy mạng che mặt, lôi chiếc vương miện ra khỏi đầu nàng, lúc nàng đi qua một bụi hoa hồng leo đầy trên tường. Trong sự vội vã của nàng, tấm lụa mịn mắc vào hàng trăm mũi gai bén nhọn, bị xé toạc vào lúc nàng cố gắng kéo nó lại một cách tuyệt vọng.

Tại phía sau lưng, nàng nghe một tiếng thét đau đớn của Phu Nhân Savoney – Morlet, bà ta bật ra khỏi chỗ ngồi và vội vàng chạy đến. Kate quay lại với vẻ chán ghét cực độ, thối mác nhìn vào bộ mặt méo mó vì cơn thịnh nộ của người đàn bà, lúc bà cố gắng gỡ miếng lụa mịn ra khỏi những mũi gai dã man. Giọng nói khàn khàn nham hiểm của bà vượt ra khỏi ranh giới của ngôn ngữ; còn Kate, trong một cảm giác thắng lợi vô nghĩa quay người lướt nhanh lên các bậc cấp để lui về phòng.

Chỉ trong một nháy mắt, nàng đã đứng nhìn mình qua một tấm gương dài bị loang lổ, những đường nét mượt mà của chiếc áo ôm sát các đường cong trên thân thể của nàng. Rồi những ngón tay nàng lần mò tìm khóa kéo, nàng kéo nó lên khỏi đầu, vứt bỏ tất cả quần lót bằng lụa mềm đã được nàng để dành cho một hạnh phúc ngây cuồng, thay thế nó bằng một cái quần jean cũ kỹ, và một áo cánh kẻ ô vuông đơn giản.

Sau khi thay đồ xong nàng nhét bộ đồ màu cam đẹp dễ, dự tính mặc vào một trong những xách đựng đồ cùng với bộ đồ cưới đã bị vấy bẩn, không biết được tiếng thốn thức của mình vang ra khắp gian phòng và chạy dọc theo đường hành lang. Trong lúc ấn nắp xách tay xuống, nàng nghe tiếng cánh cửa mở, và không cần quay lại, nàng cũng biết Phu Nhân đang đứng đó, quan sát. Cảm xúc của một người đàn bà lớn tuổi thúc ép mạnh đến nỗi Kate phải cố gắng mới tiếp tục được công việc đang làm của mình.

- Cô biết là... - Âm điệu chua chát trong giọng nói khiến Kate ngừng tay lại khi nàng đang loay hoay với cái khóa của chiếc xách tay... - Cô đã làm tan nát một vật quý giá không thể thay thế được, chỉ vì sự bất cẩn của cô.

- Tan nát à? Cái gì? – Kate nhìn lên giống như bối rối một cách chân thật, chỉ có sắc tái nhợt nơi các đốt ngón tay của nàng khi nắm chặt cái tay cầm của chiếc xách, nó mới để lộ mỗi cảm xúc của nàng. Mắt nàng nhìn xuống mớ vải mạng che mặt trên tay người đàn bà. - Ồ, bà muốn nói tới cái mạng che cũ kỹ đó à. – Nàng lại loay hoay với cái ổ khóa, nhưng khi nói tiếp, nàng lộ ra sự căng thẳng, giọng nàng run rẩy nhưng nàng cố nói hết câu. –Thì nó cũng hoàn thành cho cái nhiệm vụ của nó. Phải vậy không Madame? Giấu diếm sự thật với tôi. Bà đã làm gì vậy Madame? Cho tôi, cho Antoine?

Nụ cười của Phu Nhân khó chịu, mang một vẻ man rợ, buộc Kate phải nhìn vào đôi mắt tinh quái hơi loạn trí, những ngón tay của bà đột ngột bung lên một cách dữ tợn, lộ một sự khinh bỉ ghê gớm. Giọng của bà lại trở nên ngọt ngào hơn:

- Về phần cô, Mademoiselle, tôi không thỏa thuận điều đó đâu. Nhưng Antoine – mon fils. Mon

cher fils (con trai của tôi! Con trai yêu quý của tôi). Thằng bé ngu ngốc đáng thương của tôi! Đối với nó... Vì con tôi, tôi sẽ liều lĩnh làm bất cứ điều gì để bảo vệ nó ra khỏi lỗi lầm chính nó. – Một nụ cười nhảy múa trên cái miệng đỏ chót màu son.

- Thật khó ưa khi nhìn thấy sự hỗn hợp kỳ quái trong sự nham hiểm và tính chất mềm yếu nằm trên gương mặt của người đàn bà, làm Kate cảm giác được điều kinh hoàng run rẩy lạnh xương sống là như thế nào. Nàng cố bật ra khỏi môi những lời nói đã bị đông cứng lại vì sự kinh hoàng chế ngự con người nàng.

- Nhưng tại sao, Madame?... Tại sao? Buộc tôi phải trải qua điều kinh sợ khủng khiếp...- Nàng cắn môi một cách giận dữ, bằng đôi mắt long lanh sợ hãi, nàng tìm kiếm trên gương mặt đối diện của người phụ nữ, gương mặt đen tối lạnh lùng một vài manh mối, một vài sự giải thích cho những gì đã xảy ra.

- Antoine ở đâu? Anh ấy! Bệnh hả? Chắc có chuyện gì...

- Antoine hoàn toàn khỏe mạnh, bây giờ nó đã tỉnh ngộ rồi, chỉ có vậy thôi.

Không thể lầm lẫn về hài lòng, nhạo báng trên gương mặt người đàn bà

- Cô nghĩ, một đứa con gái như cô, chỉ khá hơn cô bé bán hàng một chút, có thể được phép kết hôn cùng vị chủ nhân tài sản của dòng họ Savoney – Morlet sao? Dòng tộc của chúng tôi, một trong những dòng tộc lâu đời của nước Pháp, đã trải qua ba thế kỷ nay không hề có một dòng máu ngoại lai nào trong huyết quản của chúng tôi. Cô nghĩ sẽ có lúc tôi cho phép hành động ngu dại như vậy sao? – Bà cười to lên một cách khinh bỉ có tính toán, vẻ cường điệu mãnh liệt của bà thật đáng sợ.

- Sao cô lại dám mạo muội vậy? Cô, một kẻ không biết gì về chúng tôi, uneanglaise! (Một đứa con gái Anh). Tôi ngạc nhiên cho sự xấc xược ngu xuẩn của cô.

Cuối cùng sức kiềm chế mãnh mẽ của Kate sụp đổ, những giọt nước mắt thi nhau tràn ra khóe mắt lăn xuống trên đôi má nàng, nàng chống lại cơn xung động đang dâng lên:

- Vậy tại sao bà không nói một cách đơn giản cho tôi biết? Tại sao không có một ai nói với tôi? Tại sao Antoine không nói tôi... Tại sao phải diễn ra tất cả những trò này, cái trò đám cưới giả vờ bẩn thỉu này?

Một khoảnh khắc yên lặng thật lâu, trong khi ấy, đôi mắt đen nhánh lóe lên một niềm vui thích, tròn vẹn, bà chậm chạp nói như muốn nhắm nháp từng chữ:

- Antoine. Cher Antoine! (Antoine quý mến)... nó luôn luôn có một tấm lòng rất tốt. Tôi chắc chắn nó đã hiểu được cô sẽ như thế nào và nó ước mong không thất hẹn với cô. Khi nó về đến nhà, nó đã nhận thức được việc không xứng đôi trong sự kết hợp này sẽ tai hại như thế nào, nó đối ý, nhưng nó không thể công bố thẳng với cô điều đó. Nó đã vui lòng để cho mẹ nó sắp xếp mọi việc. Nhưng đối với vấn đề vừa xảy ra, Mademoiselle, - Bà sử dụng chữ này với một vẻ hiểm độc đã cân nhắc và xúc phạm: - Người mà cô gọi là giả vờ - ở đây, không có sự giả vờ. Không có một chút nghi ngờ nào là cô chính thức lấy cháu tôi Antoine Charlet, tôi cầu chúc cô hưởng hạnh phúc.

Thình lình, bà búng ngón tay kêu lên một tiếng tách lần nữa, trong một dáng điệu sau cùng của một chiến thắng xuất quỷ nhập thần. Một cái nhìn hùng hổ, điên cuồng một cách kỳ quái trong đôi mắt sùm sụp phát ra khi bà đóng cánh cửa lại đằng sau lưng.

Khi họ lái xe ra khỏi cổng của tòa lâu đài, thay vì nỗi đau khổ xé nát lòng Kate lại cảm thấy tâm

hồn nàng vui đi nỗi ưu phiền, giống như nàng vừa rời khỏi một chuỗi dài ảnh hưởng nham hiểm. Nàng dựa lưng vào chỗ ngồi, đầu óc hoàn toàn trống trải, kiệt sức vì sự căng thẳng của những cảm xúc, vì những cố gắng để tìm hiểu hoặc ngay cả cân nhắc những chuyện đã xảy đến cho nàng trong ngày hôm đó.

Khi nàng thấy chiếc xe rít bánh ngừng lại bên lề đường, đôi mắt nàng mờ đi vì hoang mang, nàng quay qua người đàn ông mới vừa làm đám cưới với nàng. Ngón tay chàng chạm vào má nàng, đôi môi chàng động đậy. Đôi môi của Antoine và đôi mắt – thế nhưng không phải giọng nói của chàng – nhưng mà...

Hàng lông mày dày rậm, giao vào nhau khi chau mày vì lo âu, con mắt đen dò xét một cách mãnh liệt hình dáng nàng như đã đoạt được nàng.

- Kate... Em đang bị đau khổ vì cơn sốc.. Ai có thể ngờ được, ma petite? (cô bé của tôi), tình cảnh trong lâu đài đó là như vậy, và hơn vậy, nhiều hơn vậy nữa kìa, không một ai biết để mà chuẩn bị được. Và tôi nghĩ là...Tôi nghĩ Antoine đã không thông báo trước cho em biết để đối phó phải không?

- Sự dịu dàng trong giọng nói của chàng gây cho nàng buồn tủi và nỗi đau trở lại trong lồng ngực nàng; nàng lắc đầu không thốt nên lời. Chàng vuốt mái tóc rối ra khỏi má nàng, một nụ cười nhẹ lướt trên đôi môi chàng.

- Em đồng ý tin tôi chưa? Tôi xin hỏi em lần nữa.

Nàng nói mà không kịp suy nghĩ: - Tin anh à?

Chàng với tay xuống ghế sau, mang ra một cái giỏ; - Phải, nhìn này, chérie!... Em không ăn được gì trong buổi tiệc cưới và chắc hẳn vào “petit déjeuner” (bữa điểm tâm) em cũng quá xúc động, nên không ăn được gì; do đó tôi sắp sửa nài van em ăn một chút gì đây. Chàng mở giỏ ra lấy hai cái ly; đặt thẳng bằng trên cánh cửa của ngăn kéo đựng găng tay trong xe đã được kéo ra. Kate nhìn ngón tay có nước da ngăm ngăm gầy, lột lớp giấy kim loại vàng óng ánh ra khỏi miệng chai rượu, rồi bắt đầu tháo nút chai. Khi chất lỏng long lanh đã được rót đầy vào hai ly, chàng nâng qua cho nàng một ly. Chàng ra lệnh, để chắc chắn chàng nắm lấy ngón tay buông thong của nàng buộc phải giữ quanh chân ly rượu mảnh mai trước khi với lấy ly của chàng. Gương mặt chàng rất nghiêm nghị: - “Uống đi! Mời em. Mời em, Kate xinh đẹp của anh”.

Bất ngờ, không biết vì lý do gì đôi mắt nàng tràn nước mắt, nàng quay vội đi hy vọng chàng không thấy.

- Uống đi, Kate. – Biết ơn chàng đã không nhắc đến những giọt nước mắt, nàng nâng ly rượu lên nốc cạn; ngạc nhiên và cảm ơn khi nó dâng lên nồng cháy trong mạch máu nàng, hình như đã thực sự xua tan những nỗi thống khổ khác. Một cách máy móc nàng chìa tay kia ra nhận một mẩu bánh mì đã phết bơ và nhiều pa-tê từ nơi tay chàng.

- Tốt rồi đó. – Chàng lấy ly rượu đã uống cạn ra khỏi tay nàng, lau miệng nàng bằng tấm khăn giấy đã trải trên đầu gối nàng, đáp lại cái nhếch môi của nàng bằng một tiếng cười:

- Bây giờ, anh sắp đề nghị em đi ngủ đây, Chérie.

Chàng bước ra khỏi xe, đi vòng qua cửa hông. Chàng kéo nàng ra ngoài, cho nàng đứng lên. Vào lúc ấy vì ảnh hưởng của rượu nàng lảo đảo về phía chàng khiến chàng phải đưa tay ra cho nàng

vịn, thoải mái khoác tay ngang lưng nàng, trong lúc đưa đôi mắt đen nhìn xuống nàng, không còn vẻ dịu dàng mà hơi lạnh lùng, cân nhắc.

- Tôi xin lỗi. – Kate đỏ mặt run run đưa tay lên vuốt mớ tóc ra khỏi mặt.

Mắt chàng lướt nhanh trên gương mặt nàng một lần nữa, trước khi chàng buông nàng ra, rồi cúi người vào trong xe; điều chỉnh chỗ ngồi của nàng biến thành một cái giường. Chàng vỗ dẹp cái nệm lưng để làm một cái gối, quay lại giúp nàng vào trong xe. Nàng ngoan ngoãn tuân theo, thầm cảm ơn đã có thể ngã lưng xuống, cố tìm vài giờ để quên lãng cơn ác mộng mà cuộc đời đã bất ngờ mang lại cho nàng.

Nàng nghe tiếng cánh cửa đóng lại, cảm thấy sự va chạm êm ái của cái mềm vải nỉ Angora phủ lên người, bàn tay chàng vô tình chạm vào nàng trong khi nói:

- Ngủ đi, Kate. Chúng ta sẽ phải đi một đoạn đường khá dài. Khi đến cuối cuộc hành trình, lúc đó em sẽ có tất cả các câu trả lời cho những thắc mắc của em. – Hình như anh chờ một câu trả lời, nhưng khi không được đáp lại, Kate nghe một tiếng thờ dài nhẹ nhàng.

Thế rồi động cơ nổ máy, nàng cảm thấy chiếc xe lướt nhanh êm ả ra khỏi chỗ đậu bên lề đường yên tĩnh. Kate nằm, mắt nhắm chặt, và khi không còn chống cự tiếng rít như thổi mien của bánh xe trên mặt đường khô ráo, nàng biết là giấc ngủ và sự quên lãng đang hàn gắn vết thương của nàng. Nỗi tuyệt vọng rời xa. Hơi thở của nàng trở nên chìm sâu và bình thường, rồi nàng rơi vào giấc ngủ.

Đêm tối hầu như đã rơi xuống khi nàng nhận ra bàn tay mạnh mẽ đang cố lắc nàng tỉnh dậy; trong lúc đó một loại bản năng thầm kín nào đó cứ khiến nàng nhắm mắt giả vờ ngủ tiếp, từ chối quay lại với cuộc đời mà sự đau khổ đã lẫn lút một cách không lường trước. Nhưng người đàn ông đang kêu tên nàng khẩn cấp, không để cho nàng tính kế trốn thoát, và chàng còn nhẹ nhàng tát vào má nàng, giống như nhắc cho nàng hiểu rằng chàng vẫn kiên trì.

- Nào, Kate! Anh biết em đã thức rồi.

Nàng hất tay chàng ra xa, quay mặt vùi vào gối.

- Không. Không!

Chàng nắm lấy tay nàng, trong một cử động nhanh nhẹn và chắc chắn, chàng đã lôi được nàng đứng dậy.

- Nhưng mà phải.

Kate nhìn vào bộ mặt của chàng một lúc trước khi nhớ lại mọi việc đã xảy ra, rồi một cơn giận bất thần lóe lên trong mắt nàng. Nàng hét vào mặt chàng, giọng nàng như một kiểu nhục mạ:

- Anh!

Đối với sự bực mình mà tính khí nàng biểu lộ ra hình như chỉ làm cho chàng thích thú, vì chàng lại nhe răng ra cười:

- Nhưng mà phải. Trong lúc em ngủ, anh có biến thành người khác để em dễ dàng chấp nhận hơn đâu. Trời ơi! Anh là người đồng cảnh ngộ với em mà, và...

- Giọng anh bỗng trở nên cứng rắn, nụ cười biến mất đột ngột, - Và chao ôi, em là của anh. Có cách nào làm cho nó tốt đẹp nhất không?

- “Tôi không có chọn anh! Tôi không có trách nhiệm gì về tình trạng hiện tại của chúng ta”. – Nàng trừng mắt lại, ý nghĩ chàng là người đàn ông đầu tiên đã dám biểu lộ sự bất mãn khi đi chung với nàng, làm nàng nổi giận.

- Đúng là vậy, Kate. Anh xin lỗi vì thiếu lời nói lịch sự với phụ nữ. Chúng ta có thể nào nói là trong giây phút này, chúng ta bị dính vào nhau và...

- Cứ nói xong, rồi xin lỗi sao

- ... Rằng, chúng ta bị dính vào nhau và phải cố gắng làm việc này được tốt đẹp nhất. Riêng anh, thì đã quá mệt sau khi lái xe quá lâu. Còn đói nữa. Nếu anh không đủ các đức tính em trông chờ, em nên nhớ lại điều này để tha thứ cho anh. Vậy bây giờ chúng ta đi chớ? Anh tin chắc sau bữa ăn, cả hai chúng ta sẽ cảm thấy dễ chịu hơn. Hơn nữa, anh có thể đảm bảo cách nấu nướng tại La Chaumière (Quán Nhà Tranh) sẽ làm em hài lòng.

Lần đầu tiên, Kate nhìn quanh mình, nhận ra xe họ đã đậu vào bên của một khách sạn nhỏ. Một luồng sáng dịu dàng tỏa ra ngoài khung cửa sổ nhỏ vuông, một cách mời gọi; xuyên qua màn cây, nàng có thể thấy được bàn ăn sắp xếp trên sân thượng, tiếng thì thầm, tiếng ly tách, muổng đĩa chạm vào nhau vang vọng lại. Nàng phân biệt được hương thơm của đồng quê đang trộn lẫn với mùi vị thơm ngon của thịt nướng, hương vị quyến rũ của cà phê mới, và nàng phải công nhận những gì chàng vừa nói thật quá đúng. Nàng đói mềm người và nếu không ăn ngay có lẽ sẽ bị ngứa xiu.

Không chờ nàng đồng ý, chàng nắm lấy khuỷu tay nàng, dìu nàng thẳng đến cửa khách sạn. Nàng thấy mình ở trong phòng giải lao nho nhỏ, nàng muốn chùn bước, trong khi chàng tiến tới một cái bàn có người đàn ông mái mê xem một ít sổ sách kế toán.

- Bon soir, Henri. (Xin chào, Henri)

Kate chỉ nhận biết được mấy chữ đó, phần còn lại của câu chuyện quá nhanh và lưu loát không thể biết được. Chỉ có nét vui vẻ của người chủ khi ông ta nhìn lên và nhận ra khách quen là không cần giải thích. Họ tiếp tục nói với nhau trong một lúc, Kate quay đi tránh cặp mắt soi mói thích thú của người đàn ông, vào lúc ông ta hết nhìn nàng lại nhìn qua quyển sổ đang mở ra trước mặt ông ta. Nàng giả vờ đứng nhìn vào một cái kệ trưng bày thủy tinh trên tường, gần cửa ra vào xem xét sự bày biện những vật đã hóa thạch ở địa phương, làm bộ thích thú nhưng thật ra nàng đang nhìn vào hình ảnh phản chiếu của người chủ đang loay hoay với mớ chìa khóa treo trên những cái móc có số thứ tự.

Nhưng trước khi nàng có thì giờ suy nghĩ về những việc vừa xảy ra, họ đã đứng cả hai bên cạnh nàng rồi nàng được giới thiệu, người chủ khách sạn nắm lấy tay nàng, cúi đầu, trên đó và rõ ràng là đang bày tỏ lời chúc tụng. Đôi mắt nhưng tìm gặp đôi mắt đen, đôi mắt này trước đó trả lời với vẻ vui thích chế giễu sau rốt lại cảm thấy thương hại nàng; chàng tiến tới chạm vào cánh tay nàng lần nữa;

- Henri hơi ngạc nhiên khi biết anh đã lấy vợ, nhưng đến lúc nhìn được em ông ta nói ông ta đã biết rồi. Đó là một lời ca tụng dành cho em. – Những ngón tay ôm chặt quanh cánh tay nàng cảnh cáo.

Đúng là một nỗ lực đối với nàng để buộc đôi môi khô cứng biến thành một nụ cười, nàng cố gắng nói một vài câu trả lời:

- Ồ... Merci, monsieur. (Cám ơn ông).

Henri lại mỉm cười, cúi chào, rồi quay về tiệm ăn, hướng dẫn họ đến một chỗ ngồi trong góc, rồi ông ta lại thì thầm lời chúc tụng Kate, và đưa cho mỗi người một tấm thực đơn lớn được

viết bằng tay:

Eh bien, Monsieur Charles. (- Này, thưa ông Charles). – Và ông ta bỏ đi.

Kate trân trân nhìn vào danh mục đầy những món không biết, kể cả một chữ trong đó, nàng cũng không hiểu, sau cùng nàng đành đặt nó xuống.

- Cho đến giờ phút này, ít ra anh cũng phải có một cái tên chứ?

Con mắt đối diện liếc nhìn nàng trước khi cúi xuống tấm thực đơn. – (Em nghi ngờ gì về điều đó?)

- Anh chưa hề nói tên anh là gì?

Chàng kéo dài giọng nói: - “Anh cứ tưởng em biết rồi, em yêu ời. Người dì của anh thường gọi nó luôn đó mà. Kể cả vị cố đạo, cũng gọi nó trong khi tiến hành các nghi thức của hôn lễ chúng ta. Đó là tên Antoine Charles Savoney-Morlet giống, nhưng không giống hoàn toàn với tên mà em mong đợi.

Nàng sôi nổi buột miệng, không thềm chú ý đến người hầu bàn đang nghiêng người bên cạnh bàn, tập giấy và cây bút chì đang sẵn sàng:

- Tôi sẽ không bao giờ gọi anh là Antoine!

Chàng mím môi, vẻ lạnh lùng trong mắt chàng cảnh cáo nàng:

- Vậy thì... điều đó rất tốt, không cần thiết. Tôi luôn luôn được gọi là Charles. Tôi thích cái tên đó.

Đẹp nàng qua một bên, chàng quay lại ra hiệu cho người hầu bàn, rồi họ cùng nhau nhìn đắm đắm vào thực đơn mặc cho Kate nung nấu một cách hẩn học tâm trạng thất vọng của mình. Trong phòng chỉ có khoảng tám bàn, nhưng bên ngoài người ta thoáng thấy các thực khách trên sân thượng, mà nàng đã chú ý lúc nãy. Bên trong là một nơi có vẻ nhỏ nhắn khiêm tốn, với những tấm khăn phủ bàn ca-rô hài hòa với luồng ánh sáng màu đỏ và màu trắng của ngọn đèn bàn; nhưng các khách hàng nhiều người lại có vẻ giàu có. Kate chú ý thấy phụ nữ đều ăn mặc chỉnh tề, chải chuốt tóc tai và phấn son không chỗ chê được. Bối rối, nàng đưa tay lên sờ vào đầu rối bù của mình, nhét chiếc áo cánh vào trong quần Jean cho gọn gàng, và ước gì trước khi vào đây, nàng ghé qua phòng dành riêng cho phụ nữ. Ngay bên cạnh, một phụ nữ ăn mặc như sắp sửa đi đến Glyndebourne, một loại hàng sa mịn màu phấn, một sợi dây chuyền mảnh bằng bạc treo thêm một viên đá đỏ sậm nổi bật trên làn da mịn màng như phấn quanh cổ bà.

Hình như biết mình đang được chiêm ngưỡng, người phụ nữ bất chợt nhìn lên, thấy Kate, cái nhìn chăm chú như muốn ghi một chi tiết trên nhân dạng xốc xếch của nàng trước khi đưa mắt qua Charles, thì thào một vài lời gì đó với người bạn bên cạnh. Lập tức, không chút thận trọng người đàn ông xoay tròn trên ghế ngồi trước tiên ông ta chạm phải đôi mắt đắm đắm chán nản của Kate, và ông liếc nhanh qua nơi khác. Hiển nhiên, ông chỉ mất một thoáng suy nghĩ, và ông đã quay lại với bà vợ, gật đầu tỏ dấu đồng tình. Người phụ nữ lại nhìn Kate vẻ thắc mắc, không tin tưởng, trước khi quay lại nhìn Charles, đang còn bận bịu với người hầu bàn.

Rốt lại, thì họ cũng đã bàn xong, người hầu bàn hí hoáy xong gật đầu một hai lần giống như chữ cuối cùng đã nói xong, nhắc hai tờ thực đơn lên, kẹp vào dưới một cánh tay và ra đi, lách người giữa những chiếc bàn, hướng về cánh cửa mà Kate cho đó là lối đi vào nhà bếp.

- “Anh có biết mấy người ở bàn bên cạnh không?” – Giọng của Kate gây hấn, nàng cho đó là cách hay nhất để giữ không cho bất kỳ một cơn ác mộng nào đến gần.

Charles lãnh đạm nhìn nàng trong một lúc, trước khi nhìn theo hướng nàng đã dùng tay hơi chỉ về hướng đó.

- Em muốn nói đến người đàn bà mặc bộ đồ màu vàng nghệ hấp dẫn cùng với người đàn ông trong bộ com-lê màu xám nhạt, phải không?

- “Phải” – Không cần nhìn, nàng cũng có thể xác định được họ đang ăn mặc ra sao.

- Không, anh không biết họ, - chàng ngừng lại rồi nói tiếp. – Tại sao em lại hỏi vậy?

Nàng nói thêm thật nhanh: - “Hình như họ đang nói chuyện về mình...về anh”.

Chàng nhún vai, ra vẻ không có gì đáng quan tâm, rồi nói:

- Anh đặt món ăn cho em, vì em có vẻ không thích thú tự quyết định việc đó. Anh hy vọng em không ưa cũng không chán nó lắm.

- Tôi không thích thú gì đến việc ăn uống vào lúc này – Nàng nói không thật lắm.

Lại thêm một nụ cười nhẹ, khiêu khích hiện lên đôi môi chàng:

- A... Tốt lắm, vậy chúng ta sẽ không gặp gì khó khăn. Anh gọi cho em món ốc sên để khai vị, tiếp đó là món mực ống hầm, mực là món ăn chính. Anh tin chắc em sẽ khoái muốn thử dịp thưởng thức các đặc sản của địa phương này, đó là món ngựa non mới đẻ một ngày hầm được thảo và rượu chất đỏ.

Kate không kịp nhận ra tia chớp trong mắt anh, nàng trở mắt kinh hoàng, giọng lạc đi như không còn tin được vào tai mình:

- Nhưng...Tôi không thể ăn những món đó được! Anh không được quyền gọi những món ăn như vậy mà không hỏi ý tôi!

- Nhưng em có vẻ không cần kia mà. Riêng anh, lại chỉ muốn em được ăn một bữa để nhớ đời.

- Nhưng tôi không thể...

- Em có thể mà. Em phải...

Chàng liếc mắt nhìn lên, gạt đầu chào người đàn ông đang dọn ra một chai rượu khai vị, chờ đến lúc các ly rượu được rót đầy chất lỏng màu vàng óng ánh. Anh tiếp lời:

- Em phải, Kate thân yêu của anh. Nếu không chịu ăn những món ăn đó. Henri sẽ cảm thấy bị xúc phạm. Hơn nữa, em phải cố gắng nếm thử thức ăn lạ, trước khi biết mình có ưa nó hay không đã chứ.

Chàng nâng cốc rượu lên, nhìn thật sâu, ý nhị vào mắt nàng:

- Chúc em, Kate.

Không kịp suy nghĩ, nàng nâng ly lên nhấp chút rượu, rồi đặt lưng ra phía sau khi người bồi bàn xuất hiện, đặt xuống trước mặt mỗi người một quả dưa Ogen nhỏ, chúc họ “bon appetit” (chúc ngon miệng), rồi rút lui. Kate nhìn vào đĩa của chàng, rồi gương mặt chàng; lần đầu tiên nàng chợt nhận ra tia chớp trong mắt chàng lúc này mang ngụ ý gì. Nàng nhắc phần trên đã được cắt khía của quả dưa ra, cầm lấy miếng.

- Anh không nhắc tới món dưa tây.

- Không, anh quên mất món dưa. Món này thì thật vô thưởng vô phạt, Kate – món dưa ướp lạnh với rượu chất.

Chợt anh cười lớn, rồi đưa tay ôm lấy bàn tay còn lại của nàng”

- Bỏ qua nhé, anh đã trêu em, Kate.

Rồi với sự phật ý đó, nàng lại mỉm cười. Nàng không có ý gì trở nên thân mật với chàng, nhưng có một sự gì cảm thông với trò đùa của chàng, một cái gì đó nàng không thể chống lại được. Và có lẽ vì ý tưởng về người đàn bà xinh đẹp ở bên cạnh, đã nhìn qua anh, mắt bà ta nhìn

xuống hai bàn tay của họ đang chồng lên nhau, đã có một ảnh hưởng gì lên nàng. Hoặc cũng có thể đó chỉ là sự đáp lại tự nhiên của nàng đối với một người đàn ông đẹp trai. Dù là lý do nào, thì nàng cũng đã cười và đã xúc động bởi sự biểu lộ thân mật của chàng, bởi một cái siết tay nhẹ nhàng an ủi của chàng trước khi chàng buông tay ra. Giọng nói chàng gần như âu yếm:

- Bây giờ...Anh có thể hiểu được tại sao...

Nàng cắt ngang trước khi chàng có thể nói những lời sẽ làm nàng phải suy nghĩ. – “Tôi cảm thấy mình rất bị người khác chú ý”. Nàng nhún vai và cầm cái muỗng cán dài lên – Ăn mặc chỉ mỗi cái quần Jean với một chiếc áo cánh, trong khi mọi người thì ăn diện ngất trời.

Chàng phá lên cười, làm nàng ngượng chín cả người, nàng nhìn chàng rụt rè.

- Đúng đó Kate. Nhưng em nên biết ngay cả trong bộ đồ này, ngay cả với mớ tóc rối bung của em, em cũng đủ làm cho hầu hết bọn đàn ông phải ngoái nhìn lại, em biết không...

Anh chồm người ra phía trước, để cho người đàn bà đang nhìn họ, nghĩ lầm họ đang bàn cãi về một vấn đề riêng tư nào đó.

-hôm nay, vào lúc em trên lầu xuống, trong bộ đồ màu, chỉ cần nhìn thấy mặt người dì của anh vào lúc đó cũng đáng công. Thật là xấu hổ, một nhân vật của dòng họ Savoney – Morlet mà lại biết quá ít “savoir faire” (hiểu biết) – ngay cả một chàng Charles Savoney – Morlet cũng vậy thôi! Phải lâu lắm bà ta mới quên được những vết hoen ố trên cái thanh danh của dòng họ này.

- “Anh nói...” trong khi nàng đưa một mẩu dưa chín thơm ngon lên miệng, “Anh nói như thể anh thù ghét dì của anh vậy”. Nàng im lặng, đầu nghiêng nghiêng chờ đợi một câu trả lời, cho đến lúc chàng phải nhìn lên, đôi mắt chàng quan sát nàng cẩn thận.

- “Điều đó làm em ngạc nhiên sao?”. Khi thấy nàng không trả lời, chàng lại thúc ép. – “Em thấy bà ta dễ ưa lắm sao?”

- “Không.” – Kate cúi mặt xuống, tự hỏi không biết vì sao miếng dưa lại mất ngon. Giọng nàng run lên – “Tôi nghĩ, tôi sẽ không bao giờ gặp một người đàn bà nào đáng ghét hơn bà ta. Tôi không thể...tôi không tin được đó là mẹ của Antoine.

- Thế đó, chính bà ta đó, và cũng có thể, bà ta là người đàn bà như vậy, nên bà đã biến cậu con trai của bà thành một người đàn ông như thế kia.

Nàng rít lên, không chú ý đến những cái liếc mắt từ bàn bên cạnh.

- Anh dám nói vậy à! Tôi sẽ không thèm nghe một lời nhạo báng nào về anh ấy! Anh ấy là người tốt nhất và hoàn hảo nhất...

- “Suyt, im đi, cô bé ơi!” – Charles ngừng lại, đưa một muỗng đầy ắp dưa vào miệng nhai, mỉm cười có vẻ khoan dung và nhẫn nại đối với nàng – “Em không cần chứng minh cho anh biết về đức tính của anh ta. Anh thề”. Gương mặt chàng trở nên rất nghiêm nghị khiến nàng không có lý do gì để nghi ngờ. – “Anh thề là anh yêu anh ấy cũng nhiều như em vậy. Những điều anh nói là hoàn toàn sự thật. Anh nghĩ em có rất ít lý do để phủ nhận những ảnh hưởng xấu của bà ta trên con người của anh ấy. Không ai khác hơn là anh ấy”. Đôi mắt đen tiếp tục quấy rầy nàng một cách mạnh mẽ. – “Nào, ăn tiếp đi chứ, ăn phần dưa của em đi. Món ốc sẽ tiếp theo liền đó”. Chàng nhe răng cười với nàng. – “Để anh rót thêm rượu cho em, để rượu bay mất mùi thì thật đáng tội”.

- “Đúng lý ra anh không nên phung phí đến vậy” Nàng đưa ly ra một cách máy móc, nhận lấy phần rượu để uống thêm. – “Tôi nghĩ rượu sâm banh chỉ dùng trong dịp ăn mừng. Vậy chúng ta ăn mừng điều gì vậy?”

- “Đám cưới của chúng ta”. Giọng giễu cợt của chàng trêu chọc nàng. – “Dù sao đi nữa chúng ta

cũng đã cưới nhau vào ngày hôm nay. Mặc dù...” Chàng đặt cốc xuống, ngã lưng vào ghế, “- Sẽ không một ai tiễn em đi như một cô dâu – chỉ như là một sinh viên đi nhờ xe đạp dạo quanh nước Pháp”. Chàng chồm người ra phía trước, hạ thấp giọng xuống để họ có thể nói chuyện thân mật hơn. “- Em có nghĩ là người đàn bà lịch sự ngồi bên cạnh đang nghĩ gì vậy không? Chẳng lẽ anh là kẻ đã cho em đi nhờ xe đến bây giờ anh lại tán tỉnh em để...”. Chàng mỉm cười khi thấy làn da nàng ửng đỏ, nhưng chàng lại quay đi khi người hầu bàn bước đến dọn dẹp đĩa và đặt trước mặt họ hai đĩa cá hồi nướng. Chàng mỉm cười nhìn nàng.

- Anh hủy món ốc sên. Anh mong em sẽ thích món này.

Rồi Kate thấy mình chưa bao giờ được ăn món cá nướng ngon như vậy, nó được nướng với bơ, thêm một ít gia vị tỏi. Đến khi nàng ăn qua món kế tiếp món bê non với xà lách tươi, nàng nhận thấy rõ là những lời phê bình của Charles về cách nấu nướng tại La Chaumière đúng là không bị thổi phồng quá mức.

Charles cười nhìn nàng khi thấy nàng vét sạch nước thịt còn sót lại trên đĩa”

- Nào, bây giờ em ăn thêm ít phô mát nghe?

- “Không”, Kate dựa lưng vào ghế, thở dài ra. “- Một bữa ăn thật là tuyệt vời, tôi không tài nào ăn thêm được gì nữa”.

- “Thôi hử”. Hàng lông mày tinh quái nhướng lên hình cánh cung có vẻ nghi ngờ. “- Nhưng em còn phải nếm thêm món tráng miệng của Henri nữa chứ. Ông ta sẽ phiền nếu bị em từ chối đó. Anh giới thiệu với em món đông ba-vi-e.

Kate cố gắng để không bị cám dỗ. Mặc cho những lời nói của Berveley Ann đã cảnh giác ngày hôm đó trở lại dày vò trong trí nàng. Nhưng đồng thời, nàng luôn luôn thích ăn ngọt, và cách ăn nói dịu dàng của chàng khiến nàng không thể từ chối được. Nàng lờ đi như không nghe tiếng thì thầm cảnh cáo từ trong thâm tâm rằng, nàng đã uống quá nhiều, rằng nàng không quen dùng rượu sâm banh trong bữa ăn. Nàng cố thử bằng mọi cách nhưng vẫn bị thất bại một cách khốn khổ.

- “Được rồi. Tôi sẽ nghe lời anh và sẽ thử món đông ba-vi-e!”. – Mắt nàng sáng lên vui vẻ.

- “Cô bé ngoan lắm”. Mắt chàng khen ngợi nàng. Rồi tiếp tục giữ nụ cười dành cho nàng, chàng ra hiệu cho người hầu bàn gọi thêm món phô mát cho mình và bánh ngọt cho nàng.

Sự thích thú của chàng tiếp tục trong khi nhìn nàng ăn sạch đĩa bánh, đưa lưỡi liếm miếng kem cuối cùng sót lại trên môi. Sau khi ra dấu xin phép hút thuốc được nàng đồng ý, chàng ngã lưng vào ghế, đốt một điếu xì gà thon dài, đôi mắt đen dò xét nàng một cách tò mò làm đôi má đỏ bừng lên, các ngón tay mân mê vào mép ly rượu.

- “Chúng ta sẽ ngủ đêm tại đây”. Chàng cúi người xuống bàn khuấy tách cà phê, chăm chú vào chất lỏng màu đen sóng sánh đang bốc khói.

- “Hử?” Bất thành lời, tim nàng đập dồn trong lồng ngực. Nàng nhìn chàng, mắt nhắm tròn xoe, thôi thúc chàng nhìn lại và giải thích điều chàng muốn nói. Nhưng chàng vẫn im lặng và Kate chợt thấy đầu mình đau buốt; nghĩ lại thì quá muộn, rằng đầu mình không đủ sức để chịu đựng chất rượu, rồi đến sáng ngày mai nàng sẽ bị nuối tiếc...tất cả. Nàng uống cạn phần còn lại trong ly của mình bằng một hơi dài, rồi nhìn thấy chàng cũng làm theo như vậy, trước khi chàng đẩy ghế đứng lên. Tiếng ghế kêu rít lớn trên mặt sàn, nhưng chung quanh hầu như không còn ai nên không ảnh hưởng gì.

- “Em cần mang theo cái xách tay nào?” Chàng quay lại hỏi nàng trong phòng giải lao; vẻ mặt chàng xa vắng và lạnh nhạt.

- (Chiếc xắc tay nhỏ có chứa đồ dùng cá nhân) Không biết giọng nói trẻ con nhỏ nhẹ đó có phải là giọng nói của chính nàng không?

- (Anh sẽ yêu cầu Henri chỉ phòng cho em). Chàng nhanh chân bắt kịp người chủ khách sạn vào lúc ông bước ra. Nàng nghe họ bàn tán với nhau về phòng ngủ, và một lúc sau nàng đã bước theo người đàn ông leo lên một cầu thang hẹp, trả lời cuộc nói chuyện khó hiểu của ông bằng những sự tán thành vô nghĩa.

Mặc dù đang ở trong trạng thái xúc động và căng thẳng, nàng cũng bị ngạc nhiên và hài lòng khi đến căn buồng được dành cho mình, vì đó là căn buồng rộng rãi, thoáng mát, các cửa sổ đã mở, được che những bức màn trắng mỏng đang đung đưa trong một bầu không khí ấm áp của ban đêm. Tường được dán bằng một loại giấy thanh nhã, điểm hoa màu xanh và hồng, trên chiếc giường ngủ rộng lớn, phủ một tấm khăn màu hồng nhạt. Kate liếc nhanh mắt qua những đồ vật đó, rồi nhìn theo hướng của Henri đang mở một cánh cửa, cánh cửa nàng đã tưởng lầm là cửa tủ trà, để lộ ra một phòng tắm nhỏ.

(Merci, Monsieur Henri). Không biết vì sao nàng có thể nói câu tiếng Pháp đó thật sự tự nhiên, nhưng khi cánh cửa đóng lại một cách vô tình khi ông bước ra. Nàng muốn chạy vội xuống lầu, và gieo mình lên vai ông để khóc. Nhưng trước khi có dịp thực hiện, thì lại có tiếng gõ cửa gọn nhẹ; và Charles bước vào mang theo chiếc xắc tay của nàng, kèm theo một chiếc xắc nhỏ khác hình như của chàng.

- “Hừm”. Chàng nhìn quanh xem xét, rồi đặt cánh tay xuống bước tới chui đầu vào cửa phòng tắm. Kate ngồi thu mình vào cạnh giường, hai tay chéo ngang ngực ôm lấy cổ trong một vẻ tự vệ, làm cho chàng phá lên cười:

- “Em vừa lòng chứ?” Chàng đứng nhìn xuống nàng, đôi mắt tinh quái chứng tỏ chàng thấy rõ đôi má nàng ửng đỏ lên bên dưới làn da.

- “Dĩ nhiên”. Nàng cố trả lời một cách tự nhiên. Giống như nàng đã quen một mình trong phòng ngủ với một người đàn ông xa lạ, và trong một trường hợp đã phải làm đám cưới với một người như vậy.

- “Bon”. (Tốt) – Chàng cúi xuống thở phào nhẹ nhõm, rồi nhắc chiếc xắc tay của mình lên. – “Vậy thì chúc em ngủ ngon, ma petite”.

- “Anh...Anh không ở đây hả?” – Lời nói tuột ra trước khi nàng kịp ngăn chặn, trước khi nàng hối tiếc vì nó; lập tức chàng quay lại trong vẻ ngờ vực lạnh lùng trên gương mặt.

- Em muốn anh vậy à?

- “Dĩ nhiên là không”. Nếu cơn giận của nàng hết đi, thì những giọt nước mắt sẽ tuôn ra, và nàng sẽ rất bức mình để cho chàng trông thấy nó.

- Nhẹ nhàng đặt chiếc xắc tay xuống, chàng chậm rãi bước trở lại với nàng.

- “Không hả?” Đôi mắt xem xét cẩn thận, rồi bất ngờ chàng phá lên cười, - “Không, đương nhiên là em không muốn. Và vậy là tốt đó, Kate của anh ạ, anh quyết định khi Antoine trở về lấy lại quyền sở hữu trên cô dâu của anh ta, anh ấy sẽ thấy nàng... trinh trắng:

Trong khi tròn xoe nhìn vào đôi mắt như thôi miên đó, Kate tự hỏi, không biết chàng có nghe được tim mình đang đập không. Biết đâu chàng cũng có thể thấy được qua làn vải mỏng của chiếc áo cánh.

- “Ít nhất...”

Trong khi quay ra cửa, chàng nói những lời cuối cùng với vẻ miễn cưỡng:

- “...Trong chừng mực mà anh phải quan tâm”.

Cánh cửa đóng sập lại, hầu như chôn vùi lời nói của chàng nhưng nàng cũng biết chắc mình đã nghe được nó một cách chính xác.

Hết Chương hai

Isabel Dix

Vĩnh biệt hình bóng dịu dàng

Dịch giả: Bảo Khanh

CHƯƠNG BA

ate không biết nàng đã bắt đầu có những cảm giác lạ lẫm về Charles từ lúc nào. Chắc chắn nó không thể có cái ngày đầu tiên đó, cái ngày đầu tiên khi nàng bước xuống cầu thang và nhìn thấy chàng đang ngồi tại quầy của quán Nhà Tranh, có vẻ như đang bận rộn với những tin tức trong tờ báo trước mặt chàng. Nàng đứng một hồi trong bóng tối, ngắm nhìn hàng lông mày đen nhánh châu lại gần nhau tập trung vào những dòng chữ in, nàng chăm chú vào một bên mặt được ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ làm rực sáng lên, nửa kia chìm vào bóng tối. Những sợi lông tơ trên mu bàn tay của chàng lấp lánh vàng dưới ánh mặt trời.

Có lẽ, chuyển động của nàng làm chàng chú ý, cũng có thể một giác quan thứ sáu nào đó đã cảnh giác chàng; nên khi chàng nhìn lên lần nữa, nàng bắt gặp ánh mắt chàng nhìn nàng. Nhanh chóng chàng gấp tờ báo lại, đứng lên đi tới gặp nàng. Tương phản với bộ đồ màu sẫm chàng đã mặc suốt ngày hôm qua chàng đã thay vào một cái quần vải lanh màu nhạt cùng với chiếc sơ mi ca rô cùng với một cà vạt màu đậm. Tóc chàng ướt lấp lánh như vừa mới tắm xong.

- “Kate!”. Chàng đưa bàn tay lên nắm cánh tay nàng dìu đến chiếc bàn gỗ đơn sơ, chờ cho nàng ngồi xuống chàng mới ngồi vào chỗ đối diện với nàng, chống cùi chỏ lên bàn, chiếc cằm dựa vào lòng bàn tay. – “Em ngủ ngon chứ”

- “Vâng!” Nàng hơi đỏ mặt và chớp mắt dấu những giọt nước mắt bất ngờ trào ra. “-Có kỳ không?”

- “Dĩ nhiên là không. Tôi hài lòng”. Lần đầu tiên chàng cười với nàng: - “Và bây giờ chắc em đói rồi phải không?”

- “Không phải đói ăn. Chỉ đói cà phê. Cả lít cà phê mới đủ”

- “Tốt! Chàng ra dấu cho người phục vụ đang ngồi đọc báo phía sau quầy. – “Em không thích uống trà sao?”

- “Không, tôi hay uống cà phê vào buổi sáng. Mặc dầu vào lúc tôi đến nước Pháp, tôi không nghĩ là có cà phê tinh. (loại cà phê bột hòa tan).

- “Vậy anh cho em uống loại đó”. Chàng nói thật nhanh với người đàn ông trẻ tuổi, anh ta quay trở lại quầy, chiếc máy bằng crôm sáng loáng bắt đầu bốc hơi và rít lên khởi động vòng quay để pha cà phê. Chỉ một chút sau, anh ta đã quay lại với chiếc khăn ăn bằng giấy và những cái tô đặt trên bàn cùng với giỏ bánh mì cuộn còn nóng, một bình cà phê lớn với một bình sữa.

- “Cà phê đen”. Chàng yêu cầu thức uống trước khi Kate có thì giờ để hỏi. “Đúng, rót vào tô”, chàng nói thêm khi thấy nàng ngập ngừng. Đến khi nàng rót đầy, chàng tiếp tục chỉ cho nàng cách uống thật dễ dàng;

- “Em chưa từng uống cà phê bằng tô bao giờ hả”?

- “Chưa, chưa bao giờ”. Bắt chước chàng, nàng nâng tô lên quá trớn làm cà phê nóng sóng sánh tràn lên má, và rơi xuống chiếc áo của nàng. – “Ái chà”. Nàng dùng khăn chấm nhẹ vào áo nhưng không thấm sạch được.

- “Em sẽ tập được cách uống thôi”. Đôi mắt sẫm soi rất lâu vào người nàng khiến nàng nhớ lại mình đang mặc cái quần jean và chiếc áo cánh nhếch nhác mà chàng đã nhìn thấy nó suốt ngày hôm qua, nàng nhận thức và cảm thấy sự bất mãn của chàng. Chàng đẩy giỏ bánh mì cuốn về phía nàng, rồi quay qua đọc báo tiếp.

Nửa giờ sau họ lên đường, đi dọc theo hướng các con đường yên tĩnh, và trong đôi mắt bị mê hoặc của Kate, nó có vẻ như nước Pháp đã được biệt riêng, để dành tất cả nét đẹp của nó cho ngày đặc biệt này, mọi sự buồn rầu và tăm tối của hai ngày qua đã biến mất, nơi của họ chỉ có bầu trời xanh ngát và êm đềm. Đây có từng mảng mây cuộn trắng mềm, mặc dầu họ đang đi với một tốc độ nhanh như những tia nắng mặt trời vẫn rực rỡ.

Nhưng, mặc dù nó không giải thích được, toàn bộ, những cảm tình đan chéo vào nhau khi họ lái xe băng qua xứ sở này vì trong khi nàng đã có những tình cảm ghét bỏ với quang cảnh chung quanh vùng LePuy; thì ở đây nàng không hề chán mắt, một con đường cong hẹp được chấm phá bởi những ngôi làng duyên dáng cheo leo trên các sườn đồi, và nơi nào cũng xanh ngát, đầy sinh khí, thanh tú mượt mà và thật là tươi mát, giống như cây lá vừa mới trổ chồi non. Nàng huyền thuyên nói với Charles, giống như chàng liếc nhìn vào những ghi chú nàng vừa hý hoáy trên tờ giấy vừa được rút ra từ trong xắc tay của nàng.

- “Giống như tiên cảnh vậy phải không? Nó thật tuyệt vời!”

- “Anh cũng nghĩ vậy”. Cho dù đôi mắt không rời khỏi con đường ngoằn ngoèo, nhưng nàng vẫn cảm thấy lời nói của nàng làm cho chàng vui lòng. Từ đó, nàng cũng thấy vui sướng và phát hiện những niềm vui bất ngờ này kéo dài một cách sâu sắc vào lúc những lời nói tiếp theo của chàng bắt đầu vẽ phác lên một bức tranh khác cho nàng. “Em sẽ thấy nó vào mùa đông; Khi tuyết phủ đầy trên núi và các mái nhà, khi mà cây cối oằn cong dưới sức nặng đè trên các cành cây của nó. Vào lúc ấy, em sẽ hiểu được cảnh thần tiên là thế nào. Xứ sở này được nổi tiếng vì cái đẹp của nó, xứ Cantal”.

- “Xứ Cantal? Ngay cả cái tên của nó cũng xinh đẹp”.

- Oui. Les Monts du Cantal. (Đứng, Núi đồi của Cantal). Rồi qua một giọng hào hứng hơn, “Em biết trượt tuyết chứ, Kate?”

- “Biết một chút ít. Tôi thường đến Scotland để trượt tuyết, và chúng tôi cũng đã có một lần đi du lịch ở đó. Nhân mùa thể thao dành cho mùa đông”.

- “Chúng tôi”. Một giọng sắc bén nhấn mạnh sự thắc mắc trong chữ này.

- “Hilary và tôi. Chị ấy là một bạn thuê phòng chung với tôi ở quê nhà”. Câu nói này gợi nàng nhớ lại lời cảnh cáo mà nàng quyết lờ đi, mặc dù mặt trời chiếu sáng những đốm nắng rực rỡ, nàng vẫn cảm thấy ớn lạnh và rùng mình.

- “Không bao lâu nữa; chúng ta sẽ dừng lại và mua một ít thực phẩm cho chuyến dạo chơi này. Chúng ta không cần phải hấp tấp trong ngày hôm nay”. Nàng không biết chàng có để ý đến phản ứng vô tình của mình không.

Sau đó họ ngồi yên lặng trong một hồi lâu, Kate cảm thấy lo sợ. Lo sợ cho thời gian sẽ nhanh chóng trôi qua, đến lúc mà sự giải thích không thể nào trì hoãn lâu hơn được đến lúc mà nàng phải hỏi nàng về tình trạng của họ đối với nhau. Khi mà, nàng có thể phải nghe đến những điều mà nàng không thể chịu đựng được.

- Họ đang xuyên qua vùng Lioran, Charles rẽ xe vào lề đường, tắt máy và quay qua tháo dây an toàn cho nàng. Chàng mỉm cười kè sát hơi quá thân mật:

- “Nào, trước hết anh muốn em đi mua một ít bánh mì. Kế đó đi đến tiệm Charcuterie” (hàng thịt nguội) bên kia đường, mua một ít “saucisson” (xúc xích loại lớn). Kế bên là tiệm “Alimentation” (thực phẩm), ở đó em có thể mua bơ và một ít pho mát tươi. À! Anh biết họ có món giống như quả đào to thật ngon. Mua hai hộp. Anh sẽ theo sau em, làm như anh cũng không hiểu ngôn ngữ của xứ này. Sau cùng, anh sẽ nói cho em biết em đã làm việc này ra sao”

Kate phản đối. – “Nhưng, tôi không thể” ... nhất là anh cứ lẻo đẻo ngay phía sau để phê phán. Cứ như hồi còn đi học buộc phải đi như vậy. Một khi mà bạn biết chắc chắn là rớt”

- “Thôi được. Anh sẽ không đi theo em. Anh sẽ đi tới hàng “Alimentation”. Này.... “Chàng lấy ra một ví cầm tay và rút ra một xấp tiền đút vào tay nàng. – “Em đi mua bánh mì và xúc xích, anh sẽ đi mua mấy thứ còn lại. Trong vòng mười phút, mình hẹn gặp nhau tại đây”.

Kate đi vào tiệm bánh mì một cách khá rụt rè, khi bước vào bên trong, nàng được giới thiệu một danh sách bánh mì đủ các loại lạ lùng, khó hiểu; nàng mới thấy ngay là cả một vài chữ đơn giản nhất để đi mua hàng, nó cũng đã biến đi đằng nào rồi. Nhưng chỉ trong vài phút sau, nàng đã mua được cả hai thứ, quay lại chiếc xe sớm hơn Charles được một tích tắc; chàng đang băng qua đường, xách nặng nhiều bao giấy khác nhau, cùng với một chai rượu đỏ kẹp ở dưới nách.

- Sao, mọi chuyện xảy ra thế nào? Chàng quay lại phía nàng vào lúc họ đã sắp xếp các món vừa mua về vào phía băng sau, và ngay trước khi chàng cho nổ máy.

- “Ồ! Không có gì khó khăn”. Nàng nghe tiếng máy nổ, quay qua trả lời và cười to, khiến chàng nhướng mày qua phía nàng.

- “Không có gì khó khăn hả?”

- Chẳng khó chút nào. Mua bánh mì, tôi chỉ vào thứ tôi muốn, rồi đưa lên bốn ngón tay. Cô bán hàng hiểu ra ngay lập tức.

- “Còn lại tiệm” Charcuterie?

- Ồ! ở đó, có một thanh niên, tôi hỏi (saucissions) như vậy là anh ta nói: “Mademoiselle, cần bao nhiêu”? như vậy là không nên cướp mất cơ hội để anh ta thực hành nói tiếng Anh.

Họ ra khỏi thành phố nhỏ đến khi cách xa được vài dặm đường, Charles cho xe ra khỏi con đường cái, lái vào một vùng đất mà lúc đầu Kate mừng tượng đó chỉ là một bãi đậu xe, nhưng khi nhìn kỹ lại nàng thấy đó là một địa điểm đi picnic rất lớn, đẹp đẽ và sạch sẽ, với nhiều bàn và băng ghế bằng gỗ to kènh, được che phủ bởi những cây chanh to lớn.

Charles lôi cái giỏ họ đã dùng ngày hôm trước ra, nhanh chóng rửa lại ly dưới vòi nước đang chảy liên tục trên một cái máng khổng lồ bằng đá, rồi bắt đầu dọn thức ăn lên một cái bàn.

- Ngồi xuống! “Trước khi rời xe, chàng đã lấy chiếc kính mát tại cái chần bùn trước xe đeo vào, nên lúc này khó phân biệt được cảm tình chàng qua đôi mắt Kate quyết định bắt chước chàng, lấy kính của mình và đeo nó lên mũi, đẩy nó vào vị trí bằng một ngón tay giữa.

- “Trời tối hơn rồi đó. Có ai ngờ được sự thay đổi thời tiết sau một ngày...như hôm qua?” Giọng nàng lạc đi khi chợt nhớ ra cái ngày hôm qua, cái ngày họ phải đứng kề nhau trong nhà thờ, tay trong tay chàng đã làm mình đang làm đám cưới với Antoine. Còn chàng, không biết chàng đã

nghĩ gì vào lúc đó? Nàng liếc nhanh về phía chàng, tự hỏi, không biết những lời nói của mình có làm chàng chú ý đến gì không, nhưng chàng đang mãi dùng giấy chùi bóng ly tách, lấy đồ khai rượu ra khỏi giỏ. Bất chợt, nàng hiểu ra mình không muốn có sự giải thích. Không muốn vào lúc này. Không muốn có bất kỳ sự việc gì làm hỏng đi hoàn cảnh lý tưởng nên thơ này. Tay nàng vội vàng chụp lấy hộp thịt và pa-tê chứa trong hộp giấy sáp cứng đã mua ở Charcuterio, nàng run run nói:

- “Tôi ngạc nhiên...ở đây không đông người lắm. Tôi nghĩ, vào những tháng như vậy trong năm...” Nàng nhìn một vài người đi chơi rải rác quanh khuôn viên to lớn này.

- “Ừ...m...! Charles” tỏ vẻ không để ý đến nàng trong lúc chàng rót đầy hai ly rượu chát đỏ sẫm – “ấy...” chàng nâng ly rượu lên hướng về nàng trong một vẻ hơi buồn buồn trước khi uống.

- “Ồ! Nếu vào ngày chủ nhật thì chúng ta sẽ không thể nào tìm ra được một chỗ. Vào những ngày cuối tuần, tất cả dân cư của thành phố túa ra nông thôn, và chúng ta sẽ thấy khu này nhan nhản những chó và trẻ con, bà nội, bà ngoại cùng với người đi xe đạp. Em biết đó, họ mang theo xe đạp và trẻ con ở phía sau thùng xe, vậy là họ có thể có một “cuộc đua xe” này. Chàng đẩy giỏ đựng bơ và một con dao qua phía nàng. “Em bắt đầu đi, Chérie. Và phết một ít bơ cho anh, nếu em thích làm”.

- “Dĩ nhiên”.

Kate cảm thấy những ngón tay của mình trở nên vụng về và dưới sự nhìn ngó của chàng, nàng cảm thấy ổ bánh mì trở nên cứng ngắc, còn bơ cũng thật khó phết lên bánh. Có lẽ Charles cũng thấy ra vậy, vì nàng thấy chàng rút con dao ra khỏi tay nàng, rồi hoàn thành công việc nhỏ nhoi một cách khéo léo hơn nàng nhiều. Kate uống ít rượu, buồn rầu tự hỏi không biết chàng có còn nhớ tới ngày hôm qua không, và cách chàng đã cho nàng ăn những miếng bánh mì nhỏ phết bơ cùng với pa-tê. Nàng đưa mắt ra xa con người của anh, rồi nhìn xuống thung lũng, nhìn vào những màu sắc thay đổi trên các ngọn cây, khi làn gió nhẹ thổi rập rờn xuyên qua chúng. Hầu như không biết mình đang làm gì, nàng vội tay lấy một mẫu bánh mì vào lúc ấy nàng mới ngạc nhiên biết mình đang đói cồn cào.

Họ ăn hết các món Kate đã mua trong cửa tiệm, sau đó Charles bày ra hai trái đào to ngon lành, cười phá lên khi thấy nàng cắn nó làm nước trái đào bắn ra ướt mặt và rơi xuống áo.

Nàng phủ nhẹ áo một lần nữa bằng chiếc khăn tay được chàng sốt sắng chuyển qua.

- “Tôi nghĩ là...Tôi nghĩ phải lục trong giỏ xách để tìm một cái áo sạch.”

Chàng không trả lời, mà tiếp tục nhìn nàng, với một nụ cười nhẹ trước khi quay đi, rồi đứng lên bước ra xe. Nàng chăm chú theo dõi, vô tình tò mò nhìn theo những bước chân thoải mái thanh lịch của chàng, ngắm đường ngôi của mái tóc bồng về phía trước trán vào lúc chàng cúi người xuống, chồm vào trong xe.

Một lúc sau, chàng đứng lên, đầu quay về nàng, nhưng ánh mắt khuất sau lớp kiếng mắt màu khói. Chàng ngậm điệu xì gà thon dài giữa hai kẽ răng, một ánh lửa lóe lên khi chàng châm điệu thuốc và đứng hít sâu làn khói lam thơm ngát với một vẻ hài lòng. Sau đó, chàng đi đến băng ghế, và bây giờ thì nàng đã có thể nhìn thấy đôi mắt chàng đang chiêm ngưỡng nàng, có một bầu không khí cả quyết bao lấy con người của chàng khiến cho nàng hơi run cho dù mặt trời sưởi ấm.

Nhưng khi ngồi xuống, chàng không nói ngay, chỉ đăm đăm nhìn thật lạnh lùng và kiên nhẫn, làm Kate càng bị bối rối hơn, tay nàng đưa ra thu dọn những mẫu thức ăn còn sót lại sau bữa ăn trưa vào trong một túi giấy.

- “Khoan đã, chút nữa hãy dọn”. Giọng nói của chàng như một mệnh lệnh không thể từ chối, nàng quy phục ngừng lại một cách máy móc, bối rối dán mắt vào đường chân trời từ nơi xa xa. Tìm nàng đập thành thạch bất an, nhưng nàng không nghĩ ra được điều để nói. Lời nói kế tiếp của chàng như có vẻ đánh thẳng vào cảm xúc của nàng.

- “Em không hỏi anh điều gì hết sao, Kate?” Giọng chàng êm dịu hơn, nhưng lại khó đương đầu hơn. Khốn khổ và im lặng, không nhìn chàng, nàng lắc đầu; nhưng khi nghe tiếng chàng cười trầm ấm, nàng bỗng bức tức, mặt nàng bất ngờ bị ửng đỏ lên, đôi mắt chứa đầy bất mãn quay lại nhìn thẳng vào chàng.

- “Anh còn dám cười à!” Nhưng vào lúc vừa nói xong, nàng nhìn thấy trên gương mặt chàng đã không có một dấu hiệu vui thích gì. Hơn thế, nó còn có vẻ lạnh lùng và ảm đạm giống như nàng đang cảm thấy. “Cười vào lúc anh đã đưa tôi vào tình thế khủng khiếp như vậy sao?” Chỉ có sự giận dữ đã ngăn được những giọt nước mắt cay xè trong mắt nàng.

- “Anh đã đưa em vào đó à?...Chỉ có một mình anh à? Không còn một ai khác hơn, ít nhất đã dự phần vào việc đáng phàn nàn này hả?” Có một hơi hướm đe dọa trong giọng nói rất mượt mà của chàng.

- “Ồ! Anh muốn nói Antoine, phải không?” Lập tức nàng trở lại tư thế phòng thủ. “Nhưng phải có một vài dẫn chứng cụ thể nào chứ. Không lẽ anh ấy bắt tôi cam chịu tất cả những điều này”.

- “Vậy là anh sao”. Nàng thấy mắt chàng hơi nheo lại. “Em muốn nói vậy phải không, Machère?”.

Nàng cắt ngang: “- Đừng gọi tôi như vậy...Nó bông đùa quá. Anh nghĩ sao, vào giờ này ngày hôm qua chúng ta chưa biết mặt nhau!”

- “Nhưng bây giờ, em là vợ tôi, Kate”. Chàng mím môi, đôi chân mày chau lại (Em nghĩ sao tùy ý, nhưng tình trạng này có ý nghĩa là một sự hy sinh thực sự quan trọng đối với anh. Em phải được giới thiệu với bạn bè của anh, sau đó, anh sẽ phải giải thích là em yêu người anh họ Antoine của anh hơn. Anh không thích thú gì chuyện này đâu, Kate. “Chàng nói những lời cuối cùng một cách hòa nhã chăm chú vào điệu xì gà đang lóe lên ánh lửa cuối cùng rồi vất nó xuống mặt cát, dùng chân nghiền nó một cách tàn bạo.

Kate sững sờ nhìn chàng, sự quái ác của tình thế bắt đầu hiện ra với nàng một cách rõ ràng. Nàng đã trầm mình quá mức trong niềm bất hạnh riêng của chính mình, quá bị xúc động đến nỗi nàng đã không có một giây phút nào nhận thức được phần của chàng.

- “Tôi...tôi...Nhưng...” – Nàng lấp bắp rồi òa lên khóc – “Tại sao?”

Một sự im lặng kéo dài, cho đến lúc chàng lặp lại chữ cuối cùng trong câu nói của nàng với vẻ hoang mang như chính nàng đã diễn tả.

- “Tại sao, Kate? Quả thực tại sao vậy? Anh cũng đã hỏi liên tục câu này từ ngày hôm qua. Tất cả những gì anh có thể nói được là: Vì Antoine, anh luôn luôn sẵn sàng làm hết mọi việc, sắp xếp lại cho ổn thỏa khi anh ấy làm hỏng nó. Anh ấy đã rất lúng túng, hết lời thuyết phục anh qua điện thoại”.

- “Nhưng tại sao...?” Câu nói như một lời thì thầm.

- “Tại sao ư? Tại vì anh ấy không thể chống cự lại mẹ mình. Bà đã thống trị anh ấy suốt cả cuộc đời – và trước cả Antoine là cha của anh cùng người chị khác mẹ. Em thấy đó, Kate, câu chuyện phải quay lại vào một thời gian xa lắm rồi. Cha của Antoine và cha của anh, là hai anh em sinh đôi; cha anh sanh sau khoảng nửa giờ. Họ lớn lên không rời nhau, đến nỗi họ đã cùng cưới hai chị em ruột, đó là mẹ của Bernice và mẹ của anh. Mẹ anh chết vào lúc anh lên ba, và dì Jeanne

chết vào lúc anh lên tám. Trong những ngày đó, cả hai gia đình sống chung trong một lâu đài, và điều đó được hiểu như là một bất động sản sẽ được chia ra giữa hai anh em đã từng kháng khít với nhau.

- “Nhưng rồi, bác anh đã cưới vợ khác, vậy là mọi việc đều thay đổi. Mặc dù, vào lúc đó anh vẫn còn quá nhỏ để được giải thích các sự việc, nhưng anh hiểu là có một sự căng thẳng khủng khiếp trong nhà, và người cố vấn pháp luật của gia đình có vẻ như dùng hết thì giờ của ông với chúng tôi. Anh nhận thức được điều này có liên quan tới người anh họ bé nhỏ vừa ra đời, nhưng anh đã không hiểu được câu chuyện đã diễn tiến ra sao.

- “Dĩ nhiên, đến giờ mọi việc đã rõ ràng, người vợ kế của bác có rất nhiều tham vọng trên đứa con riêng của bà với người bác anh, bà ao ước thấy anh bị loại trừ. Nếu cha anh không chết bất ngờ vì bệnh suy tim, mọi việc có thể được minh định rõ ràng hơn, nhưng...” Chàng nhún vai gương mặt đanh lại và điềm tĩnh. “...Thế rồi nó giống như một cánh đồng bị bỏ hoang mặc cho bà ta vùng vẫy. Và dĩ nhiên họ không tính đến anh. Cho đến khi anh được hai mươi một tuổi, anh mới học được một điều là, những gì anh nghĩ là di sản của anh đã không còn thuộc về anh một chút nào nữa. Tất cả đã được dành cho Antoine. Bác anh chết năm rồi, mặc dù ông luôn luôn đối xử rất tử tế với anh, nhưng rõ ràng ông đã để mình bị vợ khống chế. Cũng như ông đã để cho con gái của ông, và toàn bộ gia đình bị thống trị”.

- “Tôi rất ân hận, Charles. Vậy anh không oán thù việc đó hả? Tôi muốn nói là Antoine thì...” Nàng nhìn chàng một cách vô vọng. Nụ cười của chàng chua chát và ngăn ngui hơn:

- “Anh vẫn có đấy chứ...Ồ! Không phải là anh oán trách Antoine – trong thực tế, anh luôn luôn thương anh ấy. Nếu mẹ anh còn sống, anh ấy có thể là em trai của anh. Không, không phải lỗi của anh ấy. Mẹ anh ấy là một người, như em biết rồi đó, rất là...một người đàn bà đầy quyền lực, còn anh ấy thì không có bản chất chống đối lại bà”.

- “Và thế là, anh bị buộc phải rời khỏi căn nhà cũ...”

- “Không bó buộc” Một lần nữa nụ cười cay đắng làm méo mó miệng anh. – “Madame matante, một cách tế nhị nói rằng, anh luôn luôn có thể có một công ăn việc làm trên tài sản này. Nói một cách khác, bà mời anh tiếp tục điều khiển mọi việc. Nhưng chỉ hiểu được giống như một viên quản lý. Dĩ nhiên, anh từ chối và mặc dù bà đã đưa ra nhiều “chiêu pháp hòa bình” khác nhau, nhưng kể từ đó, anh có thái độ “kính nhi viễn chi” với bà. Anh cảm thấy là người tự do kể từ khi thoát khỏi sự ảnh hưởng độc địa của lâu đài đó”.

- “Cho đến giờ...”

- “Oui. Như em nói”. Trong khoảnh khắc, chàng bỗng lộ vẻ không muốn nói thêm gì nữa.

- “Nhưng tôi vẫn chưa hiểu được gì”

- “À, tha lỗi cho anh. Đầu óc anh mãi vẫn vương những thực trạng cũ. Lần đầu tiên anh biết em, em thân yêu là khi Antoine gọi điện thoại cho anh, thông báo anh ấy đã gặp em và muốn cưới em bất kể mẹ anh ấy nói gì. Anh rất thích thú vì rốt lại anh ấy đã tự mình đứng vững, do đó, anh khuyên anh ấy cứ tiến bước. Rồi, một bà mẹ đang áp lực anh ấy phải biết kiên nhẫn, anh có cảm giác anh ấy bắt đầu mềm yếu, đã có ý nghĩ mẹ mình đúng. Anh nói với anh ấy hãy bám lấy chương trình đã vạch ra từ đầu, vì anh luôn luôn nghĩ rằng một người vợ và mái gia đình sẽ là cơ hội tốt nhất cho anh ấy thoát ly”

Bất ngờ, giống như đã nguôi cơn giận, chàng cười chế giễu nàng”

- “Anh không hiểu việc này đối với em ra sao đây, Kate. Em sẽ phải sẵn sàng để tự chủ”.

Nghĩ đến điều đó, nàng cảm thấy bất ngờ có một sự rùng rờ tận xương tủy làm nàng rùng

mình.

- “Dẫu sao, một việc xảy ra ngoài dự đoán đó là cú điện thoại của mẹ Antoine. Bà nhắc lại, anh đã hứa với ông bác là luôn luôn sẵn sàng cho Antoine, và bà nghĩ rằng đã đến lúc có cơ hội cho anh thực hiện lời hứa đó. Bà thật vô liêm sỉ một cách trâng tráo, đúng không? “Chàng nhìn nàng, nhận ra vẻ nhột nhột trên gương mặt, rồi chàng tiếp tục câu chuyện:

- “Anh đã rất lễ phép, nên anh chắc chắn bà nghĩ rằng anh đã tha thứ và đã quên đi chuyện cũ; khi anh lắng nghe hết câu chuyện của bà, và anh nói tiếp, chắc chắn là bà không trông mong tôi tự đi cưới cô gái này chứ?”

- “Thế là một tiếng thở dài, và anh bỗng hiểu ra đó là một thứ chuyện điên khùng mà bà có thể dám có ý kiến và rồi sau đó, khi anh ngồi xuống và bắt đầu suy nghĩ lại việc đó, anh thấy khả năng có thể xảy ra của cái tình thế đó. Điều e ngại của bà có thể sẽ hoàn toàn nguôi ngoai, rồi khi đã đến lúc Antoine có thể trở về và đưa em đi”

- “Nhưng...” Đôi môi Kate khô cứng, nàng phải cố gắng để bật ra tiếng nói – “Anh nêu ra lý do gì cho mẹ của Antoine? Chắc chắn, bà không thể tưởng tượng nổi anh sẽ làm chuyện này chỉ vì muốn làm vui lòng bà?”

- “À! Không! Cứ coi như là anh đã đồng ý tiến tới trước theo nguyện vọng của bà, để cho được thưởng công”.

Kate cảm thấy sinh lực thoát khỏi người nàng trong lúc chàng nói những lời cuối cùng, và bởi vì nàng không thể nhìn chàng được nữa, nên tất cả sự chú ý của nàng đều tập trung vào chồng sách nhỏ để trên bàn.

- “Và việc đó có vẻ như đã không vì một trong hai anh...Ồ thực sự tôi không oán trách gì anh; Nhưng đã yêu tôi, Antoine phải có nhiệm vụ với tôi. Sao anh ấy lại có thể?”

- “Chérie”.

Nhòai người qua mặt bàn, Charles lấy tay nâng nàng lên, giữ chặt làm nàng không có cách nào tránh né được chàng.

- “Quả thật anh ấy có yêu em. Anh không thấy vì một ai khác mà anh ấy có thể liều lĩnh đến như vậy. Hãy tin chắc khi đã đến lúc, anh ấy sẽ đến gặp em và yêu cầu anh trả lại vợ của anh ấy”. Một nụ cười nở trên môi chàng, dịu dàng hơn kể từ lúc chàng bắt đầu giải thích mọi việc. – “Và rồi, em và anh ấy sẽ sống bên nhau suốt cuộc đời còn lại. Giai đoạn này chỉ là một thời gian để sau này em có thể kể lại cho con cháu nghe”. Chàng buông nàng ra, đi vòng đến đứng kề bên nàng, dìu nàng đứng dậy. – “Và bây giờ, chúng ta tiếp tục cuộc hành trình”. Chàng đưa ngón trỏ chỉ vào vết dơ trên áo nàng. – “Em nói em muốn thay áo, nếu em đi chọn áo quần trong túi xách, thì anh sẽ dọn dẹp cho. “Hình như chàng không thấy sự va chạm đã làm nàng thẹn đỏ mặt, cũng như tim nàng đập mạnh hơn dưới làn vải mỏng.

Kate nhìn thấy một chiếc áo sạch trong chiếc va li lớn, được xếp gọn trong một ngăn chứa hành lý trong xe, và dùng cửa xe mở rộng để làm màn che, nàng cởi chiếc áo vây bản, cúi xuống lấy chiếc áo sạch trên ghế ngồi; ngay vào lúc đó, Charles hai tay đầy ắp thức ăn còn thừa, bước đến để sắp dọn nó vào trong xe. Nàng chỉ còn mặc trên người chiếc quần jean và cái xu chiêng mong manh, thì bắt gặp đôi mắt chàng nhìn vào gương mặt mình, rồi đến hai bờ vai trần và bờ ngực lấm tấm mồ hôi, trước khi chàng quay đi đột ngột. Hai tay Kate run lên khi cài chiếc nút áo xanh bằng lụa.

- “Xong chưa?”. Giọng nói chàng vẫn điềm nhiên trong lúc chàng ngồi vào xe, lột chiếc kính mát ra như thường lệ, đặt nó lên tấm chắn bùn.

- “Rồi!” Cử chỉ của nàng trầm lặng, im lìm.

Trước khi chàng giữ cánh cửa cho nàng bước vào, đôi mắt họ gặp nhau và ngay lập tức nàng đã hiểu được chàng đã nghĩ gì trong giây phút vừa qua; chàng đã nghĩ đến thân hình chỉ mặc áo quần phân nửa của nàng. Ánh mắt trong cái nhìn của chàng khiến cho nàng giật mình. Vì Kate đã từng quen biết khá nhiều đàn ông, những kẻ muốn làm tình với nàng, do đó nàng không chút nhầm lẫn về các dấu hiệu.

Nhưng lòng nàng thì bị bối rối hơn những phản ứng bên ngoài, bởi vì, nàng đã ước ao có được cảm giác đôi môi của chàng áp lên đôi môi của nàng. - Ồ! Không phải là nụ hôn ngắn ngủi theo nghi thức mà nàng đã được trải qua trong nhà thờ, của những ngày qua một cái gì thắm thía mà sâu sắc hơn, của một nụ hôn mà nàng nghĩ là nó có thể đốt cháy máu huyết nàng. Dĩ nhiên! Chỉ vì chàng quá giống Antoine. Và nàng cảm thấy thất vọng tột độ cho tình trạng lấy chồng mà chưa có chồng của mình. Nhưng nàng hy vọng, hy vọng xiết bao, người đàn ông mà nàng yêu dấu sẽ không trì hoãn sự hội ngộ của hai người quá lâu.

Hết Chương Ba

Isabel Dix

Vĩnh biệt hình bóng dịu dàng

Dịch giả: Bảo Khanh

CHƯƠNG BỐN

Dinh thự La Pigeonnière (chuồng bồ câu) không như nàng đã hình dung về nó. Suốt buổi chiều còn lại, khi họ chạy dọc theo các thung lũng với một tốc độ thoải mái, Charles đã nói chuyện cởi mở, đùa dai về “chuồng bồ câu cũ kỹ” chàng đã mua được vào lúc buộc phải rời lâu đài, sau trận cãi vã với người dì, chàng đã làm việc cực nhọc như thế nào để biến nó trở thành một túp lều tranh có được một vài tiện nghi cho đời sống văn minh.

- “Chuyện đó xảy ra bao lâu rồi, Charles?” Kate hỏi

- “Đâu chừng mười – không, mười một năm trước. Em thấy đó, mọi việc trở nên khó khăn khi em nhận ra mình không tiền. Anh đã tìm ngay cho mình một cái nghề, một vài phương tiện để tự nuôi lấy bản thân”.

- “Vậy anh đã làm gì?”

- “Ồ! Vào lúc anh sắp xếp các vật dụng, hành lý đem theo, anh thấy được một chiếc máy ảnh. Anh quyết định nuôi sống bản thân và gia đình bằng cách chụp hình dạo và vân vân”

- “Và anh đã làm được?”

- “Cái gì? Anh có chụp hình được không hả? Hoặc là anh có đủ nuôi gia đình và bản thân không hả?”

- “Cả hai”.

- “Có” Chàng phá lên cười, rồi nói tiếp – “Anh nghĩ là anh đã làm được”.

- “Và làm đủ để sửa chữa túp lều bồ câu?”

- “Đúng, cho cả nó nữa”.

- “Tốt lắm”. Mặc dầu không nói gì thêm, Kate cũng nhận thấy chàng đã phải làm việc khá giỏi, nếu chiếc xe hơi của chàng và những áo quần thực sự sang trọng chàng đang mặc là kết quả của sự nỗ lực chính chàng.

- “Có lẽ...em sẽ cho anh chụp vài tấm hình. Biết đâu, nó sẽ là bước ngoặt trong nghề nghiệp của anh”. Nhưng trong giọng nói của chàng mang một âm hưởng nào đó khiến cho nàng biết đề nghị của chàng không thực sự nghiêm túc, chàng đang bằng cách nào đó thử thách nàng; Nàng đang phân vân tìm cách trả lời, bất chợt chàng rẽ xe ra khỏi con đường của thung lũng chật hẹp, chạy vào con đường có vẻ thu nhỏ hơn nữa, mặc dù nó thật xinh đẹp với những vòm cây chanh bao phủ trên đầu.

- “Xem kìa” vào lúc này chạy đến một khoảng trống giữa hai hàng cây, chàng đưa ngón tay đen dài chỉ: - “La Pigeonnière. Home (chuồng bồ câu kìa. Nhà đó) Kate nhận ra ngay một tháp vuông nhỏ vươn thẳng trên ngọn đồi trước khi họ lại bị nuốt vào lần nữa trong đường hầm đầy lá cây đỏ. Nàng xoay người quanh ghế ngồi, liếc trộm vào nét mặt ngăm ngăm đen, nhìn nghiêng cương quyết, rồi bị bối rối ngay vì cảm giác vui vẻ nơi chàng vào lúc phát hiện ra hành động của nàng. Nàng nói”

- “Anh có vẻ thoải mái...được về nhà, tôi muốn nói như vậy”. Đôi má nàng ửng đỏ và chàng đắm đắm nhìn ra phong cảnh bên ngoài.

- “Anh là vậy”. Chàng im lặng, nhưng Kate cảm thấy được một sự thoải mái nơi chàng vào lúc họ vượt ra khỏi lùm cây, quẹo phải, rẽ vào một lối trải sỏi rộng rãi, băng qua một mái vòm trên một bức tường đá cao và ngừng lại trong một cái sân.

Chỉ đến lúc đó, Kate mới hiểu cái nhìn đầu tiên về tháp chuông đã đánh lừa nàng như thế nào; cái góc vuông nhỏ hẹp nổi bật trên sườn đồi chỉ tiết lộ một góc nhỏ của diện tích và tính cách thanh lịch của gia sản này. Chuồng bồ câu nằm trên đỉnh của một khoảng đất lớn hơn, và các công trình xây dựng được trải dài ra trên góc phải, tạo thành hai cạnh của một cái sân. Cạnh thứ ba là một bức tường có lối đi uốn vòng, làm thành lối vào của con đường, và cạnh thứ tư mở rộng ra đến dốc ngọn đồi.

Công trình kiến trúc bao gồm loại đá cổ nang màu mật ong đậm, dịu dàng và ấm cúng khi n cho vào ngày u ám nhất, nó cũng tạo cho ai đó tin rằng mặt trời vẫn còn chiếu sáng đâu đây. Kate duỗi đôi chân ra vào lúc Charles mở cửa xe cho nàng, nhìn cảnh vật chung quanh vào đôi mắt không thể che dấu sự vui thích.

- “Đây là nơi mà anh gọi là một chuồng bồ câu hả?”

- “Phải. Và chúng nó kìa, Kate”. Ngay cả trước khi chàng trả lời, nàng đã nghe tiếng chim bồ câu gù lên êm ái, và đôi mắt nàng đã tìm thấy cái tháp vuông, nơi đó có một vài con bồ câu trắng tròn trĩnh vươn cánh rửa lông một cách nhàn tản. Một con trong đàn vỗ cánh bay lên, sà chân đáp xuống trên phiến đá lát sân, chậm rãi nhìn vào những kẽ đá nứt trong niềm hy vọng nhất được ít thức ăn.

- “Chúng nó đẹp không? Tất cả đàn đều vậy”.

Kate rời khỏi Charles, bước về cạnh thứ tư của khuôn viên mở rộng, nhìn xuống thung lũng xa xa phía dưới; nơi đó nàng có thể nhìn thấy những cánh đồng phì nhiêu, dòng nước bạc lấp lánh khi ẩn khi hiện.

- “Đó là dòng sông Vézère. Nó nhập vào dòng Dordogne cách đây không xa”. Chàng nấn ná bên cạnh nàng, nhưng đó chỉ vì lòng rung cảm của nàng hơn là phong cảnh thu hút chàng.

- “Nào đi vào nhà đã, anh muốn em gặp Madeau”, vẫn còn một nét căng thẳng trong người chàng, khi chàng cầm tay nàng đưa trở lại cổng trước, nơi đã đỗ xe.

- “Madeau?” đây là lần đầu tiên nàng nghe được tên này, nàng ngạc nhiên nhìn chàng.

- “Phải. Chị ta sống với người chồng tại ăn trệt, phía bên kia ga-ra”. Chàng chỉ hai cánh cửa lớn tại bức tường sát vách, theo hướng ngón tay của chàng. Kate trông thấy bức màn lưới mỏng phất phơ lại những cánh cửa sổ ở lầu hai. Georges đi đến Sarlat mỗi ngày. Anh ấy làm việc ở ga-ra, và vào giờ rảnh thì làm vườn, Madeau trông nom nhà cửa và nấu bếp”.

Trong lúc đó, chàng dìu nàng lên vài bậc cấp đến cửa trước, nó xây dựng tại một góc, cánh cửa

ngoài nặng nề được đặt sâu vào trong vách, mỗi cánh của nó áp lưng vào tường. Qua lớp kính trong suốt của cánh cửa bên trong. Kate nhìn thấy trên lớp thảm phủ sàn nhà màu gỗ đậm, những cái tủ gỗ xưa bằng gỗ nặng được cẩn những mẫu đồng và thau bóng nhoáng, nổi rõ lên trên các bức tường bằng đá trắng.

Khi chàng mở khóa cửa, đồng thời nhấn chuông, rồi dìu Kate bước lên trước chàng. Nàng được một lúc để ca ngợi những đường nét đơn giản và tinh sạch của gian đại sảnh, nét uốn lượn oai nghiêm của lòng cầu thang bằng gỗ mun đánh bong lộ ra bên dưới một cửa sổ cao và lượn tròn sang phải và trái.

- “Madeau” chàng gọi lớn, rồi đi đến một cánh cửa đóng bên phải của gian đại sảnh, cánh cửa bật ra và một người đàn bà bước ra. Chị ta trẻ tuổi hơn Kate tưởng vào khoảng ba mươi lăm, thấp và mập, gò má ửng đỏ, mớ tóc thẳng của chị búi ngược ra phía sau đầu.

- “Ông Charles!” gương mặt chị sáng lên khi thấy dáng của chàng, nhưng chị ngập ngừng khi nhìn thấy bóng dáng của Kate, và chị chùi hai tay vào chiếc yếm trắng lớn đang bọc lấy người chị.

- “Đây, Madeau.” Kate biết chàng đang băn khoăn cho giây phút buộc phải trải qua này. “Đây là vợ tôi”.

- Người phụ nữ thoáng nhú mày lộ vẻ ngạc nhiên nhìn ông chủ của mình rồi qua người con gái đang đứng trên tấm thảm Tabliz lớn phủ trên sàn nhà. “Vợ của ông, thưa ông Charles?”. Thái độ hoài nghi của chị đã nói cho họ biết là chị ta tin chắc mình đã hiểu lầm, và điều đó làm Kate cảm thấy xấu hổ, nóng ran cả người.

- “Phải, Madeau!” Charles cười phá lên, đến bên cạnh Kate, choàng tay ôm lấy nàng, kéo tới trước”, tôi biết đó là một ngạc nhiên cho chị, nhưng đây là vợ tôi, Kate. Chúng tôi vừa mới cưới nhau cách đây mấy hôm”.

- “Nhưng, Monsieur, đúng là một cú sốc! người phụ nữ đưa tay lên che miệng trong một lúc, rồi chị cười và đưa tay ra cho người vừa đến. Nhưng thật là một cú sốc tốt lành, Monsieur, và madame” Ngay lúc ấy, chị có vẻ thích thú với tình hình và cái siết tay của chị với Kate thật ấm áp và vững lòng.

- “Phải, đến bây giờ thì chị đã hiểu tại sao chị phải trải qua một thời gian với Madeau Malvad ở Luân Đôn trong những năm qua. Việc đó là để cho chị có cơ hội học tiếng Anh và làm cho mọi việc trở nên dễ dàng hơn cho vợ tôi khi tôi gặp được nàng”.

- “Ồ! Monsieur! Nhưng thật bất ngờ, Monsieur, và thật là lãng mạn, Madame”. Madeau mỉm cười, rõ ràng chị đã quen với cách vui đùa của chàng.

- “Cám ơn chị”. Kate cảm thấy trong người thoải mái và lần đầu tiên nàng nhận ra mình đã chịu sự căng thẳng biết chừng nào.

- “Nào, Madeau, chị vui lòng đưa Madame Charles lên lầu, đến căn phòng ngủ bên vườn, còn tôi sẽ đem xách tay của nàng”.

- “Mais certainent, monsieur, Madame, venés, (chắc chắn rồi thưa ông, thưa bà, xin mời). “Madeau nhanh nhẹn cởi chiếc yếm ra, cuộn tròn nó và đặt trên chiếc ghế tại chân cầu thang.

- “Căn nhà thật xinh đẹp”. Vào lúc Charles nói về Lapigeonnière tôi không có ý nghĩ nào là nói rộng rãi và Khang trang như vậy”. Kate cố gắng che dấu tình trạng khó xử bằng những nhận xét vật vờ.

- “À! Monsieur Charles...” Ông ta luôn luôn đùa nést-ca-pas madame?” (phải không thưa bà). Madeau nhún vai vào lúc chị dẫn bước dọc theo lối đi hành lang rồi ngừng lại trước một cánh

cửa đóng.

- “Phải” Kate đồng ý nhưng không kết luận, cho rằng quan điểm của mình không đồng nhất với Madeau nhưng tốt nhất cứ xuôi theo nó vào lúc này.

- “Et vlla, madame”! (và đây thưa bà). Bằng một cử chỉ như ảo thuật, Madeau đẩy cánh cửa ra, khi nhìn vào trong đó, Kate có thể hiểu được niềm tự hào của người phụ nữ này.

- Căn phòng khá rộng và hai cánh cửa sổ mái vòm cao trên bức tường đối diện với cánh cửa chính làm cho căn phòng sáng sủa và thoáng mát, mặc dù những tấm màn lưới treo tại cửa sổ để tránh căn phòng khỏi bị hơi nóng thừa thãi của mùa hè. Một bức tường đặc trang trí những tủ bích phê, tất cả đều bằng gỗ vàng nhạt, đã biểu lộ được thời kỳ xây dựng căn nhà, và các bức tường khác; thực ra toàn bộ căn phòng bị cái giường ngủ át hẳn. Nó có bốn cọc thanh tú đứng thẳng lên tới trần nhà, được trang trí bằng màu lưới mỏng điểm những bụi hoa hồng, cùng loại với màn treo nơi cửa sổ. Tấm thảm màu hồng nhạt êm ái, và màu sắc này lại được thấy nơi tấm ra trải giường giày có viền dăng-ten.

- Kate bỗng nhận ra Madeau đang nhìn dưới một dáng vẻ hài lòng, nhưng đồng thời, rõ ràng là chị đang chờ đợi một vài lời phê bình.

- “Tôi chưa bao giờ thấy được một căn phòng đáng yêu như vậy, Madeau ạ”! Cho dù đó hoàn toàn là sự thật, nhưng những lời nói ấy lại đúng như điều mà người ta thường chọn để làm vừa lòng người phụ nữ khác.

- “Oui, Mademe”, Chị bước đến bên cửa sổ và sửa lại một trong những nếp gấp của chiếc màn đã làm chị không vừa ý. Chị quay lại cười, ca tụng Kate;

- “Vừa mới làm xong đó thôi. Monsieur Charles phải biết mới được. Ông ấy phải được biết, mặc dầu anh ấy không nói gì với tôi. Cho phép tôi được tin rằng...”. Chị không nói dứt câu, đi ra mở cánh cửa mà ban nãy Kate đã không nhận ra, vì nó được sơn màu hồng nhạt như bức tường trong phòng – “Và đây, Madame, là phòng tắm của bà”.

Kate mỉm cười trước sự vui vẻ của chị, vào lúc nàng nhìn quanh chiếc bồn tắm trắng ngời, vòi nước vàng chói và gạch men trắng có rải rác hoa hồng.

- “Chị có biết không, Madeau, Monsieur Charles đã nói với tôi là ông ta có “cấu trúc tân thời” trong ngôi nhà bồ câu và...”

- “Pardon, Madame?” (Xin lỗi, thưa bà?) rõ ràng Madeau đã không hiểu được, nhưng trước khi có cơ hội giải thích, họ đã nghe tiếng Charles bước vào phòng ngủ, do đó họ cùng bước ra để gặp chàng.

- “Đúng là một căn phòng tráng lệ, Charles” ... “Thật hoàn hảo”. Đó là lần thứ nhất Kate không giữ gìn ý tứ khi nàng nhìn thấy chàng đặt những chiếc xắc tay và vali xuống trên chiếc ghế dài ở chân giường ngủ.

- “Anh vui lòng lắm”. Câu trả lời tuy vắn tắt, nhưng nàng cảm nhận được chàng cũng vui sướng với lòng nhiệt tình mình.

Madeau nghiêng đầu qua một bên nhìn vào hai người như muốn tìm hiểu.

- “Pardon, Madame, có lẽ ông bà muốn dùng ít trà”.

- “Thú vị lắm, Madeau, tôi chưa uống được miếng trà nào, kể từ khi tôi” ... Giọng nói của nàng lạc đi vào lúc nàng nhớ lại cái ngày đặt chân tới lâu đài.

- “Vậy thì tôi sẽ đi pha một ít trà đây. Sẽ xong ngay trong vòng mười lăm phút...”

- “Ồ! Madeau...” Charles cắt ngang bằng một vài chỉ thị nói tiếng Pháp mà Kate chỉ hiểu được phần nửa, về một cái gì đó cho bữa ăn chiều. Nàng nghe chàng nói đến “Auberge” (Lữ quán) và

có vẻ như là họ sẽ đi ra ngoài để ăn.

Riêng Madeau thì am hiểu toàn bộ, rồi những lời nói sau cùng vào lúc chị đi ra cửa đã chứng minh điều đó:

- “Adeux, monsieur. Cesoirvousdiniez adeux. Lei. Chezvous”. (Cho cả hai, thưa ông. Cả hai ông bà sẽ dùng bữa tối tại đây. Tại nhà)

Một giây phút yên lặng khi cánh cửa đóng lại chắc chắn phía sau lưng chị giúp việc. Charles bước đến cánh cửa sổ, kéo bức màn qua một bên. Em đã nhìn thấy phong cảnh từ đây chưa?”

- “Chưa, tôi có nghe anh gọi đây là căn phòng bên vườn, tôi chẳng thấy cái vườn nào cả.”

- “Không thấy à? Nó ngay bên cạnh ngôi nhà.” Giọng nói của chàng đột ngột xa vắng lạnh lùng.

Bằng một sự miễn cưỡng, khó hiểu, Kate bước tới đứng bên cạnh chàng.

- “Phải nó thật là xinh đẹp”.

Nàng nhìn xuống cây đậu tía hỏn độn trên dàn dây leo bên lối đi dạo, đám hoa quỳ thiên trúc màu hồng và trắng tràn ra ngoài chậu cây to lớn bằng đá, nhưng lại khó mà trông thấy chúng, vì các cảm xúc quá rõ ràng về hình dáng của con người đang đứng quá gần bên nàng. Và cái nhìn chăm chú của chàng vào nét nghiêng của gương mặt nàng, đã bắt đầu làm cho màu sắc ngượng ngùng lại khơi dậy trên đôi má của nàng. Tuyệt vọng, nàng tìm kiếm một cái gì đó để đánh lạc hướng chú ý, nàng chồm người ra ngoài khung cửa sổ.

- “Ồ! Anh có một cái hồ tắm!” Nàng không ngờ mình đã tìm thấy cách giải vây bằng một cử chỉ hết sức giản dị.

- “Đúng”. Câu trả lời của chàng khô khan, nàng cảm thấy một nỗi ray rút khi chàng rời xa, bước ra cửa, nhưng nàng quyết không quay lại nhìn chàng. “Anh sẽ đợi em tại gian Đại sảnh, rồi anh sẽ chỉ cho em phần còn lại của ngôi nhà”

- “Ồ! Vâng, cảm ơn anh”. Ngoài ý muốn của mình, nàng quay người lại, nhìn về nơi chàng đang đứng, bàn tay chàng đang đặt trên quả nắm bằng đồng của cánh cửa.

- “Tôi sẽ xuống tới trong vòng vài phút nữa. Tôi chỉ cần chải tóc nữa thôi”. Charles gật đầu và đóng cửa lại một cách nhẹ nhàng phía sau lưng mình.

Kate nhìn sững vào cánh cửa, ước mong nàng có thể nghĩ được một vài điều giải thích hợp lý nào đó đối với tác động của người đàn ông này trên con người nàng. Ngay cả với khoảng cánh cửa căn phòng ở giữa họ, nàng vẫn cảm thấy có một quyền lực gì đó thúc đẩy nàng hướng về phía chàng, một thứ ảnh hưởng làm cho nàng lo sợ, không dám tin vào chính những phản ứng của mình. Nó chỉ có thể là dục tính. Trong thế giới huyền ảo trên của ngành quảng cáo, lúc nào nàng cũng có thể tự chủ đối với nó được, chưa bao giờ thấy mình trong một tình trạng đáng sợ một cách đằm đặng và mơ hồ như thế này. Nhưng, lúc này nàng chắc chắn mình thuộc về Charles Savoney – Morlet, và ngay chính bản thân nàng nữa. Đêm qua, nàng đã suy nghĩ phải làm một cái gì đối với việc này và bây giờ, chính là lúc nàng phải bắt đầu.

Đúng năm phút sau, nàng đi dọc hành lang xuống cầu thang bước vào Đại sảnh, Charles đứng lên khỏi chiếc ghế trong một góc tối, ném những lá thư chàng đang đọc xuống. Trong một thoáng, Kate lo sợ sẽ bị chàng phê phán về sự xuất hiện không đúng lúc, nhưng, sau một cái đảo mắt không vui lên mái tóc của nàng đã chải dầu ép sát xuống và buộc gọn ra phía sau bằng một giải ru-băng, chàng không nói gì, chỉ đưa nàng đến một cánh cửa rồi đứng lại nhường nàng bước tới trước.

Thật là ngạc nhiên khi thấy căn phòng sinh hoạt này được thiết kế theo kiểu hiện đại, một kiểu khó mà ngờ được nó phù hợp với các phần còn lại của ngôi nhà, căn phòng thật rộng lớn, được

chia thành hai phần; một bên, rõ ràng được sử dụng như một chỗ làm việc, với một cái bàn và một vài dụng cụ của nghề chụp ảnh đặt trên đó.

Nhưng ở phần bên kia cuối căn phòng, nó là nơi lôi cuốn sự chú ý của Kate trước tiên, tại đó có cửa sổ mái vòm to lớn choán hầu hết bức tường, cung cấp ánh sáng không những cho phòng sinh hoạt mà còn cho căn gác treo lơ lửng ngay trên phần thứ nhất của căn phòng, và nó kéo dài ra khoảng vài thước. Anh đến khoảng giữa phòng. Một cầu thang dẫn lên đến căn gác treo trưng bày ảnh này với hàng lan can chạm trổ tinh vi bao quanh.

Kate nhìn quanh, thán phục những lối kiến trúc táo bạo và lạ lùng, rồi với một cái lắc đầu nhẹ nhàng nàng mỉm cười với Charles, trong khi chàng đang chăm chú quan sát nàng.

- “Thật...thật là kỳ lạ!”

- “Đẹp không? Hay là xấu?” Khó mà hiểu được phản ứng của nàng có làm chàng vui thích hay không.

- “Đẹp chứ, dĩ nhiên anh phải hiểu như vậy. Tôi không thể nghĩ ra được làm sao mà mọi việc này lại có thể làm được.”

- “Thế này, lúc đầu khi anh đến đây đó là một vựa thóc cao. Em tưởng tượng được chứ?” Nàng gật đầu nhìn theo sự di chuyển của bàn tay chàng “Nó đầy cả trấu, sàn thì hoàn toàn bằng đất”. Chàng dùng một mũi giày nâu bóng loáng gõ nhẹ trên mặt gỗ vàng”. Và trên kia là một cái bệ được nâng cao lên bằng một loại cấu trúc đã cũ kỹ. Phía trên có một cánh cửa chớp và bên dưới là những cánh cửa lớn dành cho các loại sửa chữa đầu tiên”. Chàng cười một cách vui vẻ bất ngờ khi chỉ vào căn gác lơ lửng trên cao, anh đã đặt một cái giường ngủ trên đó. Rồi sau cùng anh đã quyết định sẽ làm phòng ngủ tại nơi đó”.

- “Ồ trên đó à?”

- “Phải, lên mà xem”. Không chờ nàng có thích hay không, chàng bước tới cầu thang. Kate mặc dù miễn cưỡng, nhưng lại cảm thấy không thể từ chối. “Anh không bao giờ có thể từ bỏ được việc nhìn ngắm cảnh trí này”.

Chàng đứng tại cửa sổ nhìn ra và sau một vài giây phút ngần ngừ, nàng theo chàng, lập tức hiểu điều chàng muốn nói. Tại nơi đây, họ có vẻ như vượt lên hẳn trên mặt đất, với một hồ bơi như một dải màu xanh bên dưới, dòng sông lấp lánh phía xa. Nhưng giờ đây, trong buổi chiều tà, ánh sáng mùa hè rực rỡ rải ánh sáng lung linh trên khắp mọi vật, triền thung lũng thoải thoải chạy dài thấp dần, với tất cả các màu xanh vàng khác nhau làm ngây ngất, quên hết mọi sự. Kate lặng người đi một lúc rất lâu trước khi thở ra một hơi dài sảng khoái. Nàng nói thật êm dịu làm chàng quay phắt lại ngay:

- “Tôi có thể hiểu được...và...Nàng tránh cái nhìn chăm chăm của chàng, bước vào giữa phòng “tôi thích phòng ngủ của anh, mặc dù nghĩ nó hơi quá độc đáo. Anh có cảm thấy nó hơi bị gió lùa vào mùa đông không?”

- “Hoàn toàn không”. Để chứng minh cho điều đó, Charles phóng nhanh đến cửa sổ, ấn một cái nút, các tấm màn bằng vải tuyết nặng nề buông xuống; phủ từ sàn nhà lên đến trần theo mỗi cạnh cửa sổ một cách êm ả, ánh sáng bên ngoài bị che khuất đi lập tức. Rồi một tiếng bật công tắc khác, các cánh cửa chớp khép lại trên lan can, trong nháy mắt, cả hai được gói trọn trong một gian kín đáo tuyệt đối của căn phòng ngủ.

Gương mặt Kate lộ ra sự xúc động khi nàng liếc nhìn chàng, rồi chiếc giường ngủ nhỏ hẹp, thơm tất phủ khăn bọc nâu, và dãy cửa bằng gỗ, có lẽ nơi đó chàng cất áo quần, mặc dù tại đó một cánh hé mở để lộ ra một sàn bằng gạch men và bức màn nâu của một phòng tắm.

- “Đó, em thấy không, nó rất là...cách biệt, Kate. Ở trên này, em có thể thấy mình được cắt rời khỏi thế giới. Em có đồng ý không...Chérie?” Con mắt nhìn nghiêng quan sát nàng thật gần.

Nàng cố làm cho giọng nói có vẻ trong và thật, nhưng với cái nhìn chăm chú quấy rối, nàng thấy thật khó khăn.

- “Phải, tôi tin chắc là nó phải vậy”.

Tuyệt vọng nàng đưa con mắt mình rời khỏi chàng và cảm thấy nhẹ nhõm, khi phát hiện ra một vài bức phác họa bằng chì được treo trên bức tường gần chỗ mà nàng biết là có cầu thang.

- “Những bức tranh này thật gây ấn tượng”

Cả hai đều là chân dung của một phụ nữ - cùng một người, một đám tóc cô ta được thả lỏng bay trước mặt và đang chờ, trên tấm kia tóc cô được chải gọn thành kiểu vòng vương miện. Nó tạo ra một ấn tượng khá tốt, và đôi mắt có một nét tươi vui hầu như chiếm đoạt lấy tính đặc sắc của toàn gương mặt. Ở một góc, Kate nhìn thấy ký hiệu C.S.C qua đôi vai mình, nàng hỏi một cách thông lệ:

- “Một người bạn của anh đó hả?”

- “Phải”. Câu trả lời của chàng cộc lốc, khiến nàng quay người lại nhìn chàng, thắc mắc và ngạc nhiên về một giọng nói xúc động mãnh liệt đang bao trùm trong bóng tối. Rồi như một sự giải thoát dễ chịu cho giây phút khó xử, họ nghe được tiếng chuông bên dưới, và khi Charles ấn nút, các cánh cửa chớp trượt nhanh trở lại vào trong hốc tường và được dấu kín.

- “Thưa bà, trà!” Madeau mời một cách êm ái, gần như xin lỗi, và nhìn Kate mỉm cười, đôi má nàng nóng bừng lên, nàng vội vàng đi dọc theo phòng tranh bước xuống bậc thang đến phòng sinh hoạt.

Chiếc khay được đặt trên mặt kiếng của bàn cà phê. Và khi biết chắc chắn đã đầy đủ các thức cần dùng. Madeau đóng cửa và bỏ đi. Kate ngồi trên chiếc ghế bành loại nhỏ, bằng da mềm, và bắt đầu bận rộn với các món trà, mong sao bàn tay đừng run rẩy quá mức trong lúc làm một công việc đã quá quen thuộc.

- “Tôi rất tiếc, lẽ ra tôi phải biết, nhưng tôi lại không biết gì, anh dùng với đường hay kem?” Nàng cười giả lả, dò ý Charles.

- “Không việc gì em phải biết, vì như em đã nói trong những ngày trước, chúng ta chưa gặp nhau kia mà. Chỉ một chút kem, đừng cho đường”. Mặc dù giọng nói của chàng có vẻ ôn hòa, nhưng mắt chàng quan sát nàng mang một vẻ không thân thiện.

Kate cúi đầu, không lộ cho chàng đoán được thái độ của chàng đã làm nàng tổn thương ra sao và nếu công bằng với chính mình, nàng lại thấy điều này thật khó hiểu. Rõ ràng trong dự tính của nàng, là tạo ra được tình trạng ác cảm giữa họ cho đến khi Antoine trở lại với nàng.

Không nói năng gì, nàng đưa đĩa bánh mì gối mời chàng lấy vài mẩu trước cho vào đĩa như cất được gánh nặng khi thấy chàng lấy khá nhiều bánh, vì nàng vừa nhận ra là mình rất đói. Nhưng khi chàng lắc đầu từ chối miếng bánh ga-tô hấp dẫn mà Madeau đã dọn ra nàng quyết định nài ép chàng:

- Anh phải ăn, nếu không Madeau sẽ buồn đó – có vẻ như ra lệnh, Kate đẩy trượt miếng bánh vào đĩa chàng và chuyển qua một cái nĩa bạc.

Như muốn tuân lệnh, Charles cầm lấy nĩa xắn miếng bánh ra:

- Chị ta sẽ như vậy à? Anh nghi lắm. Madeau quá biết khẩu vị của anh, không trông mong anh ăn ngọt nhiều. Nhưng nếu em cố nài ép thì anh sẽ ăn hết. Chàng đẩy cái tách của mình qua bên kia bàn. Và giá như anh có được thêm một tách cà phê nữa, để nuốt cho trôi...chàng chờ nàng

rót đầy tách, chăm chú nhìn nàng qua đôi mắt lim dim. Anh mừng vì thấy em thích ăn, Kate, nếu em chuẩn bị lập gia đình với một người Pháp, và em không cần đến giữ eo như nhiều người đàn bà khác.

Kate liếm miếng kem còn dính lại trên muống, - có người nói với tôi là đã đến lúc tôi phải bớt đi một vài ký lô đó.

- Hả?

- Đúng vậy. Đó là...một người tại nơi làm việc! Hơi bực mình vì lời phê bình không rõ ràng của chàng, nàng run rẩy.

- “Em không cần. Để làm ốm đó mà. Anh muốn nói vậy”.

- “Ồ!” Đôi gò má nàng ửng đỏ khi nàng nhận ra mình đang chờ đợi một lời khen ngợi, xét cho nó công bằng. Điều đó đủ cho chàng thấy rõ, và chàng đã trả lại một lời khen tối thiểu cho nàng vừa lòng.

Kate thu dọn cái đĩa vào trong khay, kể bên cái tách và cái ly đựng kem, tạo ra một tiếng động, nàng đứng nhóm lên. Nàng đi dạo quanh phòng, ngắm các tấm hình trên tường, hầu hết đều hiện đại, màu sắc mạnh mẽ và tạo ra một cảm giác thư thái. Các bức hình được đóng khung phù hợp với trường phái ấn tượng.

Lúc nào nàng cũng có cảm tượng đôi mắt Charles theo dõi mình, làm nàng ngượng ngịu; một con người lạ lùng, một người chõ mũi vào chuyện người khác. Mắt nàng sáng lên vì một nhóm hình được bài trí trong một khung tường cuối phòng trưng bày.

- “Tôi xem được chứ?” nàng biểu lộ một cử chỉ hướng về những tấm hình đó.

- “Dĩ nhiên”. Chàng nhún vai, rồi đứng bật dậy bước tới bấm một nút điện, các bức tường ngập tràn ánh sáng dịu.

Kate bước tới, mắt nàng nheo lại ngạc nhiên khi thấy một vài bức hình nghiên cứu của một người mẫu nổi tiếng ở New York.

- “Auril Hayden đây mà, phải không?” không nghe tiếng trả lời, nàng quay lại nhìn chàng lại hỏi: “có đúng không?”

- “Đúng”

- “Quái thật!” Một cách vội vàng, nàng xem xét kỹ lưỡng những tấm hình còn lại, nhận ra phẩm chất hoàn hảo của tác phẩm nhiếp ảnh, tính dịu dàng trong đường nét, phong cách ánh sáng chạm trên mái tóc gọn sóng của gương mặt người con gái, trước khi đôi mắt nàng lướt tới chữ ký đen và rõ nét ở một góc hình. “Charles Saint Cyr”. Nàng đọc tên này với vẻ ngưỡng mộ và ngạc nhiên: “Trời ơi! Hình của Charles Saint Cyr! Anh biết ông này hả?” Nàng bắn ra một tia xúc động về hướng người đàn ông yên lặng, im lìm trong bóng tối sau lưng nàng.

Chàng không trả lời, nàng lục lọi trong các dãy hình, thì thầm phát ra những lời ngưỡng mộ: “Cô ta rạng rỡ không nào? Và phải chăng ông ta là người tài danh nhất...” Nàng ngưng bật, khi nhìn thấy một tấm hình khác, một tấm hình chưa được đóng khung, nhét vào chiếc khung đen của một trong những tấm hình có giá trị hơn.

Mất một lúc sau, nàng mới nhận ra được người đàn ông trong tấm hình. Anh ta đang ngồi dựa lưng vào ghế và đang cười. Còn cô gái đang chồm người qua cái bàn của họ tại một khách sạn, những ngón tay thon dài phơn phớt hồng chạm vào má anh; đó là một tấm hình nổi tiếng nhất ở nước Mỹ. Nhưng không còn nghi ngờ gì về nó nữa, và sự nhận biết của nàng làm cho nàng lạnh buốt xương sống. Từ từ nàng quay lại đối diện với chàng. Giọng nàng buồn bã, chán nản:

- “Đáng lẽ ra anh phải nói với tôi”.

- “Nói gì em, chérie?”

- “À, chẳng có gì hết”. Lần này thì nàng muốn chỉ trích chàng bằng lời mỉa mai cay độc: “Kể cho tôi nghe anh là thợ chụp ảnh. Tại sao không nói cho tôi biết anh là Charles Saint Cyr? Vậy anh nghĩ rằng biết đâu tôi có thể quấy rầy anh về một việc làm chứ gì”

Một lúc lâu sau, chàng mới trả lời, và trong khi chờ đợi, Kate xúc động run lên, tạo tình trạng căng thẳng, giữa hai người.

- “Không, tư tưởng đó chưa hề lóe ra trong anh. Anh chỉ nghĩ đơn giản, cách tốt nhất hãy để cho chúng ta hiểu nhau từ từ. Chẳng hạn, cũng có những việc mà em chưa nói cho anh biết. Như là việc tại sao em lại hành động một cách điên rồ như là đến một xứ sở mà em biết rất ít ngôn ngữ của họ, để lấy một người đàn ông mà em chưa hiểu rõ. Và tại sao, tại sao em không có ngay ý nghĩ là phải đưa theo một người bạn. Vậy thì gia đình em không chút quan tâm đến em, cho “dù có việc gì xảy ra cũng chẳng can hệ gì hay sao?”

Đột ngột, đôi mắt nàng rực lên giận dữ, thôi thúc bởi nhận thức là không một ai bàn cãi được ý nghĩ tiềm ẩn trong câu hỏi của chàng. “Tại sao anh dám nói với tôi như vậy! Sao anh dám trong khi...” nàng lập lại lời kết tội bằng cách cao giọng lên: “Anh đã dự phần, nó cũng vượt ra ngoài luật pháp! Vậy thì địa vị anh là gì? Monsieur Saint Cyr, hay Savoney – Morlet – khó mà nhận ra được thực sự anh là ai – nếu tôi đi đến cảnh sát, rồi kể cho họ nghe về trò hề trong những ngày qua? Anh và bà dì của anh sẽ...tôi nghĩ là...sẽ bị ở tù!”

- “Nhưng em không có ý định đến sở cảnh sát, phải không, Kate?” Chàng bước một bước về phía nàng và nhìn xuống, mắt hơi nheo lại, vẻ đe dọa. Rồi một tay vươn tới, chụp lấy khuỷu tay nàng một cách mạnh mẽ, rồi lôi nàng về phía chàng.

- “Nếu có, ngày hôm qua em đã có khá nhiều cơ hội, vào lúc chúng ta dừng xe tại Lioran mua thức ăn trưa. Em đi ngang một người cảnh sát và em đừng nói với anh rằng em không thấy ông ấy vì rằng anh nhìn thấy em mỉm cười với ông ta!”

Kate giận điên người. “Dĩ nhiên tôi không chối. Ít nhất, vào lúc ông ta gật đầu chào...”

- Dĩ nhiên chàng giễu cợt. “Em phải đáp lại, nhưng nó vẫn khó tạo được một vài lời tố cáo với cảnh sát khi em quay trở lại xe quá vội vàng. Điều đó có vẻ kỳ lạ trong cái lập luận mà em muốn tạo ra để tố cáo”

- “Buông tay tôi ra. Anh làm tôi đau!” Câu nói rít lên giữa hai kẻ răng xiết chặt.

Bất ngờ, thay vào bàn tay đang nắm chặt nơi cườm tay của nàng được nói lỏng, nàng lại thấy mình bị chàng siết chặt vào lòng một cách êm ái, đúng là một sự ấm áp dễ chịu hơn, bàn tay chàng vuốt ve quanh thắt lưng nàng, rồi lên hông, mơn trớn thân thể dịu dàng, hoàn toàn chịu khuất phục của nàng. Đôi mắt u buồn xoe tròn ngơ ngác nhìn vào đôi mắt vừa đen vừa giễu cợt thách đố.

- “Đừng bận lòng, Kate ít ra thì chẳng có gì thầm kín trong chuyện này cả. Chỉ vì anh nghe thấy Madeau đang đi đến và...” Nhưng chàng không nói gì thêm, và ngay vào lúc đó, đôi môi chàng, rõ ràng đang tìm kiếm, chiếm đoạt đôi môi nàng, thì cũng vào lúc ấy chúng bị bay biến cho dù Charles đang ôm nàng bằng trọn đôi tay, bằng cả linh hồn lẫn thể xác.

Madeau nở một nụ cười, không lộ ra chút ngượng ngùng:

- “Pardon, madame – Monsieur Charles”. Xin lỗi, (thưa bà, thưa ông Charles). Chị có vẻ hiểu biết nhanh chóng bước ra khỏi phòng, đem theo khay trà, rời cánh cửa đóng lại phía sau lưng.

Kate cảm thấy nỗi đam mê trong giây phút trước đây bị hất nhào xuống vì một sự khinh miệt bản thân mình và Charles dâng lên tràn ngập người nàng, nhưng trong giây phút ấy, nàng đã

quá xúc động để bày tỏ cảm xúc. Thay vào đó, nàng dựa người vào bàn không chú ý đến sự tăng giảm nhanh chóng của lòng mình, chỉ ý thức được nỗi thống khổ đang tra tấn con người nàng. Nếu nàng đã không bị các cảm xúc chi phối thì nàng đã trông thấy gương mặt chàng bị tái đi và bối rối dưới làn da rám nắng. Giận dữ, nàng cảm thấy những giọt nước mắt cay xè trong đôi mắt mình, và hiểu được nếu trốn thoát, nàng sẽ bị nguy hiểm vì để cho chàng đọc được cảm xúc của mình. Vội vàng, nàng lách người ra khỏi chiếc bàn, hấp tấp chạy đến cánh cửa.

- “Đồ khốn nạn!” Nàng ngừng lại, tay cầm quả nặc trên cánh cửa, “đồ khốn nạn!”. Tiếng nặc nghẹn ngang cổ nàng không thể kìm hãm được.

Chỉ đến lúc nàng đến nơi an toàn của mình là phòng ngủ, thì lúc đó nàng mới lấy lại được tự chủ để suy nghĩ một cách rành mạch hơn. Charles Saint Cyr: Đáng lẽ ra, nàng phải biết, dĩ nhiên. Đó là lý do tại sao ngay từ đầu nàng thấy một nét phảng phất quen thuộc trong dáng dấp của họ. Trước tiên là Antoine rồi bây giờ là Charles. Nàng đã nhìn thấy hình ảnh của chàng quá nhiều trong các tạp chí thời trang trong quá khứ.

Charles Saint Cyr – một cái tên đã được tuyên dương trong cùng một hơi thở như Bailey và Snovadon. Nổi danh quốc tế về kiểu mẫu thời trang, về chân dung của giới thượng lưu, luôn được giới phụ nữ xinh đẹp chú ý. Thế thì đang làm gì với chàng ta tại nơi này? Nàng điên cuồng đưa nắm tay lên miệng cắn vào những ngón tay với hy vọng cái đau sẽ xóa đi hình bóng của chàng ra khỏi tâm trí nàng.

Nhưng vô ích. Đầu óc nàng đầy những hình ảnh dày vò về chàng và cô người mẫu Auril Hayden, và Kate chắc chắn không thể dấu được điều tiềm ẩn trong lòng mình, điều ấy không gì khác hơn là sự ghen tuông. Tất cả thật quá lố bịch, dĩ nhiên. Nhưng nguy hiểm. Nàng đã từng nhìn thấy cách nhìn đó trong mắt chàng, và chàng cũng hiểu được sự đáp lại cho những cảm xúc của chính mình đối với chàng. Nàng phải làm một việc gì đó cho cả hai, sớm chùng nào tốt chùng đó...

Hết Chương Bốn

Isabel Dix

Vĩnh biệt hình bóng dịu dàng

Dịch giả: Bảo Khanh

CHƯƠNG NĂM

ược luôn luôn hài lòng toàn bộ về đời sống là một điều hiếm có. Nếu đó là một sự thật trong những hoàn cảnh thông thường nhất, thì nó càng biểu lộ rõ ràng hơn trong tình trạng hiện tại của nàng. Kate ngẫm nghĩ về sự ngoan cố trong bản chất con người ngay khi nàng thức dậy, rời khỏi chiếc giường ngủ đi vào phòng tắm.

Ai có thể nghĩ được mới cách đây vài ngày, nàng lao vào chương trình làm chán nản Charles, mà giờ đây nàng lại bất mãn vì sự dễ dàng mà nàng đã thành công? Bởi vì, sau cái ngày đầu tiên đó, chỉ vì Madeau mà chàng đã hôn nàng, nhưng rồi chàng lại đối xử với nàng hoàn toàn đúng đắn, không còn dấn dút tình cảm với nàng nữa.

Khi rời dòng nước ấm, nàng thở dài với tay lấy một chiếc khăn lông. Một nụ hôn – nghe thì thật đơn giản, như một việc thường xảy ra, vậy mà nó đã rung chuyển đến tận cùng nền tảng của niềm tin nơi nàng, nơi sự hiểu biết về quan hệ nam nữ. Trước đây, nó luôn luôn dễ dàng, yêu nhau, cưới nhau và sống bên nhau, hạnh phúc suốt đời. Nó không có những giọt nước mắt, những xúc động làm kiệt sức một cách hoàn toàn như vậy. Và không cần phải có một cô gái yêu một cách thơ mộng với một người đàn ông, với Antoine, lại bị rung động thật sự với một người đàn ông khác.

Kate đứng trước gương, phun dầu lọc nắng lên tóc, chải mạnh lên làm ra một kiểu khó coi nhất mà nàng có thể nghĩ ra, buộc chặt bằng một sợi dây thun, cài thêm một vài kẹp tóc phía trên vành tai để chặn những lọn tóc đã được thả lỏng và uốn cong.

Trong bộ đồ lót, nàng bước qua tủ trà, hiện được chất đầy những bộ áo quần xinh đẹp nàng đã mang theo cho tuần trăng mật. Nàng thở dài khi quan sát dãy áo vải lụa màu sắc rực rỡ. Có vẻ như thật là đáng tiếc, khi mặt trời lại chiếu sáng lên, thật rực rỡ kể từ ngày nàng đến đây, nhưng... Nàng cương quyết đột phá sự yếu ớt của mình ra khỏi con người, với lấy chiếc quần Jean xanh và áo cánh màu bunnàng đã mua tại tiệm bán hàng đại hạ giá ở Chelsea.

Nàng tự nói với mình khi đã mặc xong, “Đó, Kate, nó sẽ làm nguội đi bất kỳ sự chú ý nào của Charles có thể có đối với thân thể xinh đẹp của mày”. Rồi, bằng một nụ cười nhỏ gượng gạo nàng nhắc mình nhớ rằng Charles đã tỏ vài dấu hiệu muốn cướp đoạt con người nàng. Ngay

đêm đầu tiên, khi Madeau đã chuẩn bị bữa ăn tối thơm ngon để làm kỷ niệm, chàng đã không có dấu hiệu đam mê gì đối với người vợ trong bộ áo cánh và quần Jean.

Hàng lông mày hơi nhướng lên vào lúc chàng trông thấy nàng đi xuống lầu có thể là do trí tưởng tượng chứ không phải do việc chàng bất mãn vì tóc nàng chải thẳng, hoặc vì nàng ăn mặc cầu thả. Chắc chàng không tán thành với nguyên tắc xử sự về cách ăn mặc hạ cấp của nàng, vì sự thanh lịch của chàng, trong chiếc quần màu đen và một cái áo Jac-ket nhưng màu mận cùng với chiếc áo sơ mi trắng tinh lộ ra phía trước, sẽ bị tàn phá bởi sự cầu thả của nàng. Nhưng Kate nhận thấy Madeau bị thất vọng trong cách ăn mặc thiếu nghiêm chỉnh của tân Phu Nhân Savoney – Morlet hơn là chính Charles.

Chỉ có ngày hôm qua, lúc chị ta đến dọn dẹp phòng ngủ đã được nàng sắp xếp ngăn nắp, chị chần chừ trước cánh cửa tủ áo mở rộng, các ngón tay chị sờ vào đường viền của một cái áo màu sắc rực rỡ một cách say mê.

- “Thưa bà, bà thích mặc quần tây phải không?”

- “Đúng. Tôi thấy nó thực dụng hơn”. Có một chút thách thức trong cách trả lời của Kate, Madeau nhún vai và đóng cửa.

- “À thực dụng. Oui, Mais pas jolis”. (Đúng, nhưng không được xinh đẹp).

Kate không trả lời không chắc Madeau phê bình về việc thích mặc quần tây hay là về nàng. Những nỗi đau đớn tiếc nuối tấn công nàng thêm nữa khi nàng đối diện với chính hình ảnh phản chiếu của mình, rồi nàng quay đi, chạy xuống lầu đến phòng ăn trước khi có thể bị cám dỗ thay đổi ý kiến.

Charles luôn ngồi tại chiếc bàn nhỏ bên cạnh cửa sổ, nhưng xem nàng như một vị khách lạ, chàng tỏ ra sẵn sàng đứng lên kéo ghế cho nàng. Không biết vì sao, thủ tục này làm Kate bực mình hơn thường lệ, nhưng nàng cố gắng che dấu tính nóng nảy của mình.

Liếc mắt qua chàng, trước khi với tay lấy bình cà phê cao đặt trên bếp lò nhỏ, cố lờ đi sự rung động của tình trạng bị kích thích trong mỗi cái nhìn của chàng ảnh hưởng đến nàng.

- “Anh không cần phải làm vậy? Charles”

- “Làm cái gì?” Chàng hỏi lạnh nhạt, cầm lại tờ báo chàng đã buông xuống vào lúc nàng bước vào phòng, tuy nhiên nàng nghĩ rằng chàng hiểu rõ nàng muốn nói gì.

- “Anh không cần phải đứng lên, mỗi lần tôi đi vào phòng. Nhất là tôi biết anh đang đọc báo”

- “Cám ơn em, anh sẽ ghi nhớ”. Chàng lại cầm tờ báo lên và chú ý vào đó lần nữa.

- Kate trân trân nhìn vào tờ báo đầy chữ chàng đưa lên giống như bức rào giữa hai người, rồi tập trung vào việc gọt vỏ những quả đào đang đựng trong giỏ đặt giữa bàn. Nàng sắp phết bơ lên ổ bánh mì nhỏ và rót thêm vào tách mình thì có tiếng động sột soạt nơi ghế đối diện, Charles ném tờ báo xuống sàn.

- “Dùng thêm cà phê?” Nàng nhướng một bên chân mày lên, đưa tay ra.

- “Oui. Merci”. Chàng chuyển tách qua, khuấy tách cà phê một cách trầm ngâm, chàng lại nói tiếp: “Anh đã suy nghĩ, Kate ạ, em cần phải học thêm sinh ngữ. Không nên xao lãng nó chỉ vì anh và Madeau có thể nói được tiếng Anh. Nó sẽ giúp em tự lực đối phó với bà dì của anh, nếu em có được đôi chút thành thạo tiếng Pháp, ngoài ra, Antoine sẽ nghĩ rằng” ...

- “Tôi vui mừng được nghe anh nói về Antoine. Tôi chỉ muốn biết hiện nay anh ấy ở đâu, đang

làm gì..." Giọng nàng hơi run run và nàng đặt cái tách của mình vào đĩa cẩn thận rồi giọng nàng lại cao lên, có vẻ xúc động, "...và tại sao anh ấy chưa liên lạc với tôi?"

- Charles mím môi, "đó là những câu hỏi anh không thể trả lời, Kate ạ, anh gọi điện thoại đến văn phòng của anh ấy hôm qua, và..."

- "Anh gọi điện thoại? Vậy tại sao anh không nói cho tôi biết? Hình như tôi là người cuối cùng được biết! Nếu Antoine đang ở Hamburg, thì ít nhất anh ấy có thể..."

- "Hamburg? Sao em lại nghĩ anh ấy ở Hamburg?" Đôi chân mày đen mỏng nhú lại trên đôi mắt cảnh giác.

- "Vì anh ấy nói với tôi. Lúc anh ấy gọi điện thoại đến cho tôi, khi tôi ở Luân Đôn, một ngày trước khi tôi đi, anh ấy nói gặp trở ngại ở Hamburg và sẽ về nhà trễ vào buổi tối trước ngày cưới". Kate nhìn một cách van lơn vào người đàn ông có gương mặt nghiêm nghị đang ngồi đối diện, mong sao chàng công nhận những gì nàng cho đó là sự thật.

- "Antoine không ở Hamburg". Chàng đột ngột đứng lên, rời khỏi bàn, đến bên cửa sổ đang mở để nàng chỉ còn trông thấy được phía sau lưng. "Nhưng anh được biết, gần đây anh ấy không còn ở đó"

- "Nếu không ở Hamburg thì anh ấy ở đâu?"

- "Theo anh biết Kate ạ! Antoine đang ở Úc", giọng nói của chàng cũng như dấp dấp phía sau đầu không để lộ ra một xúc động nào.

- "Úc châu...?" Tiếng nói như một lời thì thầm: "Nhưng..."

- "Hãy nghe đây, Kate". Đột ngột, Charles quay phắt người lại, ngồi vào chỗ cũ, chồm người qua bàn siết chặt hai tay nàng. "Antoine đã đến đó để học thêm những kiến thức về cách làm rượu tại thung lũng Batossa. Mẹ của anh ấy có một vài chương trình đầu tư vốn tại đó, đó là lý do để bà gửi anh ta tới. Chương trình dự định cho ba tháng; nhưng..."

- "Ba tháng!" Kate rút tay ra khỏi bàn tay chàng ôm lấy mặt: "Làm sao tôi có thể chịu đựng được? ba tháng!"

- "Đừng thất vọng, Chérie". Cuối cùng, khi giọng nói chàng buồn bã làm cho nàng phải đưa mắt nhìn chàng, nhưng gương mặt chàng vẫn trơ trơ, lạnh băng vẫn như hồi nào, cho đến khi có một nụ cười phảng phất nơi khóe môi. "Chương trình của anh ấy sẽ về nhà vào kỳ nghỉ, và khi nói về nhà, anh muốn ngụ ý là về Pháp, chứ không phải là về lâu đài để anh ấy có thể kéo em ra khỏi tay anh". Rồi một nụ cười của chàng từ từ mở rộng ra tỏ vẻ chàng đang đùa cợt. Và cho em có thể: "Tay trong tay dịu nhau trong buổi hoàng hôn".

Nàng sôi nổi đặt câu hỏi với chàng: "Và anh ấy hình dung được những gì đã xảy ra mà không làm thay đổi gì hết sao? Rằng tôi sẽ cảm thấy như cũ sao? Và rằng tôi có thể tin cậy vào anh ấy mãi sao?"

- "Đúng, anh nghĩ rằng anh ấy chỉ nghĩ đơn giản vậy thôi. Anh ấy nói với anh rằng không có gì có thể làm thay đổi cách em suy nghĩ về hai người với nhau, và nghĩ là Kate ạ - những điều anh ấy dự định làm cho em là một cái gì đó thật đặc biệt. Anh ấy đang chuẩn bị không tuân lệnh mẹ của anh ấy, đánh lừa bà ta để anh ấy cưới được em"

- "Nhưng lẽ ra anh ấy không phải làm vậy. Đáng lẽ ra anh ấy chỉ cần nói với bà là anh ấy sắp sửa lấy vợ, không đưa tất cả chúng ta vào một cái mào ghen rồi mù như vậy". Kate đáp lời trong vẻ buồn bã.

- "Nhưng anh đã nói rồi, Kate, Antoine là một con người thuộc gia đình quyền quý, quá ước ao được nghĩ đến quan điểm của người khác. Quá khát khao tránh cho mọi người khỏi bối rối và

khắc khoải...”

- “Tất cả mọi người, ngoại trừ tôi!” Nàng gay gắt cắt ngang.

- “Không. Thực tình anh ấy lo âu một cách tuyệt vọng về em. Em không thể trách anh ấy, tại sao không cứng rắn hơn với mẹ. Xét cho cùng, em đã cho đó là một cái gì lãng mạn về việc giữ kín sự việc, về việc lập gia đình mà không cần cho mẹ em biết tin. Có một phần là lỗi ở nơi em”.

- “Lẽ ra tôi không nên kể cho anh nghe chuyện đó, và anh cũng không nên nhắc lại chuyện đó vào lúc này”. Nàng hối tiếc đã rót vào tai chàng những bí mật ngay khi nàng đến căn phòng của mình trong đêm đầu tiên, tất cả đều do một hậu quả của ly rượu cô nhắc mà chàng đã nài nàng uống với cà phê.

Chàng cười đùa với nàng, không có vẻ gì hối hận, đứng lên, buông tay nàng rời khỏi lòng bàn tay ấm áp vỗ về của mình. Chàng liếc vào cái đồng hồ vàng mỏng trên cườm tay:

- “Không dĩ nhiên em đúng, Kate! Nhưng bây giờ anh có một vài việc phải làm ở dưới phố. Em có vui lòng đi với anh không, hoặc em tự giải trí trong vòng một vài giờ?”

- “Tôi tự lo” Nàng nhanh nhẹn trả lời, vì nàng biết rõ mình dự tính làm việc gì trong lần đầu tiên nàng có nhà và vườn riêng. “Tôi có thể viết thư. Nhưng...” Nàng ngập ngừng, không biết có nên tiết lộ hay không. “....Anh nói là anh đã gọi điện thoại cho văn phòng của Antoine...”

- “Oui. Đó là lý do tại sao anh đã không nói gì, vì anh không tìm được chi tiết nào về nơi ăn chốn ở của anh ấy. Anh ấy nói sẽ để những chỉ dẫn về khách sạn và một con số cho mình có thể tìm được, nhưng theo lời thơ ký của anh ấy đương nhiên là người được Madame bảo hộ, thì anh ấy đang đi du lịch và cô ta không có địa chỉ chắc chắn. Điều đó, có thể đúng, có thể không. Nhưng dù sao, khi đã có chương trình thì anh ấy quá biết số điện thoại nơi này và sẽ không có vấn đề gì khó. Xin hỏi, anh phải đi ngay bây giờ, Chérie. Anh có một cái hẹn với người pháp luật nên phải đi ngay”.

Chàng hôn nhẹ lên má nàng, nhưng vì nụ hôn quá nhẹ nên Kate hiểu đó chỉ là một bốn phận, hiểu rằng, chàng đã lo ngại bất ngờ ngọn lửa xúc cảm bùng cháy do sự va chạm giữa hai người. Và một lúc sau, nàng nhìn sững ra sân, đôi mắt nhìn theo chiếc xe bóng loáng dài, đang lùi ra khỏi ga-ra, sang số, rồi mất hút. Kate lao lên phòng khách vừa kịp bắt gặp hình ảnh của mui xe thoáng lướt xuống triền đồi.

Rồi, cảm thấy một sự phấn chấn kỳ lạ, nàng chạy lên lầu, cởi bỏ hết áo quần, gấp rút gội đầu dưới vòi sen. Thật dễ chịu khi cảm thấy tóc lại được sạch sẽ và sáng bóng, thoát được cảm giác nhớp nháp khó chịu do dầu chống nắng gây ra. Nếu có dịp đi xuống phố, nàng sẽ phải mua vài loại dầu khác thích hợp cho việc ngụy trang của mình hơn.

Vào lúc này, nàng đang loay hoay thử một vài kiểu đồ tắm đã mua, chuẩn bị cho tuần trăng mật, dự định tại Hy Lạp, nhìn vào kiếng, cười với mình một nụ cười nhỏ hài lòng, rồi đi xuống lầu.

Nàng ló đầu vào nhà bếp trước: “Madeau! Tôi sẽ dọn phòng sau, tôi muốn phơi nắng trước khi mặt trời lên quá cao. Sau đó, tôi sẽ bơi một lúc, trước khi Monsieur Charles trở về”.

- “Oui, Madame”. Madeau quay người ra khỏi chậu rửa chén, chị đang rửa rau, rồi lại nhìn, mắt chị mở to ngạc nhiên, vui thích. “Oh! Madame. Si jolie!” (Ồ! Bà đẹp quá).

- “Thấy chị thích, tôi vui lắm, Madeau. Tôi cũng thấy mình vui lây”.

- “Mais oui. (Đúng vậy). Bà có vẻ...thật khác quá Madame”.

Kate đỏ mặt, biết mình đã biến đổi như thế nào từ việc xuất hiện thường nhật của mình trong bộ đồ quần Jean xám xịt và áo cánh, nàng biết rõ loại vải sát da này đã làm nổi bật đường nét tự nhiên của thân hình nàng lên đến mức nào, nó để lộ vòng eo thon thả và những đường cong tròn đầy. Ngoài ra, nó là một kiểu áo rất đẹp với màu đen và trắng kẻ ca-rô, sợi dây đai chạy lên hình chữ Y ngược ở dưới cằm.

Madeau nhìn nàng một cách băn khoăn khiến Kate hiểu là chị ta không chú ý đến bộ đồ tắm:

- “Nhưng tôi rất vui thích, Madame được nói chuyện với bà”.

- “Sao, Madeau?” Tò mò, Kate nhìn người phụ nữ thấy ra đôi má của chị ửng hồng, và các ngón tay vân vê chéo yếm trắng. Đột nhiên nàng lo lắng là Madeau có thể nghĩ đến việc thông báo ngay lúc này, rằng chị ta không còn muốn tiếp tục làm việc cho Charles, vì chàng đã có một người vợ phá vỡ mọi sự xếp đặt trong gia đình nàng lại thúc dục – “Sao, Madeau?”

- “Tôi mong bà nói lại với Monsieur Charles kể lại cho ông...”

- “Trái tim của Kate chùng xuống”

- ...Bà thấy đó, Madame, chúng tôi đã sống ở đây rất lâu và giờ đây...giờ đây, Madame, tôi thấy tôi “enceinte...” (Có thai)

- “Chị thấy sao?” Kate hoang mang.

- “Dạ tôi sắp có con. Madame”. Madeau đỏ mặt “thật không ngờ. Sau nhiều năm không sinh được con chúng tôi đã mất hết hy vọng và...”

Kate mỉm cười nhẹ nhõm cũng như vui thích.

- “Nhưng đó là tin vui, Madeau! Tôi tin Georges sẽ phải thích thú. Và dĩ nhiên, cả chị nữa.”

Một nét nhăn nhó trên gương mặt chị lộ ra vẻ lo âu còn tiếp diễn. – “Naturellement, Madame. (Đương nhiên thưa bà). Nhưng chúng tôi cũng lo ngại Monsieur Charles sẽ không còn muốn chúng tôi ở đây nữa. Nó có thể bất tiện vì một đứa trẻ và...”

“Ồ, không, tôi chắc chắn, chị lầm rồi, Madeau. Tôi không thể nghĩ Charles...” Kate im bật, chợt thấy mình tự quyết quá nhiều.

Nhưng Madeau không lưu ý đến sự ngập ngừng của nàng, chị tỏ ra thoải mái, và điều này, giải thích được sự lo âu vừa rồi của chị. “Ồ! Madame, tôi đã nói với Georges nó sẽ là như vậy. Tôi nói, bây giờ Monsieur có Madame, ông ta có thể bớt thì giờ làm việc cho tôi. Bà thích làm việc, Madame, tôi nhận thấy rõ điều này, qua cách bà gìn giữ phòng của bà và giúp đỡ quanh nhà. Vậy, bà sẽ giải thích cho Monsieur Charles dùm tôi chứ?”

- “Dĩ nhiên, tôi sẽ nói, Madeau” Kate kéo chiếc kính mát từ trên trán xuống mắt, rồi đi ra nằm trên chiếc ghế bên cạnh hồ, nét mặt của nàng lộ vẻ suy nghĩ.

Nhưng rồi cảnh đẹp, sự trong sáng hoàn hảo của ban ngày đủ để xua tan bất kỳ mối lo âu nào nàng cảm thấy trong việc tiếp nhận tin này của Charles. Không bao lâu, những bối rối, của chính nàng, hơn là những việc liên quan đến Madeau, đã bắt đầu trôi đi xa, khi tia nắng mặt trời chạm trên thân thể nàng, đồng thời những nỗi đau đón tận xương tủy của nàng cũng dễ dàng tan biến. Nàng cựa quậy, uể oải với tay điều chỉnh vị trí chiếc dù che nắng để cho mặt và hai vai được chia đều bóng mát, rồi lại nằm dài trên ghế dựa, tìm một thế nằm thoải mái hơn, kê đầu trên chiếc gối. Chỉ trong một lúc, tất cả những gì nàng đòi hỏi cho cuộc sống thì nó đã

được thoải mái trọn vẹn.

Kate không ý thức được đã ngủ quên đi bao lâu, hoặc cái gì đã thức nàng dậy. Có thể là tiếng va chạm căm dỗ của nước đá vào thành ly cũng có thể là bóng mát, dù nó không có âm thanh chạy qua giữa thân thể nằm yên của nàng và tia nắng ban sự sống của mặt trời. Dầu gì mắt nàng cũng mở choàng ra đột ngột, tim nàng đập nhanh, khi chạm phải hình bóng đen và cao. Lúc nàng nhìn thấy chàng. Charles kéo chiếc cà vạt quanh cổ áo sơ mi lụa màu kem và bắt đầu cởi nút.

- “Xin lỗi. Chérie” anh di chuyển bóng mát để nắng không rọi xuống em quá mức. Anh không có ý quấy rầy em. Em nằm đây có vẻ rất...tranquille (thanh thản)

Nhận ra điều nối kết giữa cái nhìn mãnh liệt của chàng cùng với sự phơi bày làn da rám nắng quá muộn để che dấu; Kate nhún chân đứng lên, lập tức với lấy chiếc kính mắt để trên bàn vào lúc trước khi nàng nằm xuống. Nàng đứng thẳng, cao hơn bình thường khi mang chiếc xăng-đan gót bần có dây buộc quanh mắt cá. Nàng lộ vẻ buộc tội, làm cho nụ cười gượng gạo nở trên môi chàng bị méo đi”.

- “Tôi không định ngủ, tôi nghĩ là anh đi cả giờ đồng hồ”.

- “Anh nghĩ là chúng ta có chung một ý tưởng, Kate. Anh đã tìm thấy viễn tưởng của việc bơi trong hồ tắm rất là quyến rũ. Nhưng anh không tưởng tượng được mình sẽ may mắn đến mức được bầu bạn nói với một cô vợ xinh đẹp. Ngồi xuống đi, Kate. Anh đã nói Madeau làm cho chúng ta một bình cam vắt. Để anh rót cho em một ly”. Chàng kéo chiếc áo sơ mi ra ngoài quần, nhưng không rời đôi mắt hóm hỉnh ra khỏi gương mặt nàng. Chàng gật đầu hướng về chỗ ngồi, mà nàng vừa bỏ trống.

- “Không, thực sự tôi phơi nắng quá lâu rồi. Tôi có hứa sẽ phụ việc nhà. Ngoài ra...Tôi không muốn phơi nắng mỗi lần quá nhiều, nếu không tôi sẽ bị lột da mất”. Nàng không biết chàng có nghe thấy giọng của mình bị run lên không, nàng nhẹ nhàng rờ vào làn da trên đôi vai.

Chàng nhìn theo các ngón tay của nàng, rồi đưa tay ra chạm vào người nàng, từ từ lần theo đường viền của nách áo. – “Hừm...Anh nghĩ không đến nỗi nào. Ngồi xuống đi, Kate”. Chàng nói rất điềm đạm đến nỗi nàng chỉ có thể kết luận là chàng không cảm nhận được chút gì về sự rộn ràng rung động của nàng do sự va chạm của chàng đem lại. Chàng lại nói:

- “Ngồi xuống đi, Kate” và lần này nàng cảm thấy hai đầu gối mềm nhũn đi, nên không có cách gì khác hơn là ngồi sụp xuống chiếc ghế.

- “Uống đi”. Cái ly chàng chuyển qua tay nàng mát lạnh, cái buốt giá của nước đá mời gọi, nàng khoan khoái nếm chất trái cây đang nhanh chóng làm dịu cơn khát. Charles kéo ghế lại gần, họ như chạm vào nhau, mặt đối mặt. Kate cố nghĩ một cái gì đó vô thưởng vô phạt để nói:

- “Anh xong việc rồi sao?”

- “Rồi, anh giải quyết nhanh hơn dự định. Và như anh đã nói, anh không thể trở lại với em sớm hơn, Kate” Mắt chàng nhìn từ từ một cách thông thả, chiêm ngưỡng đường nét trên bộ đồ tắm gọn nhẹ của nàng. – “Anh phải thú nhận anh thích bộ đồ này hơn bộ đồ em thường mặc. Và tóc em...”. Chàng nhìn vào mái tóc vàng óng ả chạm bờ vai.

Kate giả vờ không để ý đến lời phê bình của chàng, mặc dầu nàng không thể kìm hãm được đôi má ửng đỏ lên, chàng để ý thấy hiện tượng này với một nụ cười châm biếm. Cần phải thay đổi

đề tài ngay, nên nàng nói lập tức điều nàng có thể nghĩ ra được:

- “Madeau nói chuyện gì với anh chưa?”

- “Madeau”. Chàng lắc đầu: “Chuyện gì vậy?”

Kate dán mắt vào gương mặt chàng, mong sao nàng có thể xua đuổi ảo giác của nàng về bộ ngực êm ái, đen sẫm cùng với mái tóc đen bóng bĩnh kia, mong sao nó không tự thẩm thấu vào ý thức của nàng bằng giới tính lồ lộ đó.

- “Chị ấy không có nói gì về vụ đứa bé sắp sinh hả?”

- “Đứa bé?” Mắt chàng đột ngột nhìn lại, giận dữ và hai chân chàng đang đuổi thoả mái trên ghế đầu bằng tre, đập xuống mặt đất trong một thái độ bức tức không kìm hãm được.

- “Đứa bé! Trời ơi sao em không nói cho anh biết?” Chàng gần giọng với nàng, đồng thời lướt nhanh đôi mắt mình trên thân thể nàng, một cái liếc thật sắc sảo.

- “Cho anh biết à?” máu như cạn khô ra khỏi gò má của nàng, nàng bị tái nhợt và run rẩy. Trong trí óc nàng biết rõ rằng chàng đã hiểu lầm hoàn toàn, nàng thấy căm phẫn và một sự xúc phạm thật sự không thể tỏ bày ra được, nhưng nàng cố trả lời điềm tĩnh: “Trời ơi, sao tôi lại phải nói cho anh biết Madeau đang có thai?”

- “Madeau?” Chàng trở mắt nhìn nàng trong một lúc, trước khi thở phào nhẹ nhõm rồi cười xòa thoả mái không cần giấu diếm.Ồ! Anh cứ tưởng...”

- “Tôi hiểu rõ hoàn toàn điều anh suy nghĩ”. Kate cẩn thận đặt cái ly đã cạn của nàng lên bàn, đồng thời nhón chân xuống đất đứng lên. “Nhưng bây giờ tôi phải vào để viết thư...”

- “Khoan đã, Kate_” Bằng một cử động nhẹ, Charles đã đứng dậy đưa tay ra nắm chặt lấy cườm tay nàng. Đôi môi chàng nở một nụ cười uể oải, đôi mắt đen lấp lánh một cách tinh quái như xuyên qua lớp kính màu khói đang che kín mắt nàng: “Em làm cho anh bị sốc. Anh vội đi tới một kết luận sai lầm, chỉ có thể thôi”.

- “Tất nhiên anh phải lầm”, nàng trả lời một cách lạnh lùng để đối phó sự va chạm của chàng đã gây ra nỗi giằng vò cho nàng: “Đại khái là Madeau lo lắng về tình trạng này. Có vẻ chị ta nghĩ rằng anh sẽ cho họ thôi việc ngay vì họ sắp có con và ...”

- “Anh không tin là Madeau lại có thể nói những chuyện như vậy. Và nếu cần để giải tỏa những lo ngại này, hãy đoán chắc rằng anh rất hài lòng về Madeau và Georges và cả con của họ nữa”. Chàng có vẻ thích thú hơn là khó chịu vì nàng đã chỉ trích ngầm tính cố chấp của chàng.

- “Khi tôi đề cập đến chuyện này, lúc đầu anh có vẻ không hài lòng”.

- “A, nhưng lúc đó, Kate, anh tưởng là em...”

- “Tôi biết anh đã nghĩ gì...nhưng sao anh lại phải quan tâm chứ? Nếu đó là con của tôi, thì có gì can hệ đến anh?”. Lời nói của nàng mang một ngụ ý dữ dội.

- “Anh chưa hiểu được điều đó, Kate”. Một sự im lìm trùm xuống con người của chàng, trên gương mặt ngăm đen của chàng có một sự cảnh giác vào lúc chàng trả lời, “...anh chỉ biết nó có ý nghĩa đối với anh – rất quan trọng”

Chàng làm ra vẻ không biết đến sự vội vàng của nàng, thử vận nhẹ cườm tay nàng bằng cái siết chặt mạnh mẽ của mình, đánh lạc hướng chú ý nàng bằng cách đưa tay kia lên, gỡ lấy kiếng mát ra khỏi mắt nàng, giọng nói trầm ngâm của chàng như thể hiện cho cái điều quan tâm của chàng mang tính cách chuyên môn hơn là sự chỉ trích của một cá nhân:

- “Em biết đó, Kate, em không nên che dấu đôi mắt này dưới lớp kính màu khói, thật là điều

đáng tiếc để bị cướp mất niềm vui còn lại của chúng ta”

Kate nhào người chộp thử lấy gọng kính, nhưng bị hẫng, vì chàng giữ nó ở đầu tay bên kia, một cách đùa cợt. Nàng đòi lại bằng một giọng hơi cáu kỉnh:

- “Xin anh, vui lòng trả lại cho tôi”

- “Để làm gì, Kate? Để em có thể lẩn trốn dưới nó phải không? Em sợ cái gì nào? Tại sao em mặc những thứ áo quần xấu xí nhất mà em có thể tìm ra rồi kéo ngược mái tóc để thành một mũ giặt giũ già nua?” Giờ thì anh lại đùa cợt.

- “Anh dám nói như vậy hả?” Nàng thở hổn hển chẳng còn kiềm chế được nữa, nói dần từng tiếng vì đã bị chàng so sánh thẳng thừng.

Chàng trả lời bằng một giọng êm ái, hơi làm bộ mềm yếu mà nàng rất sợ:

- “Sao vậy, Kate” Trong khi em có thể như thế này, như khi em nằm ngủ yên trên ghế, vào lúc này? Đẹp quá Kate của anh, một người đàn ông có thể mất mạng vì em”.

Trong khi nói, chàng đưa tay vùi vào trong mái tóc của nàng, vuốt ve xuống gần đến bờ vai, rồi giữ lấy cằm của nàng thật chắc, làm cho nàng không tránh khỏi đôi môi tìm kiếm, chàng lại hỏi một cách dịu dàng:

- “Sao vậy, Kate?”

Không thể rời mắt ra khỏi chàng. Kate cố tập trung tư tưởng, thử chống lại lòng ước ao được dựa vào lồng ngực rắn chắc, được duỗi những ngón tay của mình lên trên làn da ấm áp đó, rồi sau cùng, ngược mặt lên cho chàng.

- “Tại sao?”

Nàng lặp lại, dờ dẫm, cố không chú ý vào sự xôn xao ước muốn đang đe dọa cuốn hút và khổng chế toàn bộ thân thể nàng. Nàng nhắm mắt, quyết tâm ít nhất cũng phải xua đuổi tính cách đàn ông đang náo động của chàng ra khỏi ảo giác của mình.

- “Vì tôi đã nghĩ điều đó đủ minh bạch – Tôi nghĩ nó như là một tội lỗi”.

- “Một tội lỗi?”. Rõ ràng nàng chạm tự ái của chàng, và việc này, giúp nàng sức mạnh để mở mắt ra.

- “Đúng, một tội lỗi. Tôi chỉ khuất phục nó khi tôi gặp lại Antoine”.

- “Anh hiểu”. Khi chàng nói những lời này, thì có vẻ suy nghĩ, cân nhắc rõ ràng về câu trả lời của nàng xem có đáng tin cậy hay không. Bàn tay chàng buông khỏi cái cằm và chàng thả tay nàng ra. Và Kate, thật kỳ lạ, vừa mới nôn nóng muốn trốn thoát, giờ lại mất hết lòng hăng say để làm việc đó. Charles lặp lại:

- “Anh hiểu...nhưng em phải cẩn thận, Kate. Vì nếu em quá trớn, thì vào lúc Antoine nếu có trở lại một cách bất ngờ, anh ta sẽ không còn nhận ra em, một cô gái xinh đẹp mà anh ta đã đem lòng yêu mến tại Luân Đôn”

- “Tôi nghĩ là không có gì đáng lo ngại”.

Chàng lại cười với nàng, với lấy gọng kính chàng đã đặt trên bàn, rồi gác nó lên mũi nàng. Chàng cúi xuống nhặt chiếc áo sơ mi trên ghế”

- “Dĩ nhiên là không... Nhưng anh dự tính sẽ bơi với em bây giờ đây. Em chờ anh thay áo quần chứ?”

- “Đồng ý” Kate đã không có ý tỏ vẻ biết điều, nhưng khi Charles quay vào nhà, nàng cũng không thể quyết định chạy trên lầu rồi tự nhốt mình trong phòng ngủ. Tuy biết mình không dám nhìn vào sự thật, nàng lại tự bào chữa, mặt nước trong xanh và lấp lánh, vẻ mời gọi, nó cũng có tác dụng giống như được tắm mát dưới vòi sen.

- Charles là một tay bơi giỏi, giống như nàng có thể tưởng tượng đối với một người đàn ông có thể tạng như chàng nhưng nàng cũng xuất sắc trong loại hình thể thao này, nên Kate cảm thấy không khó khăn trong việc thực hiện. Nàng biết chàng phải giảm bớt tốc độ để phối hợp với nàng khi cùng bơi tới và lui dọc theo chiều dài của hồ bơi; nhưng khi chàng bắt đầu ném quả banh lớn nổi trên mặt nước, nàng bơi chậm lại, quên mất sự căng thẳng khi nàng đuổi căng hai tay bơi sải để đuổi theo nó. Chàng cười với nàng trong lúc nàng biết rõ mình đã mệt nhoài, nàng trèo lên bám vào vài bậc tại cầu thang gần ở góc hồ bơi.

- “Em đúng là một người yêu lý tưởng”

- “Vậy hả?” lời khen này làm cho nàng vui sướng; nàng mỉm cười, nín thở, vuốt gọn những lọn tóc ướt sũng ra khỏi gương mặt.

- “Đúng”. Làn nước trắng trong trên gương mặt ngăm đen của chàng từ từ biến mất, chàng đưa tay ra choàng lấy cổ nàng, kéo nàng dựa sát vào người một cách quyết liệt. – “Kate”. Giọng nói của chàng trầm ấm một cách lạ thường, đôi mắt đen đắm đuối.

Nàng run nhẹ, không thể vượt qua khỏi chàng, nhưng hoàn toàn nhận biết sự nguy hiểm đang tiềm ẩn trong sự gần gũi đó. Một bàn tay của chàng vuốt nhẹ sau lưng trần của nàng. Thật kỳ lạ, bị run rẩy trong khi có một sức nóng đang đốt cháy, kích thích, đang làm chủ con người nàng. Với một tiếng thở dài run rẩy nho nhỏ, nàng để cho mình bị kéo áp sát và chàng, cảm nhận được áp lực của tứ chi chàng, cuối cùng nàng ngoan ngoãn duỗi các ngón tay lên làn da ướt át và mát rượi của chàng.

- “Kate, Kate, chérie”. Chàng nói dịu dàng, nửa như thỏa mãn, nửa như công bố sự đắc thắng. Tên nàng gần như chần chừ trên lưỡi chàng.

Đôi tay chàng ôm chặt quanh nàng, thân thể và đôi môi của họ gần như hòa vào nhau dưới nước. Hai hàng lông mi khép lại trên đôi mắt nhưng, nhưng nàng vẫn cảm thấy được nụ hôn của chàng đang đến với nàng.

Ngay lúc đó bỗng có tiếng gót giày nện trên vỉa hè lát gạch bên hông nhà. Họ nghe Madeau nói, theo sau là một người khác, một giọng nữ giòn giã hơn, nhẹ nhàng hơn. Kate cảm thấy mình bị hất ra xa một cách tàn bạo, đau đớn, nghe Charles cầu nhàu nguyên rửa, trước khi chàng quay lại đột ngột, lặn xuống góc xa nhất của hồ bơi. Kate đứng lặng người, cảm thấy máu huyết khô cạn dần trong tim. Cuộc đời đã mời gọi nàng một cách bất ngờ, và rồi cũng đột ngột tuột khỏi tầm tay.

Hết Chương V

Isabel Dix

Vĩnh biệt hình bóng dịu dàng

Dịch giả: Bảo Khanh

CHƯƠNG SÁU

ate đưa tay quờ quạng nứu vào sợi dây thừng tại đoạn cầu thang, để tự kéo mình lên khỏi mặt nước, đứng bên cạnh hồ, nàng cảm thấy chóng mặt, tại phía xa đầu kia, nàng thấy Madeau chồm người trên hồ, nói gì với Charles. Gương mặt chị lộ vẻ bối rối. Charles nhìn về phía hình dáng đang đứng cạnh bàn phía sau lưng chị. Kate nhìn thấy chàng mỉm cười, rồi bằng một cử chỉ mềm dẻo, chàng nhún người lên khỏi hồ bơi, chậm rãi bước chân, có vẻ ngạo mạn đến bên người phụ nữ ăn mặc chải chuốt, cô ta nghiêng người về phía trước hôn vào môi chàng.

Madeau đã mất hút trước khi Kate được tiếng gọi nàng, nàng ra khỏi cơn mê ban nãy nàng vừa rơi vào. Nàng chết lặng nhìn hai người đang sánh đôi bước về phía mình, người đàn ông da ngăm đen cao lớn, chỉ mặc chiếc quần tằm đen và người phụ nữ có mái tóc vàng óng ánh dưới ánh mặt trời. Chàng mỉm cười như việc bị cắt ngang giây phút thân mật dưới hồ bơi lúc này không có ý nghĩa gì đối với chàng.

- “Kate, đến và làm quen với Françoise đi!”

Thu hết can đảm còn lại, Kate gượng gạo đôi môi tạo ra một cái có thể gọi là nụ cười, tiến tới trước. Nàng cố không rùng mình khi Charles choàng một cánh tay đáng yêu lên hai vai nàng, xoay nàng đối diện với vị khách. Người phụ nữ này đeo gọng kính mát thời trang to lớn, nhưng nó không hoàn toàn dấu được đôi mắt đang nheo lại khi cô ta có cử chỉ chú ý.

Charles kéo nàng xích lại gần hơn, một cử chỉ có vẻ chủ nhân ông và qua đầu nàng chàng mỉm cười:

- “Đây là Françoise, cô ta và gia đình từng là những người bạn của anh, kể từ khi anh mới đến đây một người tị nạn không một xu dính túi”. Chàng có vẻ thẳng thắn – hình như thách thức người con gái đẹp. “Đây là Kate. Tôi và nàng đã làm đám cưới cách đây vài ngày”.

Kate tự hỏi không biết có phải nàng là người duy nhất nghe được tiếng thở hắt ngắn gọn, nhìn thấy đôi môi đỏ mím chặt, môi dưới bị hàm răng trắng nhỏ cắn vào thật mạnh mẽ.

- “Đám cưới”. Giọng nói, tiếng cười của cô đều bị kiềm chế một cách tài tình. Một phút ngắn ngủi đầy yên lặng. “Nhưng thật lãng mạn tuyệt vời! Charles sao anh có thể dấu kỹ vậy?. Tiếng

Anh của cô ta lưu loát với cách nhấn giọng duyên dáng, làm người nghe quên mất giọng của cô hơi cao và lạnh lạnh, bằng một ngón tay thon dài, mỏng màu hồng nhạt, cô cố gõ nhẹ lên ngực chàng như khiển trách.

Từ từ đôi mắt của cô nhìn bao quát thân hình của Kate, như muốn tìm câu trả lời cho câu hỏi của mình vừa rồi.

- “...Cho tới bao lâu, các bạn của anh mớiđược hân hạnh gặp nàng?”

- “Tôi chưa kịp làm, nhưng tôi vừa nói. Kate và tôi mới cưới nhau chưa tới một tuần”. Điều bộ của Charles có vẻ dịu bớt căng thẳng như thể cuộc gặp gỡ mà chàng đã từng lo ngại, nó trôi qua một cách êm thấm. Chàng cọ má mình vào đầu nàng – để cho Francoise không thể nhận được bất kỳ tín hiệu nào, điều này làm cho Kate bức mình muốn phản kháng, nhưng nàng lại bị đờ mắt, và điều này cũng được nhìn thấy như là công nhận hiện trạng.

- “A này, cô tha lỗi cho tôi, tôi cần phải đi thay áo quần”. Nàng thì thầm ngay khi bước ra khỏi vòng tay che chở.

- “Dĩ nhiên, tôi sẽ để dành tất cả các câu hỏi cho đến khi chị trở xuống.” Francoise phất tay ra vẻ hiểu biết.

- “Và anh sẽ mời Françoise ở lại ăn trưa, em yêu”. Kate quay nửa người lại khi vừa đi đến góc nhà, mừng thầm người phụ nữ quay lưng lại với mình, nên nàng có thể an tâm quắc mắt nhìn chồng. Nàng trả lời ngọt ngào, nhưng tin chắc cái nhìn độc ác của mình để lại cho chàng hiểu rõ cảm giác thật sự của mình.

- “Vui à!”

Kate lắc chai dầu chống nắng một cách thật mạnh, khi đứng trước gương soi của phòng tắm. Nàng không thể giải thích được mối ác cảm của mình đối với người khách. Nó không thể là một cái gì liên quan đến những phác họa bằng chì mà nàng nhìn thấy trên tường, tại phòng ngủ của Charles, cho dù bây giờ nàng đang gặp đối tượng đó, Francoise hiện có kiểu tóc khác hơn trong bức họa; dĩ nhiên, và không nghĩ mái tóc quần thích hợp với cô ta. Nó làm cho cô ta già hơn. Và vì cô ta cũng ít nhất đã ba mươi, chắc chắn cô ta không muốn hậu quả đó.

Dù sao, Kate quyết định với một nụ cười nhẹ, chua chát, với hình ảnh phản chiếu khi nàng tưới dầu lên mái tóc vẫn còn sũng nước. “Khi cô thấy tôi vào giờ ăn trưa, nó sẽ tạo sự kinh ngạc trên nhuệ khí của cô”. Nàng lục lọi trong tủ áo, tìm cái quần Jean cũ nhất và không hài lòng với cái áo cánh đã mặc cho đến khi nàng tìm được một cái khác, cái áo này đã bị khô cứng quá mức lúc nàng vội vàng ủi nó trước khi rời Luân Đôn.

Cách Charles nhú mày giận dữ, cũng như Francoise trề môi, làm nàng tin chắc vào sự lựa chọn khôn ngoan của mình. Nàng làm bộ không chú ý đến người thứ nhất và trả lời người thứ hai với vẻ nhiệt tình khi nhận cái ly Charles mời trên một cái khay.

- “Xin cứ tiếp tục nói chuyện bằng tiếng Pháp”. Nàng phất bàn tay như đang đóng kịch, không để ý đến vết rượu xê-ri đã chảy dài trên quần jean. Nàng cầm lên một quyển sách nhỏ được mang theo lúc xuống lầu. “Tôi sẽ thử theo dõi cuộc nói chuyện, và nếu có một chữ tôi không hiểu, lúc đó các bạn có thể chờ, trong khi tôi tra từ điển”.

- “Anh e là, chérie ạ!” Em đang ép buộc chúng ta có một bữa ăn trưa trong yên lặng. Quyển sách này sẽ không có ích gì cho em. Anh nghĩ tốt nhất chúng ta nên dùng tiếng Anh cho đến khi chúng tôi có một vài bài học được thu xếp riêng cho em, anh tin chắc là Francoise không nề hà

gì”. Charles là một học trò kiên nhẫn trong tình yêu.

- “Nhưng, chính tôi, khẳng định...tiếp tục đi chứ. Kate dựa lưng vào chiếc ghế trường kỷ, duỗi một chân đặt lên trên chiếc gối, sao cho chắc chắn gây được sự chú ý vào đôi giày bần thủ, và để gia thêm vai trò mình đang đóng, nàng uống cạn ly bằng một hơi thật kêu. Vẻ hả hê khinh miệt trong cặp mắt của Francoise là tất cả những gì Kate có thể hy vọng đạt được. Nhưng một cái gì đó, một nỗi sợ hãi, làm nàng cố nhịn không dám kiểm tra phản ứng của người chồng mình.

Madeau bắt mắt một cách rõ ràng không chối cãi được, khi chị mời mọi người đi ăn, cũng không làm cái nhìn chê trách của chị về chiếc áo, vào lúc chị đặt các miếng dưa ướp lạnh xuống trước mặt mọi người đang ngồi quanh chiếc bàn lớn trong phòng ăn. Kate thấy chị cười nhạt với Francoise, một nụ cười nhắc nhở nàng về một sự năn nỉ thầm lặng của mẹ nàng vì sự nuông chiều khi con của bà làm sai quấy. Nàng đỏ bừng mặt, còn nụ cười tự mãn của người phụ nữ kia cũng không làm cho nàng yên lòng.

Không phải là Francoise vô lý trong khi thích thú với cách ăn mặc của cô ta. Một bộ đồ bằng vải lanh màu hồng, vừa vặn với dáng mảnh dẻ rất gọn hiếm có. Kate, với kinh nghiệm bản thân về quần áo thời trang, biết chắc một số phụ nữ phải tốn đến bao nhiêu để chi cho mục áo quần, và ngay cái liếc mắt đầu tiên, nàng đã xác định được Francoise thuộc hạng xài tiền khá phung phí. Bộ com-lê, cái túi xách bằng da dê non màu kem, hòa màu với đôi giày xăng-đan; tất cả mọi thứ quanh nàng, kiếng mát, nước hoa, ngay cả chiếc khăn viền ren nhỏ bé được cô ta thỉnh thoảng đưa lên chạm vào đầu mũi thẳng và thanh tú, tất cả mọi thứ đó đều làm cho túi tiền của cô ta phải than khóc.

Những thứ đó không làm tăng thêm vẻ đẹp cho cô ta. Kate có thể thừa nhận được điều đó, mà không cần soi mói tỉ mỉ. Màu mắt của cô thì quá nhạt, một màu gần như xanh lục trong suốt, nó có thể đối chọi với màu tóc đen, nhưng cô ta lại có một mái tóc vàng bạch kim, do đó chúng làm cho gương mặt của cô ta trở nên vô duyên. Mặc kệ, Charles tỏ ra bất bình về sự đánh giá của nàng. Quá đủ để mà vẽ, quá đủ để treo lên trong phòng ngủ của chàng.

Đột ngột Kate nhìn lên, nhận ra Françoise đang chờ một câu trả lời cho những câu hỏi mà cô ta vừa đặt ra, Kate ngượng chín người, lập tức cảm thấy vụng về. Sao lại để người phụ nữ này cười vào mũi mình.

- “Tôi lấy làm tiếc...Tôi lấy làm tiếc, Francoise, thú thật tôi không nghe...”

Françoise lóe lên một cái nhìn thích thú vào nữ chủ nhân:

- “Tôi hỏi...chị có vui với cái ý nghĩ được lấy một nhiếp ảnh gia nổi tiếng không? Chị có thấy cái giới thời trang đáng sợ không.

Kate không kiềm chế được cơ hội để ghi bàn thắng nho nhỏ. Nàng hạ mắt xuống lưỡng lự nhìn vào các ngón tay của mình đang mân mê chân ly rượu:

- “Không, tôi không thấy vậy...Tôi đã khá quen thuộc với nó”

- “Quen thuộc với nó?” Há hốc miệng có vẻ là một chữ không lịch sự, nhưng đó là chữ Kate nghĩ đến khi nàng thấy cách biểu lộ của Françoise. Kate liếc nhanh qua Charles suy nghĩ về nụ cười bắt đầu hình thành trên môi chàng.

- “Phải. Tôi làm việc trong ngành giới thiệu thời trang”.
 - “Chị...chị làm trong ngành thời trang à!”. Francoise không thể nào không đưa mắt nhìn vào bộ quần áo rõ ràng làm ô danh Kate. Giọng có ngụ ý là có nhiều cách làm trong hãng thời trang, nhưng trước khi cô ta kịp hỏi thêm, bất ngờ nữ chủ nhân chu đáo, chồm người ra phía trước, đưa tô xà lách ra mời.
 - “Không, không, cảm ơn”. Gương mặt cô ta lộ vẻ hơi bàng hoàng khi quay về Charles. Đôi mắt không màu sắc nhìn quanh, rồi lại nhìn vào Kate với vẻ toại nguyện.
 - “À...bây giờ thì sự bí mật đã rõ rồi, Charles, lúc nào anh sẽ mời tất cả bạn bè gặp mặt vợ anh đây? Tôi tin chắc họ đều thích gặp chị ấy”
 - “Tôi đã nghĩ đến việc này rồi, Françoise, và tôi quyết định không nên giữ nàng riêng tôi lâu hơn nữa. Tối thứ bảy, sẽ rất tiện cho chúng tôi, nên chúng tôi cũng hy vọng sẽ gặp lại cô vào hôm đó. Có phải không em yêu?”. Charles nói một cách dịu dàng, nhưng kèm theo cái liếc mắt nghiêm khắc về phía người vợ của chàng, cái nhìn của chàng đầy sự thách thức và thú vị.
 - “Dĩ nhiên, anh yêu” Kate nhăn răng nhìn về phía chàng, lợi dụng vào lúc Francoise ngoảnh mặt đi, giọng nói kéo dài chế nhạo của nàng có kết quả rõ ràng, nó làm cho sự vui thích của chàng tăng lên, còn người khách liếc mắt bén gót, ghen tức, ngờ vực.
- Charles nhìn người này sang người kia. “Anh vừa có một ý kiến, đó là nếu anh thuyết phục được Francoise...”
- “Điều đó không khó đâu”, Kate cắt ngang ngọt ngào, rồi để trả lời cho cái nhìn chanh chua của cô gái nọ với nàng, nàng nói: “Chị có vẻ dễ bị thuyết phục lắm mà, Françoise”
 - “Chúng tôi đã bàn nhau về những bài học tiếng Pháp cho em, Kate, có lẽ Francoise sẽ đồng ý giúp việc dạy học cho em. Nó cũng là cơ hội giúp hai người hiểu nhau”

Một khoảnh khắc yên lặng sừng sốt mà Charles có vẻ không hay biết gì. Kate cảm thấy đầu óc quay cuồng, cố tìm một lời cáo từ đáng tin, nàng chắc chắn Francoise cũng cảm giác giống vậy. Trong trường hợp này, thì người khách là kẻ phải sắp xếp trước để tìm ra câu nói đúng đắn.

- “Ồ! Lời đề nghị thật quyến rũ, Charles. Nhưng không may, tôi đang chờ dịp đi xa nhà khá lâu, trong vài tuần lễ tới đây – và tôi e ngại anh cũng sẽ trong tình trạng như vậy”. Cô ta mỉm cười lạnh nhạt với Kate. “Viễn tượng đi qua New York, theo chị thấy thế nào?”
- “New York?” Kate ngập ngừng trong một lúc, mắt nàng nhìn về phía Charles, im lặng kêu gọi. Chàng nhẹ nhàng cắt ngang.
- “Kate chưa biết chuyến đi New York, tôi muốn giữ nó để làm một ngạc nhiên, nhưng vì cô đã nhắc đến chuyện này, Francoise”, chàng nhún vai như một triết gia – “Trong mười ngày nữa anh sẽ đi qua Mỹ, chérie, dĩ nhiên em sẽ cùng đi với anh”. Chàng quay qua giải thích với người khách – “Mẹ của Kate có cơ sở tại New York, và chúng tôi hy vọng bà ta có mặt ở đó vào lúc chúng tôi đến nơi. Nhưng chúng tôi muốn bắt đầu cuộc hành trình dành riêng cho tuần trăng mật đã bị đình trệ, sớm chừng nào hay chừng đó”. Đôi mắt chàng đăm đũa nhìn vào gò má ửng hồng của Kate, nhưng chàng lại không nhìn thấy những dấu đỏ tía trên gương mặt của người phụ nữ kia. “Có lẽ chúng ta nên đi đến một nơi, khác quyến rũ hơn, khi anh xong công việc. Em muốn chúng mình đi đâu, chérie?” Chàng chống cùi chỏ lên bàn, đỡ cằm bằng ngón tay cái và ngón trỏ trong khi quan sát diễn biến trên gương mặt nàng – “Mexico, Bali? Một nơi nào ấm áp mà chúng ta có thể ăn không ngồi rồi suốt ngày trên bãi biển và nhảy đầm...”
- “Còn về Auciol thì sao? Anh có định gặp cô ấy lần này không?” Francoise nhẹ nhàng cắt ngang,

chỉ có nét mím môi của cô phản bội lại cảm xúc của cô ta.

- “Tôi nghĩ điều đó không thể tránh được. Dĩ nhiên tôi rất hân hạnh mong được gặp lại cô ấy. Xét cho cùng cô ta là một trong những người bạn thân nhất của tôi”.

Chẳng bao lâu, họ đã dùng xong bữa cơm trưa và Kate đứng trong vòng tay của Charles quàng qua đôi vai nhìn vào Francoise bước vào chiếc xe thể thao màu đỏ, và cho nổ máy.

- “Tôi sẽ gặp lại các bạn vào thứ bảy”. Cô ta điều chỉnh chiếc khăn voan bằng lụa màu đen và hong vòng quanh đầu, vẫy tay từ biệt như thường lệ rồi lướt xe qua lối đi vòng cung, ra khỏi sân.

Lập tức, không nói thêm lời nào, Kate lách người ra khỏi cánh tay đang ôm của người chồng, chạy đến cầu thang trước khi tiếng kêu của chàng vang lên một cách kiên quyết làm cho nàng phải dừng lại, một chân đã bước lên nấc thang thứ nhất, tay nàng đã đặt trên thành cầu thang trơn bóng.

- “Gì vậy? Nàng ngoái lại đối diện với chàng một cách bướng bỉnh, nàng nhận thức được sự tương phản đáng buồn của hai người tạo ra, chàng phục sức bằng một cái quần màu kem nhạt và chiếc áo sơ mi đen để hở cổ, bộ thường phục nhưng không chệ vào chỗ nào được, còn nàng...Như vậy đó, nàng không muốn nghĩ mình đã ra sao. Nhưng việc này hình như không cho phép nàng quên được.

- “Anh yêu cầu em không được mặc bất kỳ loại áo quần nào kinh tởm như vậy, nữa. Nó...”

- “Anh nói gì chứ? Nàng nghĩ ra cách làm bộ vui vẻ và không hiểu để phòng thủ, đồng thời nó có lợi ích thứ hai là che dấu mặc cảm phạm tội của mình. Lúc bước lên bậc cấp, nàng cười nho nhỏ, giả lả cho qua để làm vui lòng khi nhìn thấy nét mặt của Charles đột ngột sa sầm.

Chàng tiến lên, đặt tay trên tay của nàng đang nắm trên thành cầu thang.

- “Kate, nếu em muốn, anh sẽ tự diễn tả nó bằng một cách khác chắc chắn hơn, đây này. Anh cấm em mặc bộ đồ này”.

Nàng rít lên, vào mặt chàng, giữa hai kẽ răng:

- “Không được, không được cấm tôi làm bất cứ điều gì! Anh không có quyền, hơn nữa, tôi không ưa thích như vậy”

- “Khốn nạn cho những thứ mà em ưa!” Chàng buông tay ra, đứng lùi lại, hai tay chống nạnh, nhíu mắt nhìn nàng.

Kate lạnh lùng nhìn đối lại thật lâu, rồi khi cảm thấy sự đối đầu của mình đã đạt được kết quả, nàng quay lại, chậm rãi tiếp tục bước lên cầu thang. Kết quả nàng bị lung lay khi nàng nhận ra Charles bước theo mình một cách chậm rãi và kiên quyết. Vừa đến góc cầu thang ôm quanh phía dưới cửa sổ cao, nàng cảm thấy khoảng cách giữa họ đang bị rút ngắn, không tự chủ được nữa, nàng bước nhanh.

Phía dưới họ, Madeau, từ nhà bếp ngấp ngừng bước ra, ngạc nhiên nhìn lên, rồi với một nụ cười, chị đi về phía phòng ăn. Kate cảm thấy tim mình bắt đầu đập mạnh, và nàng ném ra một cái liếc sợ hãi về phía sau lưng; rồi không thềm giả vờ nữa, nàng chạy hết tốc lực vào phòng mình.

Bước vào bên trong, nàng tựa lưng chắn lấy cánh cửa sổ rắn chắc, cảm giác nhẹ nhõm, nhưng lập tức nàng cảm thấy quả nặng xoay dưới các ngón tay của mình, và sức đẩy của chàng đang tấn vào đó. Tuyệt vọng, nàng ấn ngón tay cái vào giữa khe gỗ tiếp nối với tấm thảm, nhưng tấ

cả mọi hy vọng có được một sự an toàn đều tan biến, vào lúc nàng nhìn thấy ngón chân mình trượt đi từng nấc một vì cánh cửa đang bị một sức mạnh hơn đẩy tung ra.

“Quý tha ma bắt”, nàng nghĩ thầm. “Ồ quý! Tại sao người ta lại làm phòng ngủ không có ổ khóa ra trò?” rồi, nàng lóe ra một ý nghĩ hay. Cánh cửa phòng tắm có khóa, bằng một cái nhảy nàng đã phóng qua căn phòng, lao mình vào bên trong phòng tắm, gạt ngang chốt cửa rồi khóa chắc lại.

Charles nôn nóng gõ cửa liên hồi:

- “Kate! Đừng như con nít vậy. Chắc chắn chúng ta có thể nói chuyện sái quấy với nhau được mà?”

- “Chúng ta có thể nói chuyện dưới nhà”

- “Anh muốn bàn chuyện đó ngay bây giờ”.

- “Không ở trong phòng tôi”.

Nàng đứng yên, áp má vào mặt trơn bóng của cánh cửa, chăm chú lắng nghe, nàng nghe được tiếng thở dài mệt mỏi, rồi tiếng chân chàng bước lui qua căn phòng. Nhưng thay vì đến cửa phòng ngủ, nàng biết chàng đang đứng giữa phòng chắc là đang trưng mắt nhìn vào cánh cửa khóa, cùng với cái cau mày bức tức mà nàng đã bắt đầu quen thuộc với nét đó.

Sa vào một tình huống hài hước, nàng bật một tiếng cười rúc rích và với lấy một tấm khăn giấy mềm lau giọt nước mắt bất ngờ rơi trên má. Rồi, nghi ngờ có một hành động gì đó từ bên ngoài, nàng lại áp má vào cánh cửa. Thay vì nghe tiếng khóa an toàn ở cửa ngoài, nàng lại phần nộ khi nghe được tiếng cánh cửa tủ trà bị mở ra, và tiếng những cái móc áo bị lôi dọc theo đường rãnh.

- “Charles!” Nàng dấm vào cánh cửa thành thích, giống như là một tù nhân.

- “Oui, chérie?” (Ừ, em yêu?) Giọng chàng êm ái như bầu sữa nhưng mang vẻ chọc tức.

- “Anh đang làm gì nơi tủ đựng áo quần của tôi?”

- “Em nói gì, Kate?” Chàng bước tới cửa phòng tắm, thử xoay quả nắm.

Nàng đưa nắm dấm đập vào cửa để nhấn mạnh:

- “Đừng làm vậy! Vậy anh không biết là không bao giờ được xông vào phòng tắm của một “quý bà” sao?

- “Em phải là một “quý bà”, Kate. Em là vợ anh”.

- “A ra vậy, vợ của anh không thể vừa là quý bà. Điều đó hiển nhiên quá. Dù sao, những trò đùa cũ kỹ như thế này đáng được đem chôn cất cho tử tế”

Nàng chờ một câu trả lời, nhưng không nghe gì hết, nàng lại bất mãn bị tước đi sự hào hứng của cuộc đối thoại ngắn ngủi này. Nàng lại đập vào cánh cửa.

- “Charles!”

Nàng dựa đầu vào cánh cửa, cố lắng nghe tiếng động.

- “Charles” Nàng lại đập cửa, nhưng lần này lại thất vọng, một đứa trẻ hư đốn.

Chậm chạp, nàng nhìn mình trong gương trên bàn rửa tay, rửa hai tay dưới vòi nước rồi lau khô. Nàng lắc đầu khi nghĩ đến hình ảnh mà bây giờ nàng phải hối tiếc, mình đã hiện diện với một hình ảnh như vậy dưới mắt Francoise. Phải chi Charles yêu cầu nàng một cách dễ thương...Nàng bước đến cửa, cẩn thận lắng nghe, sự im lặng hoàn toàn, nàng kéo chốt cửa, hé ra một khoảng nhỏ nhất, đưa một con mắt vào khe cửa để quan sát mọi vật, cánh cửa ngoài đã

đóng chặt. Bị thất vọng hoàn toàn, và hơi nhẹ nhõm, nàng bước ra phòng ngủ.

- “Nào, Kate. Anh mừng vì thấy em quyết định đi ra”. Charles đứng dậy từ một cái ghế nệm nhỏ đặt bên cửa sổ, chàng nhìn xuống nàng vẻ không vui và không giận. Chàng đã cẩn thận chọn vị trí này để nàng không thể rút lui trở lại phòng tắm.

- “Chỉ vì tôi tưởng anh đã đi rồi. Tôi không thay đổi ý kiến. Tôi không đồng ý việc đàn ông ở trong phòng ngủ của tôi và tôi sẽ rất vui mừng nếu anh bỏ đi”. Nàng lạnh lùng nhấn mạnh.

- “Rất đúng và chính xác, Kate thân yêu của anh! Và anh rất vui khi em lại làm yên lòng. Nhưng anh nghĩ trong trường hợp này, chúng ta có một biệt lệ. Như anh đã nói với em vào đêm đầu tiên đó”. Chàng quan sát nàng với vẻ như hạ cố. “Em hoàn toàn không bị nguy hiểm gì đối với anh”

- “Anh có thể lừa tôi”. Giọng nàng chua chát và nàng tự nguyện rửa mình khi thấy nụ cười nhẹ lướt trên gương mặt chàng.

- “Anh nghĩ là, Kate của anh! Có lẽ chúng ta đang cố gắng một cách hoàn toàn không thành công, nhưng cố đánh lừa nhau”, giọng chàng trầm ấm, thanh thản vô hạn, làm cho nàng cảm thấy một sự rung động phản bội ở tận xương tủy.

Nàng nuốt nước miếng một cách khó khăn, trừng trừng nhìn vào chàng lạnh nhạt, quyết không để bị phỉnh lừa quá nhiều vì tia sáng lung linh trong mắt chàng đã ảnh hưởng trên nàng.

- “Tôi không hiểu anh muốn nói gì. Nhưng tôi muốn biết anh đã làm gì trong tủ áo tôi”

Nàng cố né tránh con mắt chàng, nhìn quanh phòng soi mói tìm kiếm một dấu vết, và nàng không cần tìm ra, vì ở đằng kia, thù lù một đồng trong góc, quần Jean và áo cánh, tất cả những thứ nàng đã mặc trong những ngày qua, như một phần của chương trình nàng.

- “Sao anh cả gan! Anh dám vào phòng tôi và phá hoại vậy hả! Thật đê tiện!” Đôi lông mày dựng ngược cặp mắt xanh rục lên, cơn thịnh nộ bằng giá.

- “Em có một tủ quần áo đầy những gì mà thoát nhìn có vẻ là những bộ áo quần khá hấp dẫn, và anh từ chối sự chịu đựng khi thấy em đi ra ngoài giống hệt một kẻ bụi đời – một tay anh chị hip-pi như vậy”

- “Tôi sẽ đi ra ngoài y hệt như ý tôi”

- “Không, ngay trong nhà anh”. Giọng chàng cứng rắn và cương quyết. “Ồ chỗ duy nhất này, ước muốn của anh là tối thượng. Em phải hoàn toàn lệ thuộc vào điều anh quan tâm. Tôi biết em muốn mặc những áo quần xuềnh xoàng này cho tới khi Antoine đến để chỉ trích em”. Vẻ hạ mình một cách ngạo mạn của chàng làm những điều thầm kín sâu xa của nàng bùng lên. “Mặc dù...” Chàng cười khẩy, châm chọc, “...có thể em sẽ cảm thấy áo quần xoàng xĩnh này thích hợp khi em trở lại lâu đài”

- “Sao anh có thể?”.. Anh nói như thể Antoine!...” Giọng nàng run rẩy xúc động, nước mắt tràn ra nơi khóe mắt.

- “Em biết gì về Antoine? Em có thực sự nghĩ em hiểu rõ nhau chưa? Anh nói cho em biết, Kate”. Chàng tiến tới nắm lấy cổ tay nàng, các ngón tay thật chặt giống như nàng là một tù nhân của chàng, “em sẽ chán ngấy Antoine chỉ trong sáu tháng thôi”

Nàng phản đối: “Tôi tưởng rằng anh thương anh ấy giống như một người anh ruột, anh đã từng nói vậy”.

- “Thật tình, anh có thương anh ấy như một người anh. Điều đó không có nghĩa anh không nhận ra điều lỗi lầm của anh ấy”.

- “Vậy anh không có lỗi nào sao?”

- “Anh cũng có một vài điều”. Chàng nhả răng cười, thái độ đột nhiên thay đổi. “Nhưng nó hoàn toàn khác hẳn với các lỗi lầm của Antoine”. Nụ cười tắt đi, lộ vẻ thận trọng, im lìm, nét hơi tàn nhẫn “Anh ấy không phải là người sẽ làm cho em hài lòng đâu, Kate ạ!”

- “Nhưng ngược lại, đó là anh, tôi đoán vậy”. Câu hỏi bốc đồng buột ra khỏi miệng nàng, và ngay giây phút thốt ra, nàng đã muốn giật nó trở lại. Họ nhìn vào nhau trân trân nàng tưởng như nhìn thấy đôi mắt đen đỏ, nó đen hơn. Đôi môi Charles mím chặt, bạnh ra trên hàm răng khi chàng đáp lại:

- “Tại sao em nói vậy, Kate? Anh tự hỏi...”

Chàng đột ngột buông cườm tay nàng ra. “Nhất là khi anh đã nhiều lần nói với em rằng em được rất an toàn”

Kate quay đi, xoa cổ tay như bị đau, cắn môi khó chịu. Và khi cảm thấy bàn tay chàng đặt trên vai, nàng rùng mình, chỉ để cưỡng lại thôi thúc được dựa vào người chàng, được tăng thêm sự thoải mái mà nàng biết nó sẽ đến nếu tay chàng lướt trên thân thể nàng, xoay người nàng về phía chàng.

Những ngón tay của chàng không dịu dàng, nó cứng rắn và tàn bạo, bóp sâu vào lớp da mềm mại dưới làn lụa mỏng của chiếc áo cánh. Giọng của chàng khô khan quả quyết và khổng chế:

- “Hãy đưa cho anh những thứ mà em đang mặc, Kate, anh sẽ quăng nó vào đồng kia và George sẽ cho nó vào lửa”

- “Anh thật là người đàn ông kẻ cả nhất đời”. Lợi dụng sự mềm mại của da thịt, Kate vịn tay tuột ra khỏi tay chàng và quay mặt đối diện với vẻ oán giận dữ dội.

- Anh hả? Kate?! Chàng hỏi gần như ngọt ngào, và cái lòng hồ nghi làm cho anh cười lên giống như thêm dầu vào lửa.

- “...Và không có cách nào...”

- “Có, có một cách, Kate. Và anh hoàn toàn có khả năng làm điều đó. Nếu không từ chối tỏ ra biết điều”.

- “Anh muốn nói gì?”

- “Anh muốn nói, em yêu! Rằng anh hoàn toàn có khả năng để tự mình loại bỏ các thứ áo quần đó, nếu em không chịu nhìn sự việc theo đường lối của anh”. Chàng không cần dấu vẻ thích thú trong cuộc tranh luận.

- “Anh sẽ không dám!” Lời nói của nàng can đảm hơn cảm xúc. Nhất là khi chàng uể oải, một tay chặn ngang cánh cửa phòng tắm đang mở, cười cười nhìn xuống nàng, cái nhìn chế giễu làm đứng tim, cần phải cảnh giác.

- “Anh sẽ làm đó, Kate”. Mặc dù chàng nói dịu dàng nhưng nàng biết chàng không làm ra vẻ cảnh cáo vu vơ.

- “Tôi sẽ la toáng lên cho Madeau nghe”. Những ngón tay của nàng bấu chặt vào cổ áo của mình một cách lo sợ, chàng nhún vai:

- “Chị ta sẽ không bao giờ nghe. Và nếu có đi nữa chị ta sẽ cười khoan dung và nghĩ là, có lẽ chúng ta đang vui thú với nhau, trong cách thông thường nhất có thể được”

Kate cố không chú ý đến nhịp đập mạnh của con tim, ráng dăm dăm nhìn như thể nàng hoàn toàn bình tĩnh trước hình dáng cao, thanh tú của chàng.

- “Tại sao lúc nào anh cũng chỉ chăm chăm có một chuyện? Dầu sao, Madeau cũng phải biết chúng ta không cùng chung một phòng ngủ và...”

- “À! Nhưng anh đặc biệt quan tâm để chị ta không nghi ngờ gì về những chuyện đó. Nếu em

muốn, Kate, cứ cho đây là tính tự phụ của phái nam. Không một người đàn ông nào thực sự muốn người giúp việc của họ nghĩ cô dâu mới của anh ta vui lòng ở một mình trong vài đêm. Anh cam đoan với em rằng cái phòng ngủ treo của anh thì hoàn toàn...trình sạch, thật anh có thể dùng chữ đó, vì trong những buổi sáng thường nhật vào lúc bảy giờ ba mươi, Madeau đều vào trong đó dọn dẹp”

Kate tròn mắt nhìn chàng, không muốn thú nhận trước khi nàng rời phòng ngủ vào mỗi sáng, nàng đã đập mạnh chiếc gối bên cạnh nàng trên giường ngủ, làm nhàu tấm khăn trải giường, giống như đã có một người đàn ông đã ngủ ở đó. Không vì nguyên cớ gì, nàng lại muốn cho chàng biết chính nàng cũng muốn Madeau nghĩ là chú rể này đã tìm được một cô dâu như ý muốn.

Trong một lúc lâu, Charles cúi xuống quan sát các xúc động diễn ra trên gương mặt nàng. Rồi trong một cách tấn công lười biếng, chàng lại đưa tay ra chụp lấy tay nàng, làm nàng bồn chồn thở gấp, chàng lắc nhẹ vai nàng.

- “Kate, Kate. Tại sao em sợ hãi quá mức vậy? Anh đã nói với em, đúng không...” chàng thở dài, buông nàng ra. Chúng ta cứ coi nhau như đã bỏ qua mọi chuyện, được chứ Kate? Cũng như việc anh đã thú vị những lần cãi vã nho nhỏ của chúng ta, anh nghĩ đã đến lúc phải chừa cái thú vui này đi. Bây giờ tất cả mọi điều anh yêu cầu em hãy làm theo ý muốn của anh trong việc này thôi. Được chứ, Kate?”

- “Được” Nàng đã không dự tính đồng ý với chàng, đầu hàng quá dễ dàng trước tính cách nam giới mạnh mẽ của chàng.

- “Cô bé ngoan lắm!” Chàng nghiêng người, môi chàng chạm nhẹ vào má nàng, tay chàng chạm vào cổ áo của nàng”. Anh không biết nên vui hay nên buồn đây, Kate!” Rồi với một nụ cười chua chát, chàng quay đi, cánh cửa đóng lại phía sau lưng chàng.

Nàng đứng, chết lặng, không cưỡng nổi cơn đau bùng nổ trong lồng ngực. Ôi trời ơi, chuyện gì đã xảy ra cho nàng? Nàng đưa đôi tay run rẩy ôm lấy mặt, và một tiếng nấc nghẹn ngào, nàng chạy ào tới nằm úp mặt xuống nệm, điên cuồng dụi trán trên hàng đăng-ten hỗn độn.

Tôi yêu Antoine! Tuyệt vọng nàng cố gọi lại sự trọn vẹn của những ngày thơ mộng ở Luân Đôn, khi họ đã yêu nhau, đem hình ảnh của anh ấy về trong tâm trí nàng. Nhưng hình bóng của anh ấy như lảng tránh một cách điên cuồng, trượt ra khỏi trí nhớ của nàng. Tưởng mình đã chụp bắt được nó và luôn luôn được thay thế bằng những gì làm băn khoăn lo lắng bởi sự âu yếm, nồng nhiệt hơn, mãnh liệt hơn; thiếu đi hầu hết những nét hòa nhã mà nàng đã yêu lần đầu tiên. Nhưng bây giờ nàng sợ hãi, sợ hãi kinh khủng vì hiện tại, nàng đã biết người bà con anh em thứ hai, thì người thứ nhất sẽ không bao giờ còn yêu tiếp tục được nữa.

Hết Chương VI

Isabel Dix

Vĩnh biệt hình bóng dịu dàng

Dịch giả: Bảo Khanh

CHƯƠNG BẢY

gày hôm sau, Kate và Charles cùng nhau đi xuống phố mua thực phẩm dành cho buổi liên hoan vào ngày kế tiếp mà họ đã quyết định. Kate vui sướng vì nàng bị buộc phải mặc một trong những chiếc áo đẹp của mình, mặc dù Charles không nói gì khi nàng bước vào phòng ăn, đôi mắt chàng đã gửi đến cho nàng bức thông điệp hài lòng, vào lúc chàng chúc nàng buổi sáng.

Madeau ít dè dặt hơn, khi chị ta và Kate ngồi bên chiếc bàn lớn tại nhà bếp, dăm dăm dò danh sách dài các món cần đi mua sắm. “Bộ đồ của bà thật đẹp, Madame”. Kate biết chị ta đang cố vũ nàng từ bỏ nếp xấu trước đây, và lạ thay nàng không màng đến những việc đó lắm.

- “Phải, đó là bộ đồ đẹp. Tôi đã mua trong một cuộc bán đấu giá, trước khi đi qua đây”. Nàng đứng dậy và nhẹ xoay người một vòng, để Madame có thể thấy chiếc váy xò ra đến mức nào, từ đường nối ở hông; rồi vuốt nhẹ theo chiều dài vạt áo, tại nơi đó ôm sát vào đường cong của thân hình nàng. Nàng nhìn thấy dáng nàng trong gương, và thoáng ước ao nàng đã sửa lại mái tóc một chút, nhưng rồi tính ngoan cố đã ngăn nàng lại. Nàng sẽ không chịu đầu hàng hoàn toàn, và cũng không muốn cho Charles nghĩ nàng quá háo hức làm đúng theo ý thích của chàng. Ngay như đêm qua, nàng đã thể hiện. Nàng đã hứa từ bỏ quần jean và áo cánh, nhưng điều đó không có nghĩa là bao gồm những bộ đồ rộng thùng thình. Vì thế nàng đã mặc một cái quần rộng, bằng lụa dệt kim tuyết trắng, hoàn chỉnh với đôi giày xăng-đan cao gót màu hồng, quai da, để lộ mắt cá thon nhỏ. Phần trên là một kiểu áo rộng, đường cắt nơi cổ áo hạ thấp xuống, để bất kỳ ai chú ý đến đều chắc là nàng không mặc thêm áo lót bên dưới.

Charles hơi làm nàng thất vọng, khi chàng không phê bình gì, mặc dù chàng khó rời mắt ra khỏi người nàng, vào lúc họ ngồi đối diện với nhau tại chiếc bàn tròn. Dù nàng đã thấy chàng rót rượu vào ly hơi nhiều hơn thường lệ, và cũng có thể nó ảnh hưởng, làm cho chàng yên lặng và rút lui.

Nó cũng gần như một sự đền bù, dĩ nhiên, không được chú ý, nhưng đúng là một sự bù đắp; vì sau bữa ăn tối, chàng đã cáo từ để đi gặp tất cả mọi người mà họ đã định mời đến dự tiệc.

Rồi sáng hôm nay, chàng có vẻ ít căng thẳng hơn. Do đó, sau khi Kate hài lòng nhìn lần cuối vào hình dáng phản chiếu trong gương, trong bộ quần áo màu ngọc lam sáng chói mà nàng đã chọn. Nàng mỉm cười với Madeau hơn mức độ vui vẻ và phấn khởi khi nàng cầm lên bảng danh sách liệt kê viết tay trên bàn. Nàng nhìn chăm chăm vào những hàng chữ khó đọc của chị:

- “Tất cả đủ chưa, Madeau?”
- “Tôi nghĩ là đủ rồi!”
- “Vậy tôi phải đi, trước khi chủ nhân của tôi cảm thấy hết kiên nhẫn!”
- “Anh sung sướng rồi cuộc em đã dành được quyền ưu tiên”. Giọng nói ngắn gọn phía ngoài cửa làm cho Kate quay lại sững sốt, mặc dù có cái gì trong cách diễn đạt của chàng nó làm nàng đỏ mặt, nhưng nàng đã có thể cười một cách bền lên.
- “Xong chưa?” Chàng quay đi về phía đại sảnh.
- “Gần xong”. Nàng theo sau chàng, rồi bắt đầu chạy lên lầu, cứ hai thang cấp một bước.
- “Nhanh lên”. Mắt chàng dõi theo nhìn đến khi bóng nàng khuất hẳn rồi nàng chạy về phòng, trong lòng tràn ngập nỗi hân hoan khó tả.

Trong khi cột chiếc khăn quàng trắng xanh quanh đầu, thắt nút bím sau gáy, dưới những lọn tóc, nàng hát nho nhỏ rồi thoa thêm lớp son cuối cùng lên đôi môi vốn có màu hồng, nàng quay đi, nhặt túi xách tại chân giường, vẫn tiếp tục hát thầm, nàng chạy xuống lầu, trở lại gian đại sảnh trống vắng. Nàng khựng lại một giây vì âm thanh lạ tai trên môi mình, tại chân cầu thang. Hình như suốt cuộc đời cho đến giờ này, nàng mới cảm thấy lòng mình hưng phấn muốn hát – và giờ đây nàng thực sự thấy hạnh phúc.

Nàng trầm ngâm bước ra nơi Charles đang chờ, cạnh chiếc xe. Chàng đứng yên lặng, nhìn ngắm nàng tiến đến chàng trên con đường trải sỏi, làm nàng mang một cảm giác nàng đã thuộc về chàng. Khi đến bên chàng, nàng cảm thấy như bị choáng ngợp, lặng nhìn lên gương mặt chàng, cả hai đều che dấu đôi mắt dưới những gọng kính mát đậm màu, nhưng mỗi người đều sôi nổi tìm kiếm một điều gì, nàng cũng không rõ, trên cao, tiếng gù êm ả của những con chim bồ câu vang lên đăm đuổi lòng người.

Rồi chàng mỉm cười. Gương mặt phía trong bóng mát của chàng dịu đi, những đường viền quanh đôi mắt xách nheo lại, hàm răng lộ ra lấp lánh dưới ánh nắng sớm ban mai.

- “Xong chưa?” Lời nói mới đây lúc ở bên trong cửa cộc lốc và hơi có vẻ phê phán, bây giờ thì lại giống như âu yếm.

- “Xong rồi!” Trên môi nàng, lời đáp mềm mại, dứt đoạn, và khi kéo chiếc váy lên để chui vào xe mà chàng đang mở cửa ra cho nàng, nàng cảm thấy hạnh phúc một cách điên cuồng, lỗ bịch.

Họ trải qua hai giờ sung sướng tìm mua thực phẩm theo yêu cầu của Madeau. Kate nhú mày trên bảng danh mục đang cầm trên tay, hài lòng vật lộn với những từ ngữ, vui vẻ khi tìm ra đúng những gì yêu cầu. Nhưng hầu hết thời giờ Kate đều trầm trồ ngạc nhiên về sức quyến rũ của thành phố nhỏ mà nàng phải thú nhận với Charles là chưa hề nghe nói đến trước đây.

“Sarlat Le Canèda”. Nàng uốn tròn miệng để đọc cái tên đó trong khi họ ngồi dưới một cái dù lớn tại một tiệm cà phê nhô ra trên vỉa hè, nơi đây họ uống cà phê đá đựng trong cái ly ướp lạnh. Nàng đưa cánh tay chỉ vào những căn nhà kiểu trung cổ đối diện với tầng gác trên cao, và các khung cửa sổ kẻ ô vuông bằng chì thanh tú.

- “Thật là một cái tên gọi lạ thường. Và là một thành phố thật xinh đẹp. Một vài cái sân cổ như kia...nó thật là vượt ra ngoài cái thế gian này!”

Chàng kéo một hơi dài điều thuốc xì gà đen dài, rồi chậm chạp nhả khói ra xa chỗ nàng ngồi:

- “Đúng, tất cả thật là quyến rũ!”

Giọng nói của chàng mang âm rất là Pháp, đối với tai nàng hoàn toàn khác hẳn, hầu như không có tí âm Anh nào như chàng thường nói. Miệng chàng thoải mái và cười vui làm cho nàng không thể nhìn được. Sau cùng, nàng có thể nói được và ráng chấp nhận sự thật, gần như là tán

gấu.

- “Vậy, tôi nghĩ anh phải hạnh phúc kinh khủng ở nơi này, Charles. Tôi muốn nói là hiện giờ anh đã ổn định. Nó thật tốt đẹp hơn...” nàng ngập ngừng, tự hỏi những gì nàng đang nói có làm cho chàng đau lòng khi nghe không.

- “Em muốn nói...em muốn nói là em thích nó hơn là Auvergne, phải không, Kate”. Điều gì xảy ra trên môi chàng lại động đậy, làn khói mỏng gay gắt làm cho đôi mắt chàng nhúu lại.

- “Dĩ nhiên, tôi yêu nơi này”. Nàng đuổi người ra tựa vào ghế, kê đầu trên hai tay... “Và ngôi nhà của anh thật là ấm cúng hơn ở lâu đài nhiều. Nghĩ đến sống tại một nơi như vậy...”, nàng bật người dậy, hơi rung mình mặc dù mặt trời tỏa ấm, rồi liếc trộm xem lời nói của mình có bị phản ứng gì không. Thấy im lặng, nàng gợi ý “Anh có thích nói không, Charles?”

- “Dĩ nhiên, anh thích nó. Như anh đã kể cho em, anh đã từng thấy nói hình thành, đã từng dõi theo từng bước chuyển mình của nó, từ khi còn là một tòa nhà xiêu vẹo, cho đến khi biến thành một ngôi nhà hầu hết mọi người đều cảm thấy là một căn nhà khá đẹp mắt và tiện nghi”. Chàng nói thật nhẹ nhàng đến nỗi nàng thấy hình như chàng tránh né câu trả lời. Nhưng thích mắt đối với gia đình, Kate, thì cần có nhiều thứ hơn là một vị trí thích mắt và bàn ghế thanh lịch. Ngoài ra...” Chàng nhìn về phía các gói đồ đặt trên một chiếc ghế bên cạnh, tỏ ra vẻ chàng không còn thích thú bị hỏi dò thêm về việc này. “...anh thường đi xa luôn. Có lẽ anh ở trên máy bay nhiều giờ hơn ở tại La Pigeonnière”. Và bằng một ngón tay đưa lên, chàng ra dấu cho người phục vụ tính tiền.

Tuy thế, tình hình lại có vẻ thân mật ra hơn là Kate trông mong. Khi ngẫm lại, nàng cảm thấy đó là một kỷ niệm khó quên mà người ta được dịp nếm vào giây phút đó. Nên khi họ đi quanh chợ, chất đầy những sản phẩm trù phú của miền quê chung quanh, nàng không dấu giếm sự vui sướng đang dâng lên trong lòng, và Charles có vẻ khá thú vị để đáp lại. Nàng suy nghĩ hơi bị quan, cho đó là lần đầu tiên họ hoàn toàn tự nhiên với nhau, và nếu chỉ...

- “Chúng ta đưa những thứ này trở lại xe đi chứ? Anh bắt đầu có cảm tưởng mình như một trong những ông chồng sợ vợ, bị bà vợ dắt đi mua hàng”

Charles hai tay chất cao ngất những gói hàng chòng chành gần rơi, kêu cứu nàng, giống như nàng đã hoàn toàn là chủ nhân của đời chàng.

Kate phá lên cười, thích thú quay phắt lại vì hình ảnh chàng vừa vẽ ra.

- “Tôi không thể nào thấy anh trong vai trò đó, Charles”

- “Không hả? Ngay cả vào lúc này?” Một bên lông mày cong lên tinh quái.

- “Ngay cả lúc này cũng không...thực ra, tôi đang có ngấm một cảm giác là anh đang cảm thấy thích thú”. Nàng quả quyết.

- “Em thấy vậy hả? Dầu sao, hãy tìm xe đi, rồi khi em kiểm tra danh sách xong, anh sẽ đưa em đi ăn trưa”. Chàng nhe răng cười, không chịu xác nhận cũng không chịu từ chối.

- “Madeau có chờ chúng ta không?”

- “Không. Anh có nói chúng ta sẽ về muộn. Chúng ta có thể quay lại dọc theo đường sông. Anh muốn em được thấy vài phong cảnh của miền quê trong khi em ở đây”

Cho dù sự nhắc nhở này làm nàng cảm thấy mình chỉ là một con chim tá túc dọc đường, nó cũng không phá hủy được niềm vui của Kate trong ngày đó. Trên đường đi, họ tìm đến một nhà hàng nhỏ, vừa lúc rời khỏi khu vực chính.

- “Em muốn ngồi đâu?”

Họ đứng ở trong nhà râm mát, trong khi người chủ nhà hàng tỏ vẻ mừng rỡ được gặp Charles,

đứng khom mình bên họ. Kate liếc nhanh quanh căn phòng, thấy chỉ có một chiếc bàn tròn ép sát tường bên cửa bếp, rồi nàng đưa mắt ra những cái bàn phủ khăn hồng ngoài vườn, tỏ vẻ thích thú không kịp suy nghĩ việc mình làm, nàng đưa tay ra nắm lấy tay chàng.

- “Ô, Charles, anh có thích ngồi ngoài kia không?”

Cái nhìn bi quan của chàng đối với nàng khiến nàng nhớ lại mình đang trong tình trạng gì, nàng vội vàng rút ra, chàng không ngăn chặn, nàng lấp bắp:

- “Nó có vẻ thật mát dưới bóng cây”

Và nó mát thật. Họ ngồi lắng nghe tiếng rì rào nhẹ nhàng của gió lay động những chòm lá vô tình, tiếng côn trùng vo ve quanh những nụ hoa, phủ đầy trên bức tường cao rêu phong phía sau vườn. Chỉ có ba chiếc bàn tại nơi đây là có người, và thật thích thú khi thấy họ được ở một chỗ riêng biệt, kín đáo mặc dù họ chẳng có gì riêng tư để thổ lộ với nhau.

- “Cảm ơn anh đã đưa tôi tới đây”. Kate phá vỡ sự im lặng không chút ngưng ngừng.

- “Thật là điều thú vị cho anh”. Giọng nói của chàng lười biếng, hơi trêu chọc làm cho nàng can đảm để tiếp tục trò chơi.

- “Anh có thường tới đây không?” Nàng chống cùi chỏ lên bàn, hai tay ôm cằm.

- “Không thường lắm! Chỉ khi nào anh có dịp đưa một người mẫu xinh đẹp đi ăn trưa”. Chàng bắt chước thái độ nàng, ghé mắt chàng sát vào mặt nàng.

- “Nàng cười trong đôi mắt chàng”.

- “Tôi tin...là anh có cơ hội này rất thường. Này! Về nàng Auiol tuyệt đẹp thì thế nào?”

- “Cái gì về nàng ta? Em muốn hỏi anh nghĩ lời diễn đạt của em đúng hay sai phải không? Đúng đấy. Chérie. Cô ta là một người tuyệt đẹp”. Chàng trêu nàng.

- “Ồ”, nàng trề môi.

- “Này em, anh bắt đầu nghĩ là có lẽ em hơi ghen một chút rồi đó”. Chàng đưa tay ra, làm bộ đe dọa trước mặt nàng, rồi buông xuống nhẹ nhàng trên cánh tay trần trắng của nàng. Đôi mắt nàng nheo lại như hưởng ứng trò chơi đang tới lúc hào hứng.

- “Anh nghĩ vậy à?...Còn Françoise, cô ta có ghen quá không?”

- “Anh không biết. Nhưng cô ta không cần phải ghen...và cả em cũng không cần nữa, em yêu dấu ạ”. Kate rút ra khỏi sự đụng chạm của chàng, và bực bội thấy chàng dựa đầu ra sau cười lớn.

Trước khi chàng có cơ hội phản đối dĩ nhiên nàng không ghen, thì người phục vụ đã đến bên bằng thực đơn dài, và vài phút sau gọi ra những món ăn cho họ. Hai người đàn ông bàn luận khá lâu mới xong, Charles nhướn một bên mày lên về phía nàng.

- “Anh chọn dùm em nghe, Kate?”

- “Vâng”

Nàng sung sướng buông tờ thực đơn, chợt nhớ lại chàng là loại đàn ông luôn muốn quyết định mọi việc cho người khác. Trong khi Antoine...Một chút mây đen gợn lên tâm hồn nàng. Nàng có cảm tưởng anh ấy luôn luôn đầu hàng. Đối với mẹ anh – và đối với vợ anh.

Người phục vụ đã đi, Charles dựa lưng vào ghế, hình như muốn nhìn ngắm nàng từ xa.

- “Thực sự em phải bắt đầu học tiếng Pháp rồi đó, Kate. Antoine sẽ trông mong điều ấy”

Hình như trong tư tưởng họ đã có một sự giao lưu.

- “Thế thì, Antoine sẽ thấy ra là không phải lúc nào muốn cũng được”. Kate quay đi, nuối tiếc sự gián đoạn đó đã làm chấm dứt tâm trạng ngây thơ muốn thoát li thực tế của họ.

- “Tội nghiệp Antoine”. Charles có vẻ lộ ra dáng ân hận nhưng trước khi Kate có thì giờ hỏi lại

một cách giận dữ, chàng muốn nói gì thì người phục vụ đã trở lại với một chai rượu, anh ta đưa ra chờ đợi sự tán thành rồi rót đầy vào các ly rượu, trong khi đó một người phục vụ khác đẩy một chiếc xe con chứa thức ăn đến bên bàn họ.

Cậu bé phục vụ rất trẻ tuổi và không có kinh nghiệm, đôi mắt cậu lộ vẻ ngưỡng mộ khi nhìn thấy Kate.

- “Madame? Fruits demer?” (Dạ, thưa bà, ngao sò biển?”

- “Đúng – Oui, Merci”. Nụ cười nàng đáp lại khiến cho cậu ta đánh rơi chiếc muỗng trên lối đi, cậu đỏ mặt nhặt lên và đặt nó xuống kệ ở phía dưới.

- “Monsieur?” (Thưa ông?) Charles, đang chăm chú theo dõi diễn biến với một nụ cười châm biếm, chàng gật đầu, rồi cười với Kate khi chàng nhắc con dao và chiếc nĩa lên bắt đầu ăn món hải sản. Chàng chỉ vào đĩa nàng, lái câu chuyện sang phía tâm tình.

- “Có lẽ anh đã phạm sai lầm vào đêm hôm ấy. Rõ ràng là có sự nguy hiểm trong việc tước đi chiếc kính mát của em! Em thích món này không?”

- “Rất ngon. Nhưng hình như tối nay nói vậy khi ăn bất kỳ món gì ở Pháp, rõ ràng anh xứng đáng được tiếng tốt”

- “À! Dĩ nhiên các món ăn không được ngon lành như trước đây. Có quá nhiều du khách trong những ngày này. Nhưng...”

- “Nhưng tôi nghĩ là...họ cũng nói vậy ở New York khi các chuyến bay đổ ra hàng loạt hành khách châu Âu của nó.

- “Có lẽ họ nói vậy”. Chàng mỉm cười “Dù sao món hải sản này chưa hẳn hoàn toàn là món đặc sản, nhưng món sau thì đích thực. A! Nó đây rồi”. Chàng nhìn lên khi người phục vụ trở lại bưng theo một đĩa bạc to kèn, bắt đầu dọn món ăn giống như những phần của con vịt, được bày ra trên những miếng khoai nhỏ và đậu Hà Lan còn non.

Khi họ chỉ còn một mình, Charles nhìn Kate cắt đứt lớp da nâu dòn, xuyên tới lớp thịt mọng nước, mỉm cười khi chàng nhìn nàng nhóp nhép nhai thích thú.

- “Đây là món confit de canard” (vịt tiềm dầm mỡ)

Anh vui vì em thích nó. Em có thể tìm thấy món này ở hầu hết các vùng khác của xứ sở này, nhưng anh nghĩ là món này ngon nhất ngay trên quê nhà của nó. Nào, bây giờ nói cho anh nghe xem...em nói về chuyện viết thư. Anh hy vọng em đã liên lạc được với mẹ em”. Với cách thay đổi đề tài đặc biệt này làm nàng thấy lúng túng, chàng đặt chiếc nĩa xuống và chăm chú nhìn nàng.

Kate cố nén mặc cảm tội lỗi đang dâng lên, đe dọa ngự trị nàng, và mừng khi thấy nàng có thể nhìn chàng với một cái nhìn lạnh lùng tương tự.

- “Không. Tôi có nói với anh là tôi chưa biết chắc khi nào bà và Andrew trở lại New York, nên có vẻ không có lý gì để viết thư, để rồi bức thư sẽ phải nằm yên bao tuần lễ trên tấm thảm trong căn phòng của họ”

- “Em có nghĩ là, Kate, là em nên quên đi việc thất vọng của em khi mẹ đi lấy chồng và...”

- “Tôi không nói là tôi thất vọng. Không biết tại sao anh lại vội đi đến kết luận đó, tôi...”

- “Dĩ nhiên là em thất vọng. Anh không trách em. Chỉ muốn nói là vì em đã bị tổn thương, em không nên...”

- “Anh, Charles, ngoài anh ra không ai còn dám khuyên tôi những lời như vậy”

Kate cẩn thận lau miệng bằng tấm khăn ăn vải lanh màu hồng, tự hỏi tại sao mình đã vội thấy ăn mất ngon. Nàng cầm lấy chiếc nĩa và con dao gom thức ăn trong đĩa gọn lại

- “Anh sẽ phải chờ một thời gian dài để trả thù bà dì anh, thế nên chính anh chứ không ai khác phải hiểu điều đó. Hơn nữa, anh đã lầm khi nói vậy. Tôi không có một chút ý định trả thù mẹ tôi và Andrew...”

Trong khi nói, mặc dù biết hoàn toàn không phải là sự thật nên nàng hơi đỏ mặt, cười với chàng, nhún vai tỏ vẻ tự chế giễu.

- “Tôi e ... trường hợp của tôi là vì khi tôi còn nhỏ, tôi đã say mê điên cuồng với tác giả Young Lochinvar. Anh biết bài thơ...”

- “Em muốn nói... cái người đến từ phương Tây hả?” đôi mắt đen dò xét dữ dội, đến nỗi Kate cảm thấy máu dồn dập mãnh liệt trong huyết quản.

- “Sao?” Mặt nàng chợt tái đi, trở mắt nhìn chàng ngơ ngác.

- “Young Lochinvar, Chérie! Người mà em đã đem lòng yêu thương nó”. Giọng chàng trầm ấm tay chàng chồm qua bàn vỗ về nàng.

- “Ồ, phải rồi”

Kate chớp mắt nhìn xuống bàn tay ngăm ngăm đang ôm trọn lấy bàn tay mình, ngón cái chậm rãi xoa nhẹ trên cườm tay nàng. Trái tim nàng như muốn vỡ tung ra vì cảm xúc, một sự hỗn loạn của những cảm giác ngọt ngào và cay đắng nàng chưa bao giờ có. Nàng muốn khóc khi nghĩ đến điều đó, nàng thấy một giọt nước mắt bất chợt rơi trên lưng bàn tay chàng, lóng lánh tựa như viên phalê trên lớp lòng tay đen rồi biến mất.

- “Như tôi nói, tôi đã say mê Young Lochinvar lúc lên tám tuổi, và từ đó tôi nghĩ rằng, tôi luôn luôn có ý niệm lãng mạn về việc bỏ nhà theo trai. Charles, xin anh đừng làm tan vỡ những giấc mơ thời thơ ấu của tôi”. Nàng nhìn lên chàng, mắt xoe tròn, sáng long lanh với những giọt nước mắt chưa tan.

- “Đó là điều anh không muốn làm. Em ăn no chưa?” Trước sự mềm lòng của nàng, chàng rút tay lại, để cho nàng tự nhiên. Nàng nhìn vào bữa ăn mới hết phân nửa, rồi nhìn vào đĩa của chàng.

- “Đủ rồi. Thật sự tôi đã thưởng thức nó. Tiếc là chúng ta không ai đói hết”

Nàng từ chối không ăn thêm món gì khác, sau khi uống xong cà phê, họ trở lại chỗ đậu xe nơi khu vực chính dưới hàng cây râm mát. Không ai nói gì, khi Charles vượt qua những con đường nhỏ hẹp trong thành phố, bận rộn với những du khách và người đi mua hàng không ngần ngại cái nóng của buổi xế trưa, sau đó họ vượt ra ngoài dọc theo con đường LesEiZies.

Họ lướt nhẹ trên những con đường êm ả, thoát khỏi thành phố và xe cộ đông đảo, mỗi người bận rộn với những ý tưởng từ sự trao đổi của họ trong nhà hàng, cánh cửa sổ của xe được mở ra khi họ đi, Kate kéo chiếc khăn quàng ra khỏi đầu, mặc cho làn gió ấm áp thổi vào mái tóc, với một ý nghĩ là khi về đến nhà nàng sẽ gội sạch đầu, chải tóc lần cuối cùng. Bây giờ thì đã quá muộn để thắc mắc về việc hạn chế...Nàng vội vàng bắt buộc ý nghĩ của mình ra khỏi đề tài đang trở thành quá sức ám ảnh, thay vì dựa lưng vào thành ghế, đôi mắt nàng nhắm chặt, cố tập trung vào bản nhạc êm dịu được phát ra từ chiếc radio đang tỏa quanh nàng.

Nhưng rồi chỉ một vài phút sau nàng đã mở mắt ra khi cảm thấy chiếc xe lách ra con đường chính, rẽ vào một lối mòn với tốc độ chậm hẳn. Nàng thắc mắc nhìn qua Charles, chàng đang ném một nụ cười kín đáo về phía nàng.

- “Anh tưởng là em đang ngủ”

Rồi chàng chăm chú trở lại vào lối mòn nhỏ hẹp giữa hai hàng cây như đang uốn khúc trên một vài cánh đồng nhấp nhô, chàng chỉ một ngón tay ra phía trước, và nàng nhìn thấy con đường

mở rộng ra một cánh đồng cỏ xanh rờn

- “Chúng ta gần tới con sông rồi. Không biết em có thích ngồi chơi tại đó một chút không. Nơi ấy mát và nhiều bóng râm. Chúng ta có thể nhìn ngắm thuyền bè qua lại”.

- “Nghe thú vị lắm. Tôi thấy không gì thích hơn được ngủ một giấc bên bờ sông, vào một buổi xế trưa oi ả như thế này” Nàng ngáp dài.

Chàng lái xe vào mép của con đường mòn, quay qua cười:

- “Anh không nói là để em đi ngủ. Anh mong em tán thành ý kiến của anh”

Kate ráng cười đáp lại, nhưng rồi nhìn đi nơi khác và nhìn thấy tấm thảm ở nơi ghế bên cạnh.

- “Anh có muốn tôi mang theo tấm thảm này không?”

- “Dĩ nhiên”

- Chàng bước ra khỏi xe, nhưng mắt chàng theo dõi nàng với vẻ hiểu ngầm châm biếm vào lúc nàng bước ra, bắt đầu vuốt tóc rồi cột nó lại bằng chiếc khăn quàng, và với tay lấy túi xách.

- “Đưa cho anh”. Chàng cầm lấy tấm thảm ra khỏi cánh tay nàng, các ngón tay của chàng cọ xát vào người nàng.

Kate bước theo chàng, khó lòng nhận ra màu xanh xum xuê của cây cối, nàng chỉ thấy được dáng cao cao của chàng, đôi vai to rộng dưới chiếc áo jacket bằng vải lạnh, vừa vặn tinh tươm, rồi đến khi chàng trải tấm thảm kẻ ô vuông ra, chàng quay người lại đối diện với nàng. Chàng không nói gì, nhưng trên gương mặt nở một nụ cười nửa miệng lúc chàng nhìn nàng. Kate suy nghĩ và lo ngại thực sự, vì hình như chàng hiểu được một sự sợ hãi và nghi ngờ nào đó đang đe dọa xâm chiếm lấy nàng.

Nàng thấy chàng cởi chiếc áo jacket ra, ném xuống bãi cỏ rồi nhìn gương mặt nàng, chàng tiếp tục tháo chiếc cà vạt lụa đan ra.

- “Em không phiền chứ, anh mong vậy, Kate?”

Có tiếng cười trong giọng nói của chàng giống như chàng hiểu rõ mọi tâm tình trong lòng nàng. Với một sự cố gắng nàng buộc đôi mắt nhìn rời khỏi các ngón tay của chàng đang từ từ tháo chiếc nút áo sơ mi; nàng ném chiếc xắn tay xuống đất và nằm xuống kề bên.

- “Phiền không?” Nàng giả vờ không hiểu câu hỏi và giữ cho mắt mình không rời khỏi làn nước xanh rờn trôi êm ả cách họ vài bộ.

- “Phiền cái gì?”

Nhưng hình như chàng đã quên mất mẫu đối thoại chàng thả người xuống chiếc thảm, bên cạnh nàng, dùng một cùi chỏ đỡ lấy đầu, để cho đầu của chàng ngang cùng một vị trí như nàng. Kate cương quyết quay mặt đi mặc dù nàng biết chàng đang nhìn ngắm nàng với vẻ trêu chọc ghê gớm. Không biết nàng có thể che dấu đang xâm phá nàng dữ dội đến bao lâu, nàng chỉ qua bên kia sông.

- “Tòa nhà gì vậy?”

Chàng lười biếng nhắc đầu lên, nhìn theo tay nàng, một lúc sau mới trả lời:

- “Anh e là, Kate. Anh không biết chắc lắm, nhưng anh nghi lắm, đó là một cái chuồng bò.

- “Kate quay lại nhìn chàng trừng trừng, nhưng thật bất ngờ chàng đã nằm xuống thảm và nhắm nghiền đôi mắt lại, trên môi ngậm một cọng cỏ đột nhiên, những giọt nước trào ra, nàng lại nhìn vào những cánh đồng ở bên bờ đối diện, lần đầu tiên thấy rõ ngôi nhà nàng đã chỉ, nằm giữa cánh đồng cỏ tốt tươi, những chú bò màu kem và nâu trắng có những đôi mắt hiền hòa, chuông đeo quanh cổ vang lên nhỏ nhẹ khi chúng nhai cỏ xung quanh ngôi nhà. Ngôi nhà đó bằng đá, không gì khác hơn là một chuồng bò. Nàng thật ngu ngốc làm sao! Nàng đưa tay lên

dụi mắt và nhìn xuống dáng người đang nghỉ yên bên cạnh. Lòng ngực nở nang đang nhô lên và hạ xuống đều đều như là chàng đã trôi vào giấc ngủ.. Nàng ước muốn được luồn tay vào trong chiếc áo sơ-mi, đưa ngón tay lên rờ vào làn da ấm áp của chàng, nhưng biết rằng điều đó sẽ gây ra tai họa. Có một giác quan nào đó nói với nàng đừng vì lý do Charles ngủ quá say, nàng cũng sẽ bị cầm giữ đôi tay, sẽ bị cưỡng bức nằm xuống tấm thảm này và rồi chàng sẽ nhìn xuống nàng, khống chế nàng. Và chàng sẽ nghĩ rằng nàng đã khuyến khích chàng để... Để làm gì? Nàng tự hỏi, và đỏ mặt khi có câu trả lời cho dù nàng rất muốn tránh né vẫn bị trôi tuột vào ý tưởng đó.

Nàng thở dài rồi nằm xuống nhìn lên cao xuyên vào những mảng trời màu xanh nho nhỏ lộ ra giữa những tán cây xanh rì phía trên. Nàng nhích ra tận rìa tấm thảm, cố thoát khỏi ảnh hưởng mà ngay cả trong giấc ngủ, chàng cũng có vẻ sử dụng nó được thật mạnh mẽ.

Cuối cùng nàng đứng lên, trước tiên thật nhẹ nhàng trên đám cỏ dày đặc để không làm chàng giật mình, sau đó đi từng bước nhanh nhẹn về phía dòng sông, dăm dăm nhìn xuống với vẻ lo lắng. Nàng thở dài với tay bút một cọng cỏ ngậm lấy nó như chàng đã làm, rồi bắt đầu đi dạo dọc bờ sông.

Cánh đồng trải thấp dần xuống, từ con đường về phía dòng sông, một vài nơi bị chia cắt bởi những dãy hàng rào, hoặc bởi những con mương và những lùm cây xù xì bao quanh, nhưng tất cả đều phì nhiêu với những bông lúa chín vàng sẵn sàng chờ thu hoạch. Kate không nhìn thấy chàng. Nàng bị ám ảnh quá mức vì những ý nghĩ riêng tư, ý thức rõ ràng về sự thật của toàn bộ câu chuyện của Charles nói với nàng vào lúc ăn trưa.

Hành động điên cuồng dạo đột nào đã dẫn đưa nàng đến tình trạng như thế này? Nàng run rẩy, nghĩ đến cuộc hứa hôn lạ lùng mà nàng đã rơi vào, Madame Savoney – Morlet đã tấn công nàng như một loại phụ nữ hơi loạn trí, một con người có thể làm bất cứ điều gì để đạt được mục đích. Và nếu Charles đã không đưa ra một đề nghị đúng lúc như vậy, thì ai biết được bà có thể bày mưu chước kế nào khác, để đảm bảo được Kate không lấy được Antoine! Ối trời! Kate ôm lấy đầu và khi nhận ra bờ sông rất hẹp, hầu như không có, nàng quay lại lối cũ.

Mặt trời tuy đã xế chiều, vẫn còn nóng và cánh đồng bên trái chìm trong ánh nắng vàng lung linh. Sau cùng, nét đẹp tuyệt đối, cùng với sự thanh bình của nó, giống một vài bức tranh cổ của trường phái ấn tượng, đột nhập ý thức của nàng. Nàng ngừng lại, dựa lưng vào một thân cây, khoan khoái dưới bóng mát và trong giây phút trốn khỏi những bản khoản đã tràn ngập trong tâm khảm nàng.

Cánh đồng lấp lánh những mảng màu đỏ của những cây thuốc phiện lan tràn khắp nơi. Tạo sự tương phản linh động với những bông lúa mì, xuôi theo rìa của cánh đồng, những thân cây táo gai vện vẹo cần cỗi, đánh dấu đường ranh nhỏ dần trong sương mù dày đặc lớn vờn về phía chân trời. Những ngón tay vô tình mân mê lấy những nụ hoa đỏ, chỉ nhờ vào cảm giác dinh dính của nó trên ngón tay, đã lôi nàng chú ý đến hành động của mình.

Nàng nhìn xuống vật mềm mại đã rũ xuống trong bàn tay, rồi nàng mân mê toàn bộ nụ hoa, ngạc nhiên về những sự tuyệt mỹ của lớp phấn đen trong nhụy hoa, ở rìa nhụy hoa đầy phấn. Ngón tay nàng nâng nụ hoa vừa hé nở lên, giống như hồi hận về hành động thiếu suy nghĩ của mình đã cướp mất sự sống của nó. Bỗng một cách bất ngờ, có tiếng lách cách làm nàng trở mắt nhìn lên, thấy Charles đang bước đến phía mình, chàng đang quay cuộn phim của chiếc máy ảnh.

- “Cô gái với nụ hoa thuốc phiện: Anh ngạc nhiên vì không biết em đi đâu” Chàng giải thích khi

đến gần hơn.

Kate vội vàng quay đi, không tin vào chính mình để có câu trả lời, mắt nàng nhìn ra xa xa, về phía cánh đồng.

- “Anh có công nhận nơi này là cảnh đẹp nhất chưa từng thấy không? Nó gợi nhớ lại cho tôi về một bức tranh mà tôi đã có lần xem – Monet, tôi nghĩ vậy – với một cô gái đang đi băng ngang một cánh đồng và nơi ấy cũng có những nụ hoa thuốc phiện...”

Nàng cảm thấy được chứa sâu trong giọng nói của mình sự hoang dại. Nàng đáp ứng, dựa lưng vào thân cây, quay lại nhìn chàng với một cảm giác ước muốn tuyệt vọng.

- “Em có yêu những bông hoa màu vàng không?”

Đối diện với nàng, chàng đưa tay chống vào thân cây, phía trên vai phải của nàng, rồi nhìn xuống cười. Chàng quay tròn một vật gì đó trên tay phải làm nàng chú ý và thấy ra chàng đang cầm một nhánh cây mao lương bông vàng phía dưới cầm đang ngược lên của nàng.

- “Em có yêu những bông hoa màu vàng không? Kate của anh”

Nàng lắc đầu tưởng chừng như một cử chỉ phản đối như vậy có thể che chở nàng thoát khỏi động cơ bất khả kháng của lòng khát khao trong chính bản thân nàng, đang thiêu đốt nàng. Mắt nàng đảo đảo nhìn chàng, đôi môi chàng kề sát mặt nàng, rồi đầu chàng gục xuống nên lộ ra bộ ngực ngăm đen bên dưới làn áo mỏng, thật quá gần, đến nỗi chỉ cần cúi xuống thấp một chút, nàng có thể đặt đôi môi của mình lên mạch máu đang đập nhanh lộ rõ trên cổ chàng.

Nhưng trước khi nàng có thể làm được điều đó cánh tay chàng đã ôm chầm lấy lưng nàng, kéo nàng lên, đưa nàng sát vào chàng hơn. Đôi mắt nàng sợ hãi hoảng hốt mở to nhìn chàng, và khi nhìn thấy mặt chàng, nàng nín thở.

- “Kate”

Một tiếng thì thầm khàn khàn, tay chàng vuốt xuống thấp hơn, ôm lấy thân thể nàng sát vào người chàng với một sự chiếm đoạt mãnh liệt, đồng thời rộn ràng, khiến nàng run lên vì sợ.

- “Kate”

Chàng lập lại, gần như kéo dài, sự thất vọng, phỉnh phờ, đôi môi chàng áp sát vào nàng.

Chỉ trong một giây, nàng đã chìm vào trong sự ngọt ngào làm mê mẩn, vào sự thám hiểm dịu dàng mãnh liệt của sự êm ái trên môi chàng. Rồi khi nàng biết giây phút đó đã trôi qua, các dấu hiệu báo động đã đánh thức nàng, một bàn tay phía sau gáy đã cầm giữ nàng, giữ nàng kết hợp bất động với chàng.

Lại thêm một niềm vui sướng khác vào giây phút ấy: Kate, trôi theo một bản năng thôi thúc, luồn cả đôi tay vào trong áo chàng, lướt trên làn da ấm áp của lồng ngực chàng, những ngón tay của nàng mân mê... Họ cùng âu yếm nhau và đưa nhau vào những cảm xúc tuyệt vời.

Đến giây phút này nàng mới hiểu được mình chưa bao giờ trải qua với Antoine giống như vậy, nàng siết vòng tay quanh cổ Charles, cảm nhận được sức mạnh đáp lại của chàng khi chàng ôm lấy thân thể nàng “Antoine đáng thương!”

Nàng không biết được cái tên của anh ấy đã vượt ra khỏi môi nàng, cho đến khi nàng bị đẩy ra một bên, và đôi mắt nẩy lửa của Charles nhìn xuống nàng một cách giận dữ khiến nàng không thể hiểu được, hàm răng của chàng bạnh ra thành một nét đe dọa.

- “Antoine! Có phải em đã kêu tên anh ấy trong lúc anh đang yêu em không?”

- “Không...em...!”

Bị rơi ra khỏi cánh tay nâng niu của chàng, nàng tựa người vào gốc cây, gần như ngất đi.

- “Charles...”

Giọng của nàng là một tiếng nấc, nàng đưa tay ra kêu cứu.

Mới giây phút trước đây, đôi mắt đó rất nồng nàn, mà giờ đây lại giận dữ thiêu đốt, đôi môi đau khổ mím lại thành một đường thẳng bén ngót. Chàng bật ra lời nói giống như chàng quá chán ghét nàng:

- “Không, khốn kiếp! Anh không chấp nhận trở thành một người yêu đại diện cho bất kỳ ai, ngay cả Antoine, anh cũng không chấp nhận được cái trò đó”.

Đôi mắt của chàng lạnh lùng di chuyển một cách khinh bỉ trên gương mặt tội tã của nàng, trên lồng ngực phập phồng của nàng.

- “Anh đề nghị chúng ta gặp lại nhau chỗ xe đậu trong vài phút sau. Chúng ta cố quên đi giai đoạn buồn thủ sẽ không bao giờ xảy ra nữa này”

Và giây phút sau, chàng đã rời xa nàng, chiếc máy ảnh chàng đã sử dụng nằm trên một gốc cây, bị khinh rẻ và lãng quên như chính nàng.

Hết Chương VII

Isabel Dix

Vĩnh biệt hình bóng dịu dàng

Dịch giả: Bảo Khanh

CHƯƠNG TÁM

rên đường đi về lại ngôi nhà, hoàn toàn chìm trong một bầu không khí tuyệt đối im lặng. Kate ngồi gập người trên chỗ ngồi của mình, đăm đăm nhìn ra ngoài khung cửa xe, cố tránh nhìn người đàn ông đang gầm gừ đe dọa bên cạnh. Chàng, lái xe trong một cơn giận dữ bị đè nén, để lộ ra trên cách lái chiếc xe bẻ góc bằng một tiếng bánh xe rít lên và các hòn sỏi bị bắn tung tóe, trong khi họ phóng nhanh theo các con lộ chưa hoàn tất.

Cuối cùng, họ về đến sân nhà của La Pigeonniere, khi chàng tắt máy xe, Kate mạo hiểm liếc nhìn chàng. Gương mặt nhìn nghiêng của chàng giống như được tạc bằng đá, không có một nét mềm mại nào chứng tỏ là cơn giận của chàng đã tiêu tan. Sau cùng chàng nói không nhìn nàng, thái độ lạnh như băng:

- “Anh sẽ đưa mọi thứ vào bếp, Madeau sẽ sắp dọn sau: Chắc em đã mệt, có lẽ em thích lên nhà, về phòng ngủ”

Cách mỉa mai trong lời nói cũng như kiểu cách giả bộ của chàng làm cho cơn giận trong lòng Kate trào lên, đến nỗi nàng chỉ có thể trốn thoát được khi về đến phòng. Mặc dù đó là sự thật nàng không còn mong ước gì hơn được vùi đầu vào gối và khóc. Không vì duyên cớ gì nàng lại phải giải bày với chàng nhiều hơn nữa. Vì không tự tin vào bản thân mình có thể trả lời được những câu hỏi của chàng có thể đặt ra nên nàng bước ra xe, đóng sầm cửa lại, chỉ còn cách đó để tỏ ra điều nàng đang cảm thấy.

Lờ đi những điều chàng nói, nàng nhắc lấy một cái túi đựng thức ăn, bước vào nhà bếp và đặt nó lên bàn, quay trở lại gian đại sảnh. Khi nàng đến chân cầu thang, Charles đang dùng vai đẩy cánh cửa bước vào khệnh khệnh đầy ắp các gói hàng, chàng khựng lại khi nhìn thấy nàng, mắt chàng lạnh lùng đọng lại trên gương mặt bơ phờ của nàng.

- “À! Chiều nay anh có việc phải đi. Anh mong rằng em không phiền khi ăn một mình. Madeau sẽ làm cho em vài món”.

- “Cám ơn anh. Em có đủ khả năng để sửa soạn cho mình một bữa ăn. Em có quyền được hỏi anh đi đâu không?...Hay là hỏi như vậy là không biết điều?” Giọng nàng cũng lạnh lùng như chàng. Nhưng nàng hơi ngập ngừng một cách đầy ý nghĩa.

- “Nhưng điều đó có nghĩa gì mới được chứ?” Đôi mắt Charles nhú lại một cách đáng sợ, làm nàng hồi hận về sự nhận xét hời hợt đó, nhưng nàng không để cho chàng biết nàng đang bị trong tình trạng bất an.

- “Ồ! Chỉ nghĩ biết đâu anh đi thăm Françoise. Cô ta sẽ rất...tỏ ra hiểu biết khi anh giải thích mọi chuyện vừa xảy ra tại nhà. Cô ta sẽ không ngần ngại làm một đại diện – có phải là chữ anh dùng không? Trên thực tế, nơi nào anh quan tâm, cô ấy sẽ hân hoan với cơ hội đó”

Bằng một sự kiềm chế đáng phục, Kate đã có thể gượng được một nụ cười nhẹ, rồi gom hết chút lòng tự trọng bối rối còn sót lại, nàng bước chậm rãi lên phòng.

Chỉ khi đến được rồi, tất cả sự tự chủ của nàng biến đâu hết, khiến nàng buông mình xuống giường òa lên khóc như mưa cho đến khi mệt nhoài, nàng nhìn trần trần vào các tấm màn lay động nhẹ nhàng nơi khung cửa sổ mở. Nhiều lần, Kate tưởng như nghe có tiếng động ở ngoài hành lang, và nàng nín thở, lắng tai mong chờ một cách tuyệt vọng về một điều gì đó chứng tỏ Charles trở lại làm hòa với nàng. Nhưng nàng chỉ nghe được trong khi nằm đó, tiếng tim đập mãnh liệt và những tiếng kẽo kẹt mơ hồ của căn nhà cũ kỹ, và nàng ngơ ngác như mặt trời đang di chuyển xuống phía chân trời.

Một lúc sau, khi hy vọng đã hoàn toàn tiêu tan, Kate nặng nhọc nhắc mình ra khỏi giường và bước qua tấm gương để nhìn lại hình ảnh của mình. Nàng suy nghĩ mông lung về người con gái trước lúc ra đi và người con gái sau khi trở lại. Có thể nào chỉ cùng là một con người – người thứ nhất thật tươi tắn, nồng nàn với cuộc sống và đầy háo hức, còn người con gái này, trong đôi mắt hờn sâu mọng đỏ, một vẻ mặt phẳng phất đáng người mất trí. Người đầu tiên được quy vào một làn sóng mong đợi tình yêu, người thứ hai bị hất qua một bên, do một sự từ chối thô bạo.

Nơi đây, cuối cùng nàng đã phải thừa nhận điều đó. Đó là tình yêu. Trạng thái ngất ngây bùng cháy sôi nổi và thất vọng, lòng khát vọng như bão tố này không thể là điều gì khác ngoài tình yêu. Và tất cả điều đó chỉ dành cho Charles, không chút gì cho Antoine.

Có thật nàng đã thốt ra tên anh ấy vào lúc điều nhận thức cuối cùng đến với nàng chăng? Nàng chỉ có thể giả như mình đã nói vậy. Và cái giây phút thương cảm thoáng qua ngắn ngủi dành cho anh ấy, chỉ là nuối tiếc mơ hồ cho những ngày êm ái vô tư lự ở Luân Đôn đó đã cứu nàng. Tay nàng ôm lấy phần ngực, nơi đôi môi chàng đã say đắm âu yếm nàng. Cứu nàng à? Nàng nhìn lại một cách u uất, cố quên đi cái thân xác rạo rực không được thỏa mãn của mình, trước khi khóc lóc tuyệt vọng, nàng quay ngoắt rời khỏi chiếc gương. Lừa dối nào có ích gì. Nàng biết mình sẽ nuối tiếc cả cuộc đời về biến cố đã làm cho Charles chùn bước với nàng. Nàng sẽ nuối tiếc nó mãi mãi, biết mình sẽ chẳng bao giờ có được cơ hội nào khác nữa.

Kate bước vào phòng tắm, và cởi hết quần áo. Phút sau nàng đã đứng dưới vòi sen, thầm mong có thể tìm ra một vài liều thuốc hiệu nghiệm để làm giảm đi nỗi đau vật bên trong, cũng giống như nước ấm thường làm giảm đi cơn đau nhức của cơ thể. Nửa giờ sau, nàng đã ngủ trần truồng giữa những tấm khăn trải giường bằng vải sạch sẽ, hương thơm ngọt ngào. Cứ tưởng không thể ngủ được, nhưng chỉ vài phút sau, nàng đã chìm sâu trong hơi thở và quên hết cuộc

đời đau khổ có được giây phút lãng quên hạnh phúc.

Vào khi thức dậy, trời đã về chiều, nàng nằm yên một lúc lâu, nhìn bóng tối trải dài từ từ, vết nắng vàng cuối cùng biến mất ra khỏi bầu trời. Trước khi nàng nuối tiếc rời bỏ khỏi cái tổ kén ấm cúng đó. Nàng nhanh chóng mặc áo quần, không chú ý đến mình đang mặc đồ gì, chạy xuống nhà, tìm đập thành thạch trong lồng ngực. Một cánh cửa hé mở và Kate cảm thấy hơi bất mãn khi nghe giọng nó có vẻ quan tâm sau lưng nàng:

- “Madame? Bà khỏe chứ?”

- “Dĩ nhiên, Madeau. Tôi ngủ một giấc ngon quá”. Kate khoa trương.

- “Vậy à! Monsieur Charles có nói bà ngủ thật là bình an, ông ta không muốn đánh thức bà”

- “Charles nói sao...” Lúc nào vậy Madame?”

Kate quay đi dấu mặt, giả vờ sửa lại những cành hoa nàng đã cắm ngày hôm qua, trong một bình hoa vàng ánh.

- “Ồ! Khoảng hơn một giờ rồi. Tôi muốn biết để chuẩn bị bữa ăn cho bà. Ông đã nói với tôi là ông ấy sẽ đi có việc nên tôi nhờ ông ấy lên lầu xem khi nào bà có thể...”

- “Nhưng bộ ông ấy không nói với chị...là tôi sẽ tự dọn lấy bữa ăn? Tôi có nói trước với ông ấy rồi mà”. Giọng Kate cau kỉnh, khi nàng quay lại nhìn người phụ nữ đó.

- “Dạ có, ông ấy có nói, thưa Madame”.

- “Vậy, thì chị có thể đi về phòng, Madeau. Chúng tôi ăn bữa trưa thật tuyệt vời, và tôi chỉ cần làm một món trứng chiên cho mình thôi. Tôi còn muốn đưa nó ra bên hồ tắm. Đêm nay chị có thể nghỉ”. Nàng cố mỉm cười với vẻ thật thoải mái.

- “Thật vậy hả, Madame?”

Nàng bước tới choàng một cánh tay lên vai Madeau:

- “Chắc chắn! Xét cho cùng, chị không nên làm việc nhiều quá. Tôi muốn lo liệu... để chị được sống thoải mái hơn”. Nàng cảm thấy có lỗi trong khi nói, và dĩ nhiên nàng đâu có ở trong vị trí để khuyến khích những việc như vậy.

- “Thật tốt quá, Madame, Merci”.

- “Nhưng trước khi đi, Madeau này, chị nói cho tôi biết những việc tôi cần làm cho ngày mai. Tôi có thể chuẩn bị trước những thức ăn gì nào?”

- “Ồ! Không Madame, Monsieur Charles có đặt mua món thịt đã được nấu chín – món boeufengélée (thịt bò đông). Ngày mai chúng ta sẽ bận rộn với những món xà lách và tráng miệng, có đủ các loại phô mát ngon, bà đã mua ở Sarlat và Monsieur Charles cũng đặt mua cả món đậu nữa. Ngoài ra, em gái tôi sẽ có mặt để phụ việc. Vào buổi chiều, Georges sẽ cùng với chúng tôi phụ giúp khâu thức uống. Non Madame, chúc bà vui vẻ trong buổi chiều yên tĩnh này mà không có Monsieur Charles. Ngày mai tất cả chúng ta sẽ có nhiều việc phải làm”. Madeau cười.

Kate ân hận không có việc gì để hai tay và đầu óc bận rộn cho buổi chiều hôm đó, vì thời gian kéo lê thê. Nàng chỉ mất vài phút là thái xong vài quả cà chua, rắc tiêu và trộn mấy lát hành làm món xà lách, rồi đánh hai quả trứng, đổ nó vào chảo bơ sôi làm trứng chiên. Nàng đặt các món ăn vào một cái khay với một cái bình cà phê đi ra ngồi lại một cái bàn nhỏ bên cạnh hồ. Nàng ăn mà không có cảm giác thích thú, cũng không hào hứng.

Thật khó tránh được ý nghĩ đã đến lúc để hành động. Rõ ràng, nàng không thể nào chờ ở đây

lâu hơn nữa, để có tin Antoine sẽ đến và cứu nàng thoát. Nàng cũng không có dấu hiệu gì chắc chắn chứng tỏ việc anh ấy sẽ đến. Tất cả đã quá muộn màng. Và nếu có một cuộc hội ngộ với Antoine, nó cũng phải là một nơi nào khác, xa hẳn nơi này. Phải, trí óc nàng đã thức tỉnh. Ngay khi buổi liên hoan này chấm dứt, nàng phải quay về Luân Đôn và chờ đợi. Charles đã nói với nàng một cuộc hôn nhân như họ đã nói với nhau phải được hủy bỏ nhanh chóng. Nàng sẽ đi Luân Đôn, lao mình vào lại công việc và cố quên đi mình đã từng gặp gỡ bất kỳ con người nào của gia đình Savoney – Morlet.

An tâm với những quyết định sau cùng của mình về công việc, nàng đem chiếc khay trở vào nhà bếp rửa dọn nó; rời khỏi nhà bếp sau khi đã thu dọn sạch sẽ. Sự bồn chồn làm cho nàng đi dạo quanh khu vườn, thưởng thức hương thơm ngọt ngào tỏa lên từ những mảnh vườn trồng hoa của Georges, hòa với tất cả mùi vị khác mà nàng đã bắt đầu phân biệt được thật gần gũi với nước Pháp. Với gia đình. Nó cho nàng một nhát dao thật đau đớn khi sử dụng chữ đó ở nơi này. Nó mong manh làm sao. Gia đình phải là một căn phòng ở Anh quốc, căn phòng nàng đã chia sẻ với Hilary, chứ không phải ngôi nhà đẹp đẽ tại xứ Pháp này, với một người đàn ông trong một thời gian ngắn ngủi, con người đã và không phải là chồng nàng.

Nàng thở dài, thả bộ qua cái sân, nhìn lên cánh cửa sổ căn phòng Madeau, nơi phát ra ánh sáng vàng có vẻ chào đón. Nàng có thể tưởng tượng được bên trong họ đã hài lòng biết bao, đang chuẩn bị cho một đứa bé ra đời, mà họ đã từ bỏ hy vọng để có được nó. Tai nàng nghe được tiếng động của một chiếc xe vượt lên đồi và nàng rút lui vào bóng tối, tim nàng đập thình thịch, khó mà dám hy vọng. Rồi tiếng động đến cuối đường và qua đi, hút xa dần.

Mày thật ngu ngốc làm sao? Kate tự hỏi mình. Nhưng không có câu trả lời. Thật kiên quyết, quyết tâm tập trung vào chương trình cho tương lai, nàng bước vào cánh cửa giữa, đóng sầm lại phía sau.

Những giờ dai dẳng trải qua trên giường ngủ vào buổi xế chiều hôm đó hình như đã cướp mất đi ý muốn đi ngủ của nàng. Ngay cả một buổi bơi trong hồ không chỉ là một sự tiêu khiển cho qua giờ, mà là buổi bơi tận lực từ đầu này đến đầu kia hồ bơi, bơi tới rồi bơi lui, tới và lui cho tới khi cánh tay nàng mệt nhoài, lồng ngực nàng muốn nổ tung vì gắng sức, tất cả cũng chỉ hơi có ảnh hưởng trong việc làm nàng mệt.

Nàng nằm trong bóng tối của phòng ngủ, trần và trở, kiếm tìm một giấc ngủ lẩn trốn, tới khi thất vọng nàng rên rỉ ngồi dậy và bật cái đèn ngủ lên. Nếu không ngủ được có lẽ nên đọc sách. Ném chiếc khăn đắp xuống giường, nàng bước ra cửa, rồi không chờ mang dép hoặc giày, nàng lướt nhanh xuống cầu thang, chạy đến nơi nàng đã trông thấy vài quyển báo thời trang của Mỹ mới nhất. Nàng nhớ, trong một quyển nơi đó có một bài làm nàng chú ý.

Nhưng ngay khi vừa mở cửa phòng khách, nàng ngập ngừng. Ánh sáng tràn ra từ một nơi nào đó. Không phải từ bất kỳ ngọn đèn nào trong phòng nhưng nó mơ hồ từ một nguồn nào trên cao. Dĩ nhiên – nàng cảm thấy một sự hồi hộp đau khổ - chắc là Charles đã trở lại. Sau khi lắng tai nghe mọi tiếng động, nàng lại quyết là chàng chưa trở về, nhưng nàng đã lầm. Đã bao giờ nàng như thế chưa?

Cẩn thận nàng lách vào trong phòng và yên lặng di chuyển đến chiếc bàn nhỏ, nơi có mấy tờ báo nàng muốn kiểm. Đôi mắt nàng vẫn cẩn thận ngoảnh lại nhìn gác lửng trên cao, biết là chỉ cần một thoáng nhìn của chàng cũng để làm nàng sống lại tất cả những cảm xúc nàng đã cố gắng chế ngự hết sức khó khăn. Nhưng rồi ước muốn của nàng đã đánh gục nàng, vì ngay khi nàng sắp sửa kéo cánh cửa phía sau lại, mắt nàng bị lôi về phía trên, đến một khe hở tại bức

tường đang trải dài ra, nơi đó bị ánh sáng che khuất. Nàng không thấy gì, không thấy ngoài ra nét mặt nhìn nghiêng của chàng nổi bật trên nền tường xanh xám. Cái đầu đang dựa ngửa lên trên một cái ghế, ngay khi nhìn thấy, nàng đã nhận ra điệu xỉ gà trong bóng tối lóe lên, nó được đặt giữa hai làn môi. Quên cả đóng cửa, Kate chạy lên lầu và nằm vật ra giữa những tấm chăn, run rẩy.

Ngày hôm sau, một tình trạng rối bời hỗn độn, đến nỗi sau đó không nào nhớ lại hết các chi tiết. Giây phút ngưng ngừng vào buổi điểm tâm trôi qua một cách dễ dàng, khiêm tốn, vì lúc nàng bước vào phòng ăn, Madeau và Charles bận rộn kiểm tra lại các công việc, có vẻ như chỉ đủ thời gian cho một cái liếc mắt ngắn gọn về phía nàng. Nàng cảm ơn hơn là phật ý vì Charles không có thì giờ chú ý đến sự xuất hiện của nàng trong bộ váy len màu hồng, gọn gàng tiếp màu với một cái ca-rô trắng.

- “Em ngủ ngon chứ?” Chàng quay qua nàng, nhìn như xuyên thấu, cay độc, hỏi nàng khi Madeau rời căn phòng.

- “Đúng”. Có lẽ vì lời nói dối tuột ra khỏi môi dễ dàng làm cho đôi má nàng ửng đỏ lên, nhưng nàng cố bình tĩnh nhìn lại chàng khi nhắc cái tách đang bốc khói lên bằng hai bàn tay.

- “Còn anh?”

- “Anh luôn luôn ngủ ngon”.

Kate hỏi chàng điều đó có nghĩa là hút thuốc vào một giờ ba mươi sáng không. Chàng nói tiếp ngay về những việc cần làm cho ngày hôm đó.

- “Chúng ta sẽ uống trên sân thượng trước. Sau đó, thức ăn nguội sẽ được dọn ra ở đây”. Chàng phất tay vòng qua phòng rộng lớn: “Anh sẽ để phía này cho em với Madeau. Chị ta khá quán xuyến và sẽ báo cho em biết mọi điều cần biết”.

Nhận thấy vẻ phật ý của Kate, chàng phải xua tan ngay việc cho rằng nàng cần sự dịu dặt. – “Anh cần em cắm hoa. Em luôn luôn có vẻ khéo tay”. Chàng dừng lại, đôi mắt xem xét khắp gương mặt nàng và có vẻ nhìn lên trên đôi môi nàng lâu hơn thường lệ, nàng suy nghĩ với một tí lo sợ. “Và có lẽ đây là một buổi tối dành cho sự kiện bất thường một chút”.

Nàng không chắc mình đã nhìn thấy một tia sáng mỉa mai thú vị trên gương mặt chàng. Chàng quay qua chỗ khác thật đột ngột, nói tiếp: - “Ồ! Và tiện đây...” chàng ngừng lại ngay cửa, cau mày nhìn mẫu giấy trên tay: - “Anh vui mừng vì tóc em trở lại bình thường”. Chàng đóng cửa lại, và nàng nghe tiếng gọi Madeau khi chàng bước vào gian đại sảnh.

Nàng run rẩy khi đẩy chiếc ghế ra khỏi bàn và chạy tới chiếc giường trên tủ đựng chén. Quả thực, tay nàng bị run lên khi chạm tới những lọn tóc mượt mà màu vàng phủ trên đôi vai, nàng kêu lên một tiếng tỏ lòng mãn nguyện vì đã mất nhiều thời gian sau khi bơi vào tối hôm qua để gội đầu, cuốn tóc, sấy khô. Không, nàng tự nhắc nhở mình khi nhìn vào đôi môi hé mở, lộ vẻ dịu dàng, nàng không có ý khiêu khích sự chú ý của Charles. Tất cả những gì nàng muốn là quét sạch nụ cười trịch thượng ra khỏi khuôn mặt của Francoise khi cô ta đến dự tiệc đêm nay, tạo ra một ấn tượng tuyệt vời trước khi nàng mất hút vào trong luồng ánh sáng, giống như người thay mặt các nhân vật nổi tiếng trên bục diễn.

Thời gian còn lại trong ngày hôm đó nàng rất ít thời giờ để tự soi mình trong gương, hoặc suy nghĩ về kết quả nàng tạo ra được với bạn bè của Charles, những con người sẽ đến, họ chờ dịp

gặp mặt người con gái đã được Francoise mô tả. Có quá ít thì giờ cho mọi việc, trong tình trạng kích động và sự nỗ lực để chuẩn bị đón những vị khách sẽ đến dự tối hôm đó. Sau khi nàng phụ giúp Madeau và người em gái tên Antoinette – một cái tên không tạo cho Kate ấn tượng gì nhiều hơn là sự dằn vặt – trong bếp và sau khi nàng đã góp ý cho Georges, ông ta đứng thẳng bằng trên một chiếc thang chông chênh để trang trí các ngọn đèn màu quanh hồ bơi. Nàng bước vào vườn, bắt đầu hái những bó hoa lớn mà nàng dự tính sẽ trang hoàng cho gian đại sảnh và các phòng chính của ngôi nhà, nàng đặt nó vào trong một chậu nước được kê vào chỗ mát của căn nhà phụ trong một vài tiếng đồng hồ.

Nhưng thời giờ hình như trôi qua thật nhanh, và vào phút cuối cùng, mọi sự rộn ràng lên, khi có vẻ như thực khách đang chuẩn bị đến, trong lúc vẫn còn hàng trăm việc phải hoàn tất. Cuối cùng mọi việc đã xong và họ còn có cả thì giờ để tập trung vào nhà bếp các chén trà và những miếng bánh mì xăng uýt mà Antoinette đã tíu tít chuẩn bị trong vòng nửa giờ cuối cùng.

- Tôi đói bụng. Những món ăn này ngon thật, Antoinette.

Kate dựa lưng vào bàn nói, nàng lắng tai chờ Madeau dịch lại lời nói của mình, cố giả vờ không bị thúc đẩy phải tránh mắt khỏi dáng người cao cao đang uể oải dựa vào bức tường đối diện, nhắm nháp nước trà.

Chàng rời bức tường, đứng thẳng người lên đặt tách trà xuống chậu rửa chén:

- “Tôi nghĩ mọi người đều đói cả rồi. Từ lúc ăn trưa với món xúp và phô mát đến bây giờ hình như cũng lâu lắm rồi. Đã từ lâu, tôi chưa bao giờ làm việc nhiều như thế này”

Kate đứng lên cầm lấy tách trà đi đến chậu, rửa và lau khô cả hai. Nàng quay về cửa, vì một sự kiện mà nàng coi như là hoàn toàn vô liên hệ. Charles ôm quanh thắt lưng nàng một cách nhẹ nhàng, xoay tròn người nàng, làm cho nàng hầu như bị mất thăng bằng phải bấu hai tay lên vai chàng. Chàng nhìn xuống đôi mắt ngạc nhiên của nàng, mỉm cười:

- “Tối nay em có thể mặc sức mà ăn, chérie. Mặc dù thực khách có thể sẽ ngạc nhiên khi thấy cô dâu lẫn vào thức ăn như thế cô ta bị chết đói”

Một tràng cười vang lên từ những người khác, sau khi Madeau phiên dịch câu nói đó trở lại, rồi lại yên lặng, vì cả ba người cùng nhìn hình ảnh Kate nói rất ngọt ngào:

- “Nhưng trong trường hợp em lại không hoàn toàn là một cô dâu, có phải không, chérie?...Em phải đi nếu không sẽ bị trễ.

Nàng cười với chàng, rồi tự mình kiên quyết tránh ra. Nàng biết chàng giữ cửa, đi theo nàng bước vào gian đại sảnh. Đôi mắt chàng dán vào người nàng khi nàng dừng lại bên chậu hoa phi yến cao lớn, rực rỡ khoe sắc trong một bình cổ bằng đồng, biết chàng quan sát khi nàng di chuyển đến cầu thang và bước lên.

- “Kate”

Có cái gì đó trong giọng nói của chàng làm nàng nao núng quay lại mà không biết mình đã làm điều đó. Nàng im lặng, chỉ đứng nhìn xuống chàng, ánh mắt nhung của nàng hằn lên vẻ khổ sở khi nàng cảm thấy sự cố chôn vùi xúc cảm của mình là vô ích. Nàng chờ đợi, giây phút như bất tận giữa hai người, đến khi chàng lập lại, và rồi một cái nhún vai phủ nhận, một nụ cười nhạt:

- “Ồ! Không có gì”

- “Anh sắp nói...gì đó về cách ăn mặc...phải không?”

Ít nhất một lần, nàng cảm thấy chính mình đã khơi mào. Đôi môi nàng và tất cả con người của nàng vào lúc đó, nó đang giễu cợt và nàng cảm thấy đôi mắt chàng dính lên đó. Chàng tiến tới đầu cầu thang, rồi dựa vào đó nhìn nàng một cách ngưỡng mộ và cười đôi gò má ửng đỏ của

nàng:

- “Em thật là thông minh, Kate, giống như bất kỳ bà vợ lâu năm nào, biết rõ ý thích của chồng mình...Có lẽ anh định nói vài chuyện giống vậy. Giờ thì anh biết em đã hiểu ý muốn của anh rất rõ, nên có lẽ không còn cần thiết nhắc nữa”

Bị lôi kéo bởi một mãnh lực ngoài ý muốn. Kate cúi xuống đưa lưng bàn tay lên má chàng. Nàng nói bằng một giọng êm ái du dương:

- “Vậy thì em có thể hỏi anh được không, Charles? Làm một việc để đáp lại cho em? Anh hãy cạo râu đi. Bởi vì có một điều em không thể chịu đựng được...” Giọng nàng cao lên, hỏi sắc sảo, vừa khi nàng rút tay lại vì cảm giác hơi xù xì từ hàm râu của chàng “....là khiêu vũ với một người đàn ông có đôi má giống như bàn chổi xể”

Và không nhìn vào chàng trở lại, nàng chạy nhanh lên đầu cầu thang, lờ đi như không nghe được tiếng cười trầm nhẹ nhàng đeo đuổi nàng.

Nhưng khi họ gặp lại nhau, không còn ai có tí gì dí dỏm, mỗi người đều quá biết rõ, nhận thức được nét rung động về sự hiện diện của người kia rất dễ làm tan vỡ sức kiềm chế cảm xúc đã giữ gìn họ.

Khi bước chậm rãi xuống lầu, Kate biết rõ nàng sắp sửa tạo ra một kỳ công của cuộc đời nàng, sự biểu diễn mà nàng sẽ nhớ cho tới khi nàng lìa đời. Và vì vai trò đó, nàng đã ăn mặc như một ngôi sao điện ảnh.

Bộ y phục mà Kulu đã may cho một người Mỹ giàu có, được dành cho Kate thay vì gửi đến cho bà ta, vì một thay đổi ý thích bất ngờ của vị khách hàng độc đáo này. Một lá sen rộng vòng quanh với dây chuỗi hạt long lanh, những hạt thủy tinh dài màu rượu chát, những đồng xê-quin vàng, những đĩa tròn phẳng bằng huyền, và từ lá sen đóng đưa một tầng nếp gấp chạy dài xuống mắt cá. Màu hồng nhạt lôi kéo tới sự chú ý đến màu da, màu phấn trên gương mặt nàng, và sự mềm mại mờ ảo của hàng vải mỏng bồng bênh quanh thân thể nàng khi nàng di chuyển.

Kate chưa bao giờ gặp sự quấy rầy đến mức đó, vào lúc nàng xuất hiện. Mái tóc sáng ngời được chải nhẹ ra phía sau đầu và buông xõa giống như cầu thả ngay phía trên gáy, chừa lại một hai lọn tóc xoắn được thả lỏng êm ả hai bên gương mặt nàng. Hàng lông mi được tô sẫm mịn màng khéo léo bằng một màu xám dịu đôi môi phơn phớt một màu hồng nhạt.

Quanh cổ tay, nàng cài một vòng thép vàng lấp lánh nó lôi kéo sự chú ý đến gương mặt nàng, đến đôi bàn chân thon thả được ôm gọn trong đôi dép màu vàng cao. Khi xuống đến bậc thang cuối cùng, nàng nín thở, hình dáng nàng quen thuộc đã chờ sẵn sự xuất hiện của chàng, bước đến đón nàng.

Họ lặng nhìn nhau, rồi Kate thấy tay mình bị nắm đưa lên môi Charles hôn nhanh lên đó trước khi chàng đưa nó lên gò má đã cạo sạch, êm ái và mát mẻ.

- “Anh hy vọng, Kate xinh đẹp của anh, anh nửa vui sướng giống như em hài lòng vậy”

Không cần ghé mắt sang gương mặt chàng, nàng cũng không thể lầm lẫn dáng người cao ráo thanh lịch, cũng như vờ không thấy sự toàn vẹn tinh vi của bộ jacket đen mượt mà dành cho dạ hội, diềm xếp nếp của cạnh trước áo sơ mi màu đen.

- “Đi với anh nào, Kate. Anh có vài món cho em”. Nàng thấy mình bị dẫn đi, với một sự cấp bách không liên quan đến những vị khách sắp đến. Họ đến một phòng làm việc nhỏ thông với một đường hành lang ngắn, ở phía ngoài gian đại sảnh mà Kate mới thấy qua chỉ một lần.

Trong phòng, nàng đứng đó, quan sát trong lúc chàng bước tới một chiếc bàn nhỏ kiểu cổ bên cửa sổ, mở một ngăn kéo và lấy ra một hộp nhỏ, trở lại và đưa nó về phía nàng:

- “Cái gì vậy?” Nàng có cảm giác không dám nhận nó, nàng không có quyền trở nên dính líu sâu xa hơn với người đàn ông này, là dù bất cứ vật gì ở bên trong chiếc hộp đó đi nữa, nó chỉ làm sự việc biến thành khó khăn thêm trong sự duy trì quyết định của nàng.

- “Mở nó ra đi, Kate!” Giọng chàng trầm ấm và khéo léo đến nỗi, không kịp cân nhắc thêm, nàng đã ấn cái nút giữ nắp hộp bằng màu xanh.

Chiếc nhẫn, nàng nhìn thấy sáng ngời lấp lánh của ngọc xa phía tuyệt hảo, - tuyệt hảo đến mức tuy nàng biết là mình không thể nhận nó được, nhưng nàng cũng khó mà giữ được lòng hâm mộ. Nàng kêu lên:

- “Nó đẹp quá!”

- “Vậy thì hãy để anh đeo nó cho em”. Chàng vội lấy chiếc hộp, cùng lúc gỡ ngón tay nàng ra.

- “Không”. Nàng giữ chặt các ngón tay, nhìn chàng với đôi mắt van xin sợ hãi.

- “Em phải, Kate. Theo lẽ thường tình, vợ anh phải đeo một chiếc nhẫn cưới chứ. Anh yêu cầu đó”.

Chàng có vẻ như chia xẻ sự căng thẳng xâm chiếm người nàng do sự va chạm của người chàng. Chàng nhẹ nhàng gỡ các ngón tay bất lực của nàng ra, và nàng nhìn thấy chàng đẩy chiếc nhẫn vào ngón tay để thay thế chiếc nhẫn vàng trơn đã được đặt vào đó một tuần lễ trước. Rồi nàng run rẩy khi chàng đưa ngón tay đó lên môi và hôn nó.

- “Màu sắc thật hài hòa với đôi mắt em, Kate”

Nhưng khi nói, hình như chàng không có một quan tâm nào đến món nữ trang quý giá.

Hết Chương VIII

Isabel Dix

Vĩnh biệt hình bóng dịu dàng

Dịch giả: Bảo Khanh

CHƯƠNG CHÍN

hế rồi, trước khi có chút thì giờ suy nghĩ đến việc khác, họ nghe thấy tiếng vị khách đầu tiên đến.

Cảm tưởng đầu tiên của Kate là tất cả bạn bè của Charles gồm những người giàu có, theo chủ nghĩa thế giới, những người giàu sang chuyên dùng máy bay phản lực đi lại trên thế giới, và nói tiếng Anh bên kia Đại Tây Dương giỏi hầu như Charles vậy. Nàng được giới thiệu với những người đàn ông đang sánh đôi với những bà vợ lịch thiệp, xinh đẹp trong những cuộc chuyện trò của họ thường nhắc đến đủ mọi nơi, từ Lagos và Riyadh, Algiers đến Tehran, New York và Hồng Kông.

- “Hãy nói cho chúng tôi nghe về cô đi, Kate”

Một người đàn ông thấp, ngăm ngăm đen, hình như tên Claude tán dương nàng qua mép ly rượu sâm banh cổ khai thác nàng.

- “Thật là một ngạc nhiên kinh khủng khi nghe Charles tìm được một người vợ. Quả thực, cô là một ngạc nhiên thú vị, tôi đã tưởng tượng ra một người phụ nữ hoàn toàn khác hẳn. Tại sao vậy nhỉ? Em nghĩ sao, Lise?” Ông ta hơi quay qua với vợ, một phụ nữ có mái tóc vàng nhỏ nhắn. Lise nhún vai và cười với Kate.

- “Tôi không thể nói được. Tôi cho là mình đã có nhận thức sai lầm từ những điều Francoise nói”. Kate thấy được cái nhìn trao đổi giữa những người phụ nữ này thầm cảm ơn vào lúc Charles bước lên từ phía sau lưng họ, đưa tay cầm lấy bàn tay của Kate, rồi cúi xuống cười với nàng.

- “Tôi đang hỏi Kate, vì sao anh giấu cô ta lâu đến thế. Đúng là bất công đối với bọn tôi đấy nhé?. Claude nói với vị chủ nhà nhưng đôi mắt vẫn dán chặt trên gương mặt Kate, Charles trả lời dịu dàng.

- “Vì tôi thích như vậy đó”

Một người phụ nữ khác có vẻ bị kích thích bởi sự tò mò:

- “Nhưng các bạn gặp nhau ở đâu vậy? Ở Pháp hay ở Luân Đôn?”

- “Tất cả sự việc này hơi phức tạp, Nini à, nhưng trên thực tế, chúng tôi gặp nhau ở Pháp. Có lẽ một ngày nào đó,, chúng tôi sẽ cảm thấy cần kể lại cho các bạn nghe toàn bộ câu chuyện, nhưng vào giây phút này, chúng tôi có ý muốn giữ riêng nó”.

- “Nghe lãng mạn quá”.

Kate nghĩ là đã đến lúc nàng phải góp phần vào câu chuyện, dầu sao, nó cũng cho nàng cơ hội để nhìn Charles một cách yêu thương.

- “Đúng vậy, đó là một câu chuyện lãng mạn nhất, một cuộc hội ngộ không bao giờ các bạn có thể tưởng tượng được”

Nàng hơi ngập ngừng khi thấy sự biểu lộ trong mắt chàng, nhưng sau đó nàng vui mừng vì có một sự huyền ảo của những người mới đến, tạo cho họ cơ hội rời khỏi nhóm người quanh hồ bơi, tiến đến gặp vài người lớn tuổi hơn vừa mới đến đang được Antoinette hướng dẫn băng qua cánh cửa.

Một cách kính cẩn, nhã nhặn. Charles giới thiệu nàng cho họ, giải thích cặn kẽ mỗi người cho nàng: Monsieur và Madame Perrette, chủ trại miếng đất kề bên; Monsieur de Warens là người kỳ cựu của địa phương và Madame Gardillou sống trong ngôi nhà lớn ở cuối làng. Vì không có ai trong họ nói được ít nhiều tiếng Anh. Kate phải vui lòng với một cuộc trao đổi rất giới hạn, sử dụng những chữ nàng đã từng học được từ Madeau, và vì sự cố gắng đặc biệt đó, đã làm cho họ cảm thấy được đón tiếp nồng nhiệt. Nàng đoán là, trong những bộ áo quần bình thường, kiểu hơi cũ đó, có lẽ họ cảm thấy hơi lúng túng với những người trẻ tuổi hơn, những vị khách có khuynh hướng rõ rệt hơn, và đó là lý do khác để chứng tỏ sự nồng nhiệt đặc biệt. Nàng cảm nhận được Charles cũng có những suy nghĩ và cảm ơn khi chàng gánh lấy trách nhiệm trong việc phiên dịch một vài câu. Nàng lắng nghe cuộc thảo luận dài dòng, và nàng quay sang thắc mắc với Charles khi câu nói đã chấm dứt.

- “Anh được khen, Kate, về sự lựa chọn một cô dâu cho mình. Họ có thể hiểu rõ được tại sao anh đã chọn một cô gái người Anh”.

Kate chớp đôi hàng lông mi dài và mắc cỡ. Nàng cố gắng chọn lựa các từ ngữ:

- “Ồ!...Merci, Mesdames et messieurs. Et moi aussi je suis très contente avec mon mari Français”. (... Cảm ơn, thưa quý bà và quý ông. Về phần tôi cũng vậy. Tôi cũng rất hài lòng với người chồng Pháp của tôi).

- “Bravo! À votre, santé, madame. Et Charled”. (Hoan hô! Chúc sức khỏe, mời bà, và Charles). Monsieur de Warens vỗ hai tay và với lấy ly rượu, ông nâng nó trước mặt hai người.

Chẳng bao lâu, mặc dù chỉ có ít thời giờ đón tiếp các vị khách, khi họ đến quá nhanh, hết nhóm này liền nhóm khác, cho đến khi sân cạnh hồ bơi đã đông người và không khí đầy âm thanh của những cuộc nói chuyện và tiếng cười. Hầu như người đến cuối cùng là Francoise, tiếp sau một bước là người đàn ông thấp hoạt bát khoảng trung niên.

Kate đang đứng bên cạnh cánh cửa mở, khi họ bước vào phòng khách, nàng tiến tới với một nụ cười chào đón, tay đưa ra, biết Charles chỉ cách một bước phía sau nàng. Ngay khi mắt nàng và Francoise gặp nhau, Kate biết trong phút giây đầu tiên đó cô ta đã không nhận ra. Hoàn toàn thiếu một sự đáp lời trong đôi mắt nhạt, hầu như chỉ thoáng nhìn nàng rồi quay về dáng người cao cao phía sau lưng nàng.

- “Charles!” Giọng kêu lạnh lạnh thêm vẻ trù miến, cô ta nhón gót chân lên, cọ đôi môi lên má chàng. Rồi cô ta nhận ra Charles đặt tay chàng lên khuỷu tay của Kate, đôi mắt của cô ta chuyển sang gương mặt chàng, vẫn lộ vẻ hoàn toàn không quen biết. Lại một liếc nhanh khác qua phía

Charles và quay trở lại nàng trước khi sự nhận biết bắt đầu lóe ra trong trí cô ta. Một tia nhìn giận dữ, tức khắc được che đi bằng một nụ cười:

- “Còn Kate. Đêm nay cô thật tuyệt vời, Chérie”!

Gương mặt vị khách đỏ ửng lên, khi cô ta cảm thấy mình bị cảm giác đánh lừa quá nhiều:

- “Và chị cũng vậy, Françoise. Tuy là một chiếc áo dài đơn giản nhưng gây ấn tượng mạnh”

Françoise nhìn xuống chiếc áo xường xám dệt kim tuyến vàng, bó sát người với phần váy phía dưới xẻ dọc lên tận đầu gối một bên.

- “Cám ơn chị. Tôi may nó ở Hồng Kông cách đây vài tháng”.

Cô ta nhớ ra mình có dẫn theo một người, và nhìn quanh đến chỗ Charles và người bạn đồng hành của cô đang trao đổi với nhau vài mẩu chuyện thông thường.

- “Emil, đây là tân Phu nhân Savoney- Morlet”. Có một dấu vết mỉa mai châm chọc trong giọng nói, làm cho Kate khựng lại, nhưng nàng vẫn mỉm cười khi đưa tay cho người đàn ông thấp, mập mạp đang nhìn vào chàng. Ông ta cầm lấy tay nàng, cúi người xuống.

- “Enchanté, madame”. (Rất vui mừng, madame). “Bà không phải là người phụ nữ mà tôi ngờ”. Ông ta phát âm nặng khiến cho Kate rất khó khăn hiểu được lời nói của ông. Ông cười với Françoise:

- “Hình ảnh em đã vẽ ra đó, chérie, làm cho anh nghĩ đến một người phụ nữ khác hẳn”

Françoise nhún vai không trả lời, mắt cô nhìn quanh tìm những gương mặt người quen trong đám khách và cũng ngay vào lúc đó, đôi mắt Kate hội ngộ cùng Charles, ngạc nhiên thấy có một tia vui thú trong đó – như thể chàng cũng nhớ lại cái ngày nàng đã đổ quá nhiều dầu lên tóc và mặc chiếc quần Jean cũ kỹ nhất, với chiếc áo cánh. Sự chia xẻ những hồi tưởng đó làm cho nàng cảm thấy được một luồng gió ấm áp dễ chịu.

Bữa tiệc có vẻ thành công đáng kể, những tiếng động và tiếng cười hầu như hài hòa vào nhau. Kate đi vòng quanh liên tục, không bao giờ cảm thấy được hoàn toàn dễ chịu ngoại trừ khi Charles ở bên cạnh. Chỉ khi có bàn tay chàng trên cánh tay nàng, vào lúc họ được đem ra giới thiệu như là một bức tranh hạnh phúc lãng mạn tuyệt vời, lúc đó tất cả sự bối rối của nàng tan biến hết. Chàng cảm nhận được điều ấy, do đó chàng ít khi rời xa nàng, luôn luôn tìm thấy vai trò của người chồng tự nguyện một cách vui vẻ.

Thức ăn ngọt tuyệt như đã tiên liệu, “món boeuf engelée” được cắt lát mỏng, tan ngay trong miệng: các thứ rau xà lách ngon lành được bày ra tha hồ chọn lựa. Kate quá bận rộn xem xét các vị khách có dùng được tất cả các món họ thích hay không, đến nỗi nàng quên đói, đến khi Charles xuất hiện bên cạnh nàng, cầm một đĩa có món rau xà lách được lựa chọn cẩn thận và món thịt. Đôi mắt đen ước mong đừng bị từ chối.

- “Đến đây... Có lẽ em mệt lắm rồi. Anh tìm được một chỗ yên tĩnh, dễ thương để mình có thể ăn mà không bị quấy rầy”

- “Nhưng không lẽ...Không lẽ các vị khách không chờ anh có mặt với họ sao?”

- “Anh nghĩ họ đang vui vẻ với nhau. Họ được dịp gặp khá nhiều bạn bè, tất cả đang ăn và uống vui vẻ. Điều đó đã nhắc anh nhớ ra em chưa có ly rượu sâm banh nào. Đến đây, Kate”

Và một tay cầm đĩa thức ăn, tay kia dìu Kate, chàng đưa nàng vào một đường hành lang sau

gian đại sảnh một chỗ ngồi vào bên cạnh cửa sổ.

Rõ ràng, chàng đã sắp xếp trước mọi sự ở đây, vì ở trên ngưỡng cửa sổ có để sẵn hai ly rượu và một xô đá có chứa một chai rượu sâm banh. Kate ngồi yên lặng, chờ đợi trong khi chàng khui chai rượu và rót đầy ly.

- “Chúc em, Kate”

Chàng đứng nhìn nàng gương mặt chìm trong bóng tối, chỉ có màu trắng của chiếc áo sơ mi phía trước lấp lánh hơi phản chiếu ánh đèn màu treo quanh hồ tắm bên ngoài cửa sổ.

- “Chúc anh, Charles”

Giọng nàng thấp xuống với một nét buồn đau, nàng cảm thấy muốn khóc trong khi biết là không thể vậy được. Nàng nhấp ly rượu, mừng thầm khi được chàng ngồi xuống bên cạnh và bắt đầu trải chiếc khăn ăn lớn ra.

- “Khá hơn rồi đó”. Bất kỳ lúc nào nàng gặp xúc động, chàng đều trấn tĩnh nó một cách rõ rệt, như cách chàng đã uống cạn ly và lại với lấy một chai rượu. Kate chiều theo sự điều động của chàng, cảm thấy phấn khởi hơn khi chất rượu tươi mát thấm vào huyết quản của nàng, nàng lại đưa ly ra để được rót thêm.

Suốt bữa ăn họ nói rất ít, nhưng có một nét thân cận đặc biệt trong sự im lặng của họ, giống như bất kỳ đôi lứa nào, đang nghỉ ngơi trong một bữa tiệc thành công. Khi Kate đã ăn xong món chính, Charles đem đĩa đi, vài phút sau, quay lại với hai ly to có chân đứng, chứa đầy dâu ướp đường và một đĩa pho mát chọn lọc.

- “Đêm nay, anh sẽ ăn theo kiểu Anh Quốc, dùng món trái cây trước. Sau đó chúng ta chia nhau chỗ pho mát này”

Và họ đã thực hiện như vậy, Charles đưa cho nàng những miếng pho mát vuông được xăm vào một cái nĩa, hình như chàng đã tuyển chọn những mẫu đặc biệt xinh xắn nhất cho nàng, giống như bất kỳ ông chồng tốt bụng nào khác. Kate sung sướng vì tình cảm nồng nàn dành cho chàng đã nằm yên, và cả chàng cũng không khơi dậy mỗi xúc động thiêu đốt, tàn phá, đã tan vỡ và nhận chìm họ ngày hôm trước. Trong một lúc, nàng hài lòng một cách ngọt ngào cay đắng chỉ vì được ngồi bên cạnh Charles, yên lặng thưởng thức tình nghĩa lứa đôi, trao đổi những nhận xét bình thường. Và sự cảm nhận về niềm vui sướng trong buổi tối hôm đó sẽ được lưu lại rất lâu, nó đưa tới một cảm giác quyến luyến nhớ nhà, dường như nàng đã rời bỏ nó thật sự.

Khi họ ăn xong, Charles đưa tay đỡ nàng đứng dậy, nhìn nàng với một vẻ mặt làm nàng phải phân vân, trong một phút giây ngắn, không rõ có phải chàng đã quá chìm đắm trong thời gian này không, thời gian mà chàng biết rõ nó sẽ lướt qua nhanh, nhưng rồi chàng mỉm cười, gượng gạo, cầm lấy các đầu ngón tay của nàng, trong một khoảnh khắc, ngừng thở:

- “Đã đến giờ trở lại với bốn phận”

Họ trở lại với đám khách, trà trộn vào giữa trong lúc uống café, và sau cùng tất cả tràn về phía phòng khách, các tấm thảm đã được dời đi, để có thể khiêu vũ trên mặt sàn trơn bóng. Trong góc, kê bên cạnh cửa sổ đang mở, dàn máy stereo đang dạo nhạc êm dịu, gần như loại nhạc xưa êm đềm nhưng thỉnh thoảng được xen vào một vài cuốn băng Reggae.

- “Mình nhảy đi chứ? Nếu không sẽ chẳng có ai nhảy, chắc chắn vậy”

Tuy cánh tay Charles đã ôm trọn lấy thắt lưng nàng, nhưng chàng vẫn quay nàng về phía chàng, cười trong đôi mắt nàng. Kate bị cuốn vào một hơi thở đột ngột và nhìn thấy nét mặt chàng thay đổi nụ cười tan biến nhường chỗ cho một ánh mắt báo động trong đôi mắt chàng. Nhưng trước khi họ di chuyển được ra khoảng sân trống ở góc phòng, có một người gõ mạnh chiếc khay kim loại và không gian đột ngột lắng lại giữa những cuộc hàn huyên sôi nổi.

Monsieus de Warens đứng giữa phòng, rõ ràng là có quyết định tuyên bố một đôi lời chúc tụng. Kate đứng đó, đôi mắt nàng di chuyển quanh những gương mặt của các vị khách, nhìn họ cười đùa, nàng cảm thấy ngượng ngùng, mặc dù nàng hiểu được rất ít những lời đang được phát biểu. Emil ngồi bên cạnh Francoise, cánh tay ông thả dọc sau ghế, còn cô thì uể oải dựa lưng vào một cái ghế, đôi môi nghiêm nghị, mắt dán chặt vào Charles rất giận dữ. Rồi, khi cô ta cảm thấy Kate đang nhìn mình chăm chú, đôi mắt nhợt nhạt đó quay sang nàng, trừng trừng lộ ra một vẻ ghen tức đến nỗi Kate phải rùng mình.

- “Bình tĩnh nào, chérie”.

Nàng nghe tiếng thì thào trong tai, nhìn lên, thào cảm ơn ngay vào lúc bài “diễn văn chúc tụng” đến hồi kết thúc.

- “Cảm ơn anh”. Nàng thì thào lên chàng, và nhìn quanh vào lúc Georges từ phía sau bước tới, với hai ly rượu đặt trên một cái khay bằng bạc. Không kịp suy nghĩ gì về việc đó, nàng cầm lấy cái ly, lắng nghe câu trả lời ngắn gọn của Charles, và quay qua nâng ly của nàng lên để đáp lời chúc tụng của ông ta. Charles thì thào:

- “Chúc em, Kate”

Mắt nàng nhòa lệ, trước sự xúc động của Kate, chàng rút từ trong túi một cái khăn tay, cẩn thận thấm khô mắt nàng. Quanh họ, tiếng cười giòn giã và tiếng vỗ tay, nhận chìm đi những lời nói của họ đang trao đổi với nhau, và huyền diệu thay, tiếng nhạc nổi lên những âm điệu mời gọi một điệu luân vũ mơ màng tràn khắp phòng. Nàng nhấp rượu, rồi bằng lòng cho Charles lấy rượu đi, và đưa cả hai cho Georges đang cúi chờ bên cạnh.

Lúc tay chàng đưa ra kéo nàng sát vào người chàng đôi mắt nàng ngược lên nhìn chàng, không nghĩ đến việc chàng có thể đọc được những cảm xúc của mình. Khi đôi chân của họ diu theo tiếng nhạc thì tựa như họ đã khiêu vũ với nhau hàng trăm lần trước đây. Cho dù những cặp khác gặp họ trên sàn nhảy, Kate lẫn Charles hình như không còn biết đến. Có một sự nhịp nhàng tuyệt vời trong những chuyển động êm ả của hai thân hình, thật thỏa mãn trong cảm giác của đôi má áp sát vào nhau. Mùi thơm nước hoa của chàng tỏa vào mũi nàng, kích thích nàng như nó đã luôn luôn làm nàng khép dần đôi mắt, đầu ngả vào vai chàng. Khi điệu nhạc chuyển sang một giai điệu khác, sống động và vui tươi hơn, tinh tú lấp lánh trong đôi mắt nàng vào lúc họ đối diện với nhau, quay tròn theo sự rộn ràng rung động mãnh liệt, uốn lượn như những chú mèo rừng mềm dẻo, quay đi nhưng rồi lại để được đối mặt cùng nhau, đôi mắt họ tìm kiếm nhau.

Nó thật là khêu gợi và kích động quá mức chịu đựng, nên có lẽ là điều tốt nhất khi họ bị gián đoạn, vì Claude tách đôi họ ra, nói điều gì đó, yêu cầu được khiêu vũ với cô dâu một bản, cùng lúc đó Charles quay đi đáp lại bàn tay của Lise đặt trên tay áo của chàng, cố mời nài. Sau lúc đó, Kate dường như được yêu cầu liên tục, mỗi bản nhạc, nàng trông thấy Charles cũng đang sẵn

sàng chấp hành nghiêm chỉnh nhiệm vụ khiêu vũ với những vị khách phụ nữ lớn tuổi hơn, hình như được hiểu là những phụ nữ trẻ hơn, đã được các vị khách của chàng quan tâm đúng mức.

Rồi đến lúc, chàng khiêu vũ với Françoise, tuy nàng đã cố gắng hết sức không chú ý, nhưng thật là khó mà Kate không thấy được rằng chàng đã nhảy với cô ta lâu hơn với bất cứ người nào khác. Nàng trông thấy hình như, đầu chàng cúi thấp xuống khi chàng lắng nghe những gì cô ta đang nói, bộ mặt sôi nổi của cô ta nhướng lên, và hình như van nài. Nàng chợt thấy người đàn ông đã đến chung với Françoise đang quan sát họ với vẻ mặt căng thẳng, trong lúc họ xoay tròn trên sàn nhảy.

Kate, vừa rời khỏi một người bạn cùng nhảy đã bị mệt nhoài, nàng đứng lại nói chuyện với ông ta:

- “Ông thích khiêu vũ không?”

- “Thích chứ”. Ông ta nhún vai, rồi cười, gương mặt hơi đang thần thờ chuyển sang một nét hóm hỉnh. – “Nhưng than ôi! Tôi không có khả năng bắt đúng nhịp – hoặc là Francoise phê bình tôi như vậy”. Vẻ mặt căng thẳng của ông ta lại tìm kiếm dáng cô ta trên sàn nhảy. “Vấn đề là, thưa Phu nhân Savoney – Morlet, hồi tôi còn trẻ, không có thì giờ học khiêu vũ, tôi nghèo nên phải lặn lội kiếm sống. Giờ thì tôi nghĩ là đã quá muộn để bắt đầu”.

- “Thực ra thì chưa muộn đâu”. Kate cảm thấy có một sự cảm thông đột ngột nổi lên cho người đàn ông có vẻ ngoài cuộc trong buổi hội tụ này, cũng như hoàn cảnh của nàng. Nàng nghiêng đầu về một bên, dùng một ngón tay đánh lên bắt nhịp:

- “Ông có muốn thử bản này không? Thực ra, không có gì là khó trong việc nhảy với bản nhạc này. Ông chỉ cần thay đổi hết chân này qua chân khác, không ai chú ý đâu”

Ông ta cười lên với nàng, lộ vẻ hơi đồng tình:

- “Tốt lắm, madame, bà thật tử tế”.

Nhưng ngay khi họ bước ra sàn nhảy, Françoise rõ ràng bị Charles bỏ mặc và đang cúi gằm về việc đó, xuất hiện trước mặt họ, chặn lối đi. Đôi mắt của ta chậm rãi dạo khắp gương mặt Kate trước khi nhìn lên Emil.

- “Emil, tôi nghĩ chúng ta nên về. Đã muộn, và tôi cảm thấy mệt. Cảm ơn chị về buổi tiệc này, Madame”

- “Tôi sung sướng đã được đón tiếp chị”. Thái độ của Kate không lộ một vẻ gì bức bối mà nàng đã cảm thấy đối với cử chỉ cộc cằn, khó che dấu của người phụ nữ đó.

- “Được các bạn đến dự thật là một vinh hạnh”.

- “Thôi, Au revoir, madame. (Xin chào tạm biệt bà) buổi khiêu vũ của chúng ta, tôi e là phải chờ vào dịp khác. Có lẽ như vậy là tốt rồi”. Emil cúi xuống trên bàn tay của nàng.

Sau đó, đám đông thưa thớt dần, và người cuối cùng chào họ là Claude và Lise hai người đến trước tiên. Anh ta cầm tay Kate trong một lúc lâu hơn sự cần thiết, và nàng tưởng như có một thông điệp đặc biệt trong mắt của anh ta khi anh ta nhìn nàng.

- “Tôi có đề nghị một cuộc bơi lội tổ chức vào nửa đêm, Kate. Nhưng chồng bà cho đó không phải là một ý hay”

- “Ngoài ra, nửa đêm đã qua lâu rồi. Bây giờ đã quá hai giờ sáng”. Giọng của Charles trầm và có dấu hiệu hơi cảnh giác.

Lise nôn nóng kéo tay anh ta. Cô ta ngáp, để lộ hàm răng trắng và đẹp:

- “Oui. Đi nào, Claude. Em mệt rồi”

Anh ta thở dài, chiều theo: – “Tốt lắm, chérie, Bonsoir, Kate, Bonsoir, Charles.

Và chỉ vài phút sau, họ đã lái xe ra khỏi sân, còn lại sự trống vắng.

Kate bước vào nhà bếp, ngạc nhiên vì thấy nó cứ giống như là ngày thường, tất cả chén đĩa và hầu hết ly tách đã được rửa sạch và cất vào trong tủ chén, tất cả bề mặt đã được lau chùi sạch sẽ. Từ cái chậu rửa, Georges ngoái lại, ông ta đang tráng lại vài món cuối cùng dưới vòi nước, mỉm cười với nàng.

- “Ồ, Georges, cảm ơn ông”

Và khi Charles theo sau bước vào phòng, nàng quay lại chàng:

- “Anh vui lòng nói với Georges là em rất biết ơn ông ta được không? Và em muốn đề nghị anh nói với họ rằng họ không cần sang đây vào ngày mai. Họ xứng đáng được nghỉ ngơi sau tất cả các công việc họ đã làm. Em có thể chuẩn bị ít thức ăn nếu chúng ta thấy đói”

- “Chắc không?”

Đôi mắt đen dò hỏi nàng một cách bí ẩn. Sau khi nàng xác nhận bằng một cái gật đầu nhẹ, nàng nghe chàng giải thích Georges, thấy được sự vui mừng rõ ràng của người đàn ông đối với đề nghị đó, Kate thầm chúc Georges ngủ ngon, rồi lách người ra khỏi nhà bếp, ngừng lại một lúc trong gian đại sảnh, trước khi, hầu như do bản năng, nàng đi về phía tiếng nhạc vẫn còn tiếp tục tỏa ra từ trong phòng khách.

Nàng đang đứng bên cửa sổ lúc nghe được tiếng cửa mở và tiếng chân gỗ trên sàn gỗ.

- “Anh có muốn tắt nó không? Nàng tiến về phía máy stereo, thích làm một việc gì đó để giữ cho đầu óc bận rộn.

- “Cứ để nó thêm một chút nữa. Đến ngồi đây, Kate. Chắc em mệt lắm rồi”

Nửa muốn, nửa không, nàng không biết làm sao. Kate quay người lại và bước vào giữa phòng, tránh cặp mắt của chàng cho đến khi có một cái gì đó bắt buộc nàng quay lại nhìn chàng. Gương mặt chàng lộ vẻ tò mò, nghiêm nghị nhưng hòa nhã dịu dàng lúc chàng cầm lấy tay nàng lại chỗ ngồi.

Nhưng thay vì ngồi xuống, chàng lại áp sát tay nàng vào ngực, tay kia ôm trọn lấy eo của nàng, và chân họ bắt đầu bước theo đúng điệu nhạc. Kate trở mắt nhìn chàng, không nghĩ gì khác hơn là nàng yêu chàng biết bao, quên hết mọi chuyện ngày hôm trước chàng đã ruồng bỏ nàng với một sự khinh rẻ làm nàng héo hắt, quên hết quyết định mới có được là cắt đứt sợi dây liên hệ với chàng càng sớm càng tốt.

Rồi họ không còn khiêu vũ với nhau nữa, đứng bên nhau, tay chàng, ôm quanh lưng nàng, tay nàng lần lên níu lấy cổ chàng. Kate có một ý nghĩ trong đầu, một nỗi thúc dục trong thân thể, vì tất cả các lời nói giống như sự cảnh cáo và sự thận trọng, ngay cả sự tự vệ đã bị tan biến ra khỏi tâm trí nàng một cách đơn giản, nên nàng tuân theo bản năng của mình.

Nàng nhắm hai mắt, dựa vào người chàng, thầm gọi tên chàng. Vuốt ve đầu tóc chàng. Và rồi ngọn lửa âm ỉ giữa họ đã quá lâu, bùng cháy thành những ngọn lửa thiêu đốt.

- “Kate! Kate của anh!”

Đến cả cái tên của nàng cũng là một sự âu yếm khi chàng thốt ra, là một sự dày vò ngọt ngào

đối với thân thể nàng, và một tiếng rên yếu ớt buột ra khỏi môi nàng, vào lúc nàng đầu hàng chàng cả linh hồn lẫn thể xác.

- “Kate?”

Chàng giữ nàng ra xa trong một lúc, ôm lấy mặt nàng trong đôi bàn tay của chàng, tìm một câu trả lời trên gương mặt nàng bằng một vẻ bí ẩn mãnh liệt khiến nàng run lên. Nàng không nghi ngờ gì nữa, là chàng đang hỏi một câu hỏi, chờ đợi một sự đáp lại trong đôi mắt nàng, đôi mắt tràn đầy lòng khao khát trong ánh sáng êm dịu. Nàng nhẹ nhàng hé mở đôi môi, mời gọi, và nàng vui mừng trong tiếng cười đắc thắng lướt qua, lọt vào tai nàng, ngay trước khi chàng nhấc bổng nàng lên, vui vẻ bế nàng ra khỏi phòng.

Hết Chương IX

Isabel Dix

Vĩnh biệt hình bóng dịu dàng

Dịch giả: Bảo Khanh

CHƯƠNG KẾT

ate nằm trên giường ngủ chan hòa ánh trăng, lắng nghe tiếng thở đều đều, mãn nguyện của Charles bên cạnh. Nàng mỉm cười với chính mình, một cảm giác hoàn toàn vui vẻ trong sáng và thỏa mãn khi nàng cẩn thận xoay người lại để nhìn chàng trong lúc đang nằm. Đó là một sự yên nghỉ trọn vẹn trong giấc ngủ, mái tóc đen rơi trên vầng trán chàng, thật thân yêu vô hạn đối với nàng, buộc nàng phải nhấc mình lên, chống một cùi chỏ và hôn nhẹ lên hàng mi khép kín.

- “Kate”. Chàng thì thầm tên nàng, mở mắt trong một lúc lười biếng nhìn nàng nụ cười còn ngái ngủ. “Kate”. Tay chàng vươn ra, trong nháy mắt đã chạm vào má nàng, vuốt xuống cổ ngực của nàng, và rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Nàng nằm ngấm nhìn sự nhấp nhô của lồng ngực rám nắng ngấm đen, muốn đưa tay va chạm vào lồng ngực đang co giãn, nhưng chỉ vì không muốn đánh thức chàng lần nữa, nàng rút tay lại, những giọt nước mắt sung sướng làm cay đôi mắt khi nàng hồi tưởng niềm vui sướng khó tin mà đêm qua đã đem lại cho nàng, và cả cho chàng.

Không còn việc gì ngại ngùng họ đến với nhau, sau câu hỏi trong lúc ôm nhau tại phòng khách, khi khách khứa đã ra về. Ngọn lửa đã thiêu đốt nàng tìm được đối thủ ở trong chàng, nhưng, hình như nhận biết sự thiếu kinh nghiệm của nàng, chàng đã tỏ ra kiềm chế và dịu dàng vô cùng cho lần đầu tiên đó.

Sau đó, chàng đã yêu đương nàng bằng một sự buông trôi mãnh liệt, nên họ đã cùng nhau đạt được đỉnh cao ngây ngất, Kate chưa bao giờ có thể tưởng tượng được. Và họ cùng nhau rơi xuống, trôi xuống từ độ cao đam mê mà xác thịt họ hòa lẫn vào nhau để đưa họ vào vùng cao nguyên của sự đáp ứng ngọt ngào;

Kate thở dài và nhắm mắt, mặc cho giấc ngủ cuốn lên nàng và nàng mơ, bây giờ thì không còn sợ hãi, và người đàn ông đã bước vào vô thức của nàng, không còn là một người lạ mặt, mà là người đàn ông trong thực tế đã làm chồng nàng.

Căn phòng rực rỡ ánh nắng mặt trời, khi nàng chợt quậy. Thoạt tiên nàng thở dài một tiếng hài lòng nho nhỏ và quay sang chiếc gối, với tay qua phía giường trống. Chỉ trong một thoáng, nàng đã mở choàng mắt ra, bối rối và sa sầm lại khi nàng nhận thức được nàng chỉ có một mình trên đó. Trong một lúc, nàng quá sững sốt, bất động tim nàng đập thành thạch trong lồng

ngực đồng thời cảm giác khủng khiếp xuyên qua đầu nàng.

Chắc chắn, chắc chắn, phải chăng tất cả chỉ là một giấc mơ? Nàng không thể tưởng tượng được... Nàng nhắc mình ngồi dậy, rồi khi nhận ra mình đang trần truồng, nàng lại tuột xuống, với một nụ cười, vẫn còn cảm thấy hơi nóng trên má. Ngay trong lúc đó, nàng nhìn thấy trên sàn nhà, bên cạnh giường, chiếc áo bị cởi bỏ mà nàng đã ném xuống một bên bằng một động tác hấp tấp khó coi như vậy.

Sự xấu hổ của nàng lắng đi, và đôi mắt nàng di chuyển qua cánh cửa, tim nàng đập mạnh khi nàng trông thấy chiếc áo Jacket đen dạ hội của Charles, gấp trên một cái ghế, chiếc áo sơ mi trắng nhàu thành một đồng bên cạnh đó. Vậy, đó không phải là một giấc mơ. Tim nàng bình tĩnh lại, và trong một lúc nàng hài lòng nằm yên, môi nở một nụ cười hồi tưởng.

Nhưng rồi nàng nhớ ra, nàng và Charles phải dọn dẹp nhà cửa trở lại bình thường, hơn nữa, nàng không thể nào chịu đựng được cuộc sống thêm một phút nào dài hơn, mà không nhìn thấy chàng. Nàng bật dậy thật nhanh, dự tính sẽ xuống hồ bơi một lúc thật nhanh, trước khi làm cho Charles vài món điểm tâm. Rồi họ bắt đầu sửa chữa lại sự thiệt hại trong phòng khách. Nàng lại mỉm cười, muốn là sau cùng được thú nhận với chính mình là sau đêm hôm qua, cái viễn tượng xuất hiện trước mắt chàng trong một bộ áo tắm mới khác là...hấp dẫn.

Hiệu quả của cái áo tắm thật xứng đáng đồng tiền, nàng đã bỏ ra mua nó, Kate quyết định khi nàng quan sát thấy kết quả trong gương. Nó đơn giản một cách tuyệt hay, táo bạo thật cừ khôi, đường viền quanh cổ để hở sâu xuống đến cái khóa nam ngọc ngay móc thắt lưng dưới thấp. Màu sắc của nó, màu tím rực rỡ hòa với màu mắt nàng, nó đã là điều đầu tiên lôi cuốn nàng và nàng thấy bị kích động khi chụp vội chiếc nón rơm rộng vành màu đen, đẩy gọng kính mát lên mũi và chạy xuống nhà.

Nàng đi chân trần qua phòng khách đến khoảng sân hồ bơi, ngừng lại bên cánh cửa mở mắt tìm tòi một hình dáng của con người duy nhất mà nàng muốn gặp ngay lúc đó. Hơi nóng tỏa ra nặng nề trên góc mái che và Kate bước chậm rãi lên trên những hòn đá lót đường nóng, đứng nhìn xuống mặt nước trong xanh rồi xà xuống, phóng vào mặt nước bằng một cánh tay uể oải.

Mặt nước tỏa sáng lung linh và khi nó lặng yên, nàng trông thấy một hình ảnh phản chiếu phía sau hình ảnh nàng, nàng thẳng người lên, quay lại chậm rãi, e thẹn nhìn về phía chàng. Chàng mặc một cái quần màu nhạt, áo sơ mi lụa màu kem, để hở tới thắt lưng, tay áo xắn cao lộ cánh tay trần mạnh mẽ. Lúc mắt nàng ngược lên nhìn chàng, nàng nhận thấy tóc chàng xoăn và ướt, đột nhiên nàng cảm thấy bất mãn một cách phi lý.

- "Kate". Chàng nhìn nàng cẩn thận trong một lúc, trước khi bước tới trước, mắt chàng quét lên đôi gò má thẹn thùng của nàng, lướt nhẹ trên đám tóc nâu vàng như mây xòa xuống trên vai nàng. Đôi môi rắn chắc của chàng nở ra một nụ cười chào đón, chàng lập lại: - "Kate"

- "Em hy vọng anh cảm thấy muốn bơi", nàng đáp ứng...nhưng anh có vẻ như...

- "Không, anh vừa tắm dưới vòi sen, Kate. Anh rời em khoảng nửa giờ trước"

Trong khi chàng nhìn ngắm nàng, càng lúc càng đỏ mặt hơn, thì nụ cười chàng nở rộng hơn, và một tay đưa ra giật lấy gọng kính mát ra khỏi gương mặt nàng.

- “Anh đã nói với em, Kate, người yêu của anh, anh luôn luôn muốn thấy được mắt em, còn chuyện bơi với em, anh cảm thấy đó là một cơ hội khó mà từ chối”

Chàng đến gần hơn, nhìn xuống nàng với một vẻ dịu dàng trong lúc tay chàng ôm quanh cổ nàng.

- “Cũng như sáng nay, anh cảm thấy hầu như khó mà chống cự được những gì thuộc về em, Kate của anh ời!”. Chàng ngừng lại và trở nên ân cần hơn. – “Hết sức chịu đựng. Anh sẽ xuống trong vòng hai phút nếu em chờ...”. Chàng nhe răng cười, rồi sải bước quay vào nhà”

Kate, bao quanh bởi một vầng mây của tình yêu và hạnh phúc, và hàng chục cảm xúc mà nàng tưởng chừng khó nếm được vào buổi sáng hôm đó. Nàng đắm chìm vào trong một chiếc ghế, các ngón tay vươn ra, với lấy một chiếc mũ bơi nàng đã bỏ nó lại một hoặc hai ngày trước đây. Nhưng nàng không có nhiều thì giờ để suy nghĩ, vì Charles đã trở lại ngay như lời đã hứa, và chàng ném cho chàng một chiếc khăn lông đem theo một cách tự nhiên. Nụ cười châm biếm thường ngày hiện ra trên miệng chàng.

- “Này, chérie...Anh thấy em quên đem xuống cái khăn lông. Anh thích nghĩ đó là vì em quá choáng váng trong tình yêu nên không biết làm gì nữa nhưng...” Mắt chàng hơi nheo lại, chàng ngẩng nhìn nàng với một xúc cảm mãnh liệt làm cho nàng cảm thấy bối rối, rồi nàng hiểu là chàng đang chờ nghe câu trả lời.

- “Có thể em đã nghĩ...” Giọng nàng hơi run run và dưới đôi mắt tò mò của chàng nàng lại bị xấu hổ. – “Charles...”

- “Gui, Chérie?” Giọng chàng thúc giục, nhẹ nhàng.

- “Em...”

Nhưng trước khi nàng có thể nói thêm được điều gì, họ nghe tiếng gót giày gõ lên khô khan đi quanh góc nhà, nhiều giọng nói thì thầm, và Kate im bật trong lúc cả hai ngước lên, nuối tiếc vì bị quấy phá.

Và bước vào trong tầm mắt, Francoise bước vào vẫn tươi tắn như lúc nào, y phục bằng dạ xanh nhạt, mỗi lọn tóc quăn vàng đều sơn keo bóng loáng, cô dừng lại khi thấy họ đứng quá gần nhau, thật thân thiết bên nhau, rồi một nụ cười tự mãn lạ lùng xuất hiện trên mặt cô. Kate chỉ kịp lướt thấy nó trước khi người khách này quay sang người đàn ông đi theo sau một cách máy móc, nàng nhận ra hình dáng ngăm ngăm đen cao. Rồi nàng nhìn thấy đôi mắt của người đó hau háu nhìn nàng, đang tiến bước về phía nàng. Cái tên phát ra trên môi của người đó chính là tên nàng.

* *

Hình ảnh được mở ra trước mắt nàng bằng những cử động chậm chạp. Nàng nghe được hơi thở của mình hỗn hển vì không tin được, cảm thấy chân mình bắt đầu quỵ xuống khi Antoine vượt qua vài thước sân còn lại, hai tay dang rộng ra. Nhưng hình như anh ấy chạy và chạy không bao giờ đến gần hơn được. Phía sau lưng anh là Francoise đang mỉm cười âu yếm với Charles, đắc thắng nhìn về Kate.

Trước khi Antoine có thể chạm nàng, Charles đã cầm cánh tay nàng, một chiếc ghế được kéo

sát vào để nàng có thể ngồi xuống. Tuyệt vọng nàng nhìn lên những đường nét quyến rũ, đẹp đẽ, không cưỡng lại được, nàng để cho anh ấy cầm lấy tay nàng đưa lên môi, nghe tiếng thổn thức nhưng không hiểu là của mình hay của anh ấy.

- “Kate! Người yêu dấu của anh!”

Những giọt nước mắt trong đôi mắt của anh ấy lấp lánh, giọng của anh ấy run lên vì xúc động khi gọi đến tên nàng.

- “Đó có phải là một ngạc nhiên không! Đêm qua tôi đưa Emil trở lại khách sạn của ông ta, rồi khi tôi lái xe trở về nhà, tôi nhìn thấy có người đang thơ thẩn với một chiếc xe bị hư bên lề đường. Dĩ nhiên tôi nhận ra anh ấy lập tức và dừng xe lại. Tôi...” Giọng của Francoise kém dịu dàng hơn thường lệ, cắt đứt ý nghĩ của Kate.

- “Im nào, Francoise!”. Giọng Charles không ủng hộ sự thách thức. Chàng đối mặt với người anh họ một cách dữ tợn:

- “Anh muốn gì Antoine?”

Cái nhìn ngây dại ngớ ngẩn trong gương mặt của Antoine có thể gây cười trong những trường hợp khác nhưng trong trường hợp này không ai tỏ ra muốn cười được. Ngay cả Francoise cũng tỏ ra mất hết phương hướng, cho dù cô ta không quên điều gì.

- “Tôi muốn gì à?” Antoine bật cười nhẹ, “Chú nghĩ tôi muốn gì Charles? Tôi muốn Kate. Tôi muốn vợ tôi”

Và ngay khi nói, anh ấy nghiêng người về phía trước kéo nàng đứng dậy, Kate trân trân nhìn vào mắt anh ấy kinh ngạc, mơ hồ vì sao nàng đã có thể nghĩ anh ấy và Charles, giống nhau. Cả hai ngăm ngăm đen, dĩ nhiên, nhưng đây là gương mặt trẻ con, yếu đuối và nàng e là anh ấy sẽ chẳng bao giờ phát triển sức mạnh và quyền lực bằng người em họ.

Đứng kề bên Charles, anh ấy có vẻ ốm yếu và con nít, Kate cố xóa khỏi đầu mọi việc đã xảy ra và bất ngờ mặt đất trở nên di động và lắc lư, quay cuồng làm nàng thấy choáng váng.

Nàng nghe được một tiếng kêu báo động của Charles, những lời mà nàng không thể hiểu nổi. Vào giây phút cuối cùng đó, trước khi nàng mất hết ý thức đối với những việc đang xảy ra, nàng cảm thấy Antoine bị đẩy qua một bên, và chính cánh tay mạnh mẽ của Charles đã xốc nàng lên khỏi mặt đất. Giống như tối hôm qua họ đã làm...

Kate không biết mình đã ngất được bao lâu, khi tỉnh lại nàng đang nằm trên giường của nàng, trong phòng ngủ, và có một ai đó đang ấn chiếc khăn ướp lạnh lên trán nàng. Nàng mở mắt ra, thấy căn phòng chao đảo trong một lúc, rồi đứng yên. Giọng Francoise dịu dàng nói, không mang vẻ chân thành.

- “Chị thấy sao rồi, Kate?”

Một màn sương mỏng màu xanh lơ lửng, rồi nó lại biến thành một cô gái mà Kate rất ghét.

- “Khỏe rồi”

Lạ thay, lời nói dối thoát ra dễ dàng, nhưng rồi nàng quay đầu đi đột ngột, cố dấu những giọt nước mắt đang xé buốt

- “Tốt lắm”

Giọng Francoise có vẻ hài lòng, làm cho Kate cố sức kiềm chế để quay lại bướng bỉnh đối diện với cô.

- “Kate ạ. Tôi e là chị đang để cho Antoine và Charles lợi dụng thân xác. Giá mà chị biết được,

cô bạn thân mến ơi!”

Cô ta ngồi xuống cạnh giường, mắt rời khỏi người con gái nằm trên giường, tò mò nhìn căn phòng, trong khi Kate bưng bưng hồi tưởng lại áo quần Charles nằm ngổn ngang trên ghế.

Kate gượng ngồi dậy trên giường, cảm giác như lỗ bịch vị thế bất lợi của bộ áo tắm.

- “Chị làm ơn?”

Nàng chỉ vào tấm khăn trải giường bị rơi trên sàn nhà, và cùng lúc đó, cảm thấy nhẹ người vì nàng đã có thì giờ treo cất chiếc áo dài, chiếc áo màu hồng xinh đẹp mà nàng đã mặc tối hôm qua.

- “Cám ơn chị”

Nàng kéo chiếc áo choàng mong manh phủ lên vai. Không cần xin phép, Francoise lôi từ xách tay ra một gói thuốc lá và đốt thuốc. Cô ta rít một hơi vào phổi rồi cười một cách giả lả với người con gái trên giường.

“Ô! Những con người Savoney – Morlet này, chị không hiểu họ rồi. Machere, quyến rũ, tôi đồng ý...Quá quyến rũ, có thể. Nhưng họ có thể sử dụng bất kỳ phương tiện nào để đạt được theo cách họ”

“Tôi đã quen Charles một thời gian dài, Kate. Tôi đã từng thấy anh ta cố kiềm chế đau khổ như thế nào... Chị không biết đâu. Gia đình tôi hỗ trợ anh ta lúc vừa đến đây. Cha tôi giúp đỡ, coi anh ta như một đứa con trai trong một vài phương diện nào đó. Nhưng lúc nào tôi cũng nhận thấy, bên trong sâu thẳm anh ta chưa từng tha thứ hoặc bỏ qua. Trong những gia đình cổ xưa này, ý niệm về thừa kế rất sâu sắc. Chị biết đó”.

Cô ta ngừng lại, chăm chú nhìn đốm lửa lóe lên ở đầu điếu thuốc với vẻ rất thích thú.

- “Chị biết đó! Tôi tin Charles sẽ làm bất cứ điều gì để trả thù bà dì của anh ta – một con người mà anh ta qui trách nhiệm tất cả những sự mất mát mà anh ta cho là của mình”

Không nói gì, Kate dăm dăm nhìn người phụ nữ lớn tuổi hơn. Lúc nàng đang bắt đầu gom trí nhớ lại, vấn đề cấp bách nhất là phải tìm ra Francoise biết gì về tình trạng hiện tại. Antoine có giải thích đúng những gì đã xảy ra không? Hoặc anh ấy biết kín đáo, chỉ tiết lộ những gì anh ấy cảm thấy thích hợp cho mình trong lúc này? Nàng cố nhớ thật chính xác Antoine đã nói gì trong lần đầu tiên anh ấy bước tới gặp nàng.

“Kate, người yêu dấu của anh!” Nàng nhớ lại câu đó. Và rồi nàng đã cố gắng trong tình trạng hoang mang dường như xâm chiếm trí óc nàng, và nó đã rõ ra khi nàng nghe Charles hỏi Antoine tại sao anh ấy đến. “Tôi muốn Kate. Tôi muốn vợ tôi”. Lời nói dội lại trong đầu nàng, làm nàng biết chắc chắn rằng đã không tưởng tượng việc đó. Thế thì...có thể... Francoise tin rằng nàng và Antoine đã lấy nhau. Tất cả trở nên thật rồi mù.

- “Chị hiểu tôi muốn nói gì chứ? Phải không Kate?”

- “Gì à!” Nàng nhìn lên gương mặt xét đoán của Francoise, cố nhớ lại những gì cô ta vừa nói. – “Tôi rất tiếc...” nàng không thể tin hoàn toàn vào vẻ thân thiện trên mặt cô gái nọ, Francoise ngập ngừng vì hai má ửng đỏ lên:

- “Tôi đã nói...là Charles không phải là người đàn ông chịu bỏ lỡ cơ hội để điều chỉnh cho những gì anh tanghĩ là bị người khác xử sự sai đối với anh ta”

Kate trở mắt, cố hiểu câu chuyện đang dẫn dắt đến đâu, nhưng nàng vẫn không nói gì.

- “Và chị cũng phải tự trách mình. Kate, tất cả chúng ta đều biết rõ, anh ta là bất khả kháng như thế nào khi anh ta muốn”
- “Tự trách tôi à?”
- “Phải. Và Antoine không bao giờ cần hiểu. Nếu kế hoạch của Charles thành công...” trong một tích tắc, cô ta trở lại với thái độ gay gắt, nhưng nó gần như lập tức bị trá hình bởi một nụ cười thông cảm mơ hồ.
- “...Nếu bởi một dịp may, cô có enceinte (có thai) thì nó vẫn sẽ là một Savoney – Morlet, người thừa kế gia sản. Và...” Bây giờ cô ta không còn che đậy hận thù nữa. “...Tôi biết chắc chị sẽ có kỷ niệm về vài ngày thơ mộng ở đây với Charles”. Giọng cười của cô ta làm Kate rung mình.
- “Chị có vui lòng đi xuống nhà dưới được không? Chị nói với họ dùm, tôi sẽ xuống trong vòng vài phút nữa”. Kate quả là khó khăn để tự kiểm chế mình.
- “Dĩ nhiên, chérie”. Francoise với tay lấy chiếc xắc “Hãy cứ thư thả, tôi sẽ giữ cho họ bận rộn, đến khi chị xuống. Tất cả phải có một cái gì đó...Giọng lạnh lùng của cô ta làm cho Kate chấn động.
- “Xin chị! Xin chị vui lòng đi dùm”

Và không thêm nói thêm một lời nào nữa, Francoise hối hả quay đi và bước ra, đóng sầm cánh cửa lại một cách cường điệu có tính toán.

Kate buông thõng đôi chân lên mặt sàn nhà mà không rời khỏi giường. Đầu cúi xuống, vẻ chán nản bên ngoài, chỉ phản ánh một phần nào sự tuyệt vọng đã ngự trị trong tâm hồn nàng. Không kể tới những gì nàng đã cam chịu trong những ngày qua, chắc chắn đây là một cú đấm, nàng sẽ không bao giờ hồi phục được.

Ngây dại, nàng đưa mắt nhìn vào những chiếc gối, nơi họ đã nằm bên nhau vào đêm qua đến cả chúng cũng là một phần của dự mưu. Bây giờ, nàng đã biết chúng rồi. Charles với kinh nghiệm của chàng, đã cẩn thận đưa nàng tới một mức độ biến nàng thành một con rối trong lòng bàn tay, sẵn sàng, buổi chiều khao khát nàng vội đi tới chỗ ăn nằm với chàng. Và nếu có bị hỏi, chàng có thể nói ngay là nàng đã khuyến khích chàng. Kate đưa nắm tay lên dụi đôi mi của mình. Vậy không còn cách gì chấm dứt được sự ngu dại của mình sao? Tại sao mình có thể đến mức đó đó?

Nàng run rẩy và sau cùng, đứng lên rời khỏi giường, một quyết định chấm dứt giai đoạn này càng sớm càng tốt đã cho nàng sức mạnh, cởi bộ đồ tắm, và mặc chiếc áo dài bằng vải sa đen và trắng, nàng vội lấy mà không nhìn tới nó trên mắc áo. Nàng đứng trước gương, cài dây nịt to bản quanh thắt lưng thon nhỏ của nàng, vuốt ngược ra sau mớ tóc rối, rồi xỏ đôi chân vào chiếc giày cao gót.

Có những tiếng thì thầm phát ra từ phòng khách, khi nàng băng ngang gian đại sảnh, miễn cưỡng một cách vô lý, không muốn vào cho đến khi nàng phải tự ép lòng. Tiếng bước chân của nàng gõ trên mặt gỗ dường như vang lại từ một nơi nào xa xăm vô tận, mắt nàng khó khăn mới tập trung vào nhóm người đang ngồi tụ tập quanh bàn café. Hai người đàn ông đứng lên, Antoine tiến lên phía trước, nhưng mắt nàng lại tìm kiếm Charles.

Chàng đang chăm chú nhìn nàng, một nét ủ dột kín đáo tóc trên gương mặt giống như chàng không hài lòng nàng. Kate cảm thấy mình bị Antoine chụp lấy, nàng né miệng của anh, nhưng không tránh khỏi áp lực của má anh trên nàng. Lập tức nàng bị rơi trở lại Luân Đôn vì mùi thơm quen thuộc của nước hoa mà anh ấy sử dụng.

- “Kate – em yêu....Ngồi xuống đi”

Đôi mắt đen tìm kiếm gương mặt nàng, ngờ vực trong lúc Antoine giữ lấy nàng trong vòng tay, anh ấy đưa nàng ngồi cạnh chiếc ghế xô pha loại nhỏ, rồi ngồi xuống bên cạnh nàng, một bàn tay đan chặt vào tay nàng. Nàng ráng sức mấp máy đôi môi:

- “Anh từ châu Úc trở lại vào lúc nào vậy?”

- “Đêm qua, Kate. Lẽ ra anh đến đây vào buổi chiều. Nhưng chuyến bay bị đình lại, nên lúc đáp xuống Limoges thì đã muộn. Sau đó xe lại bị hỏng” Antoine thở dài và mỉm cười với nàng, lại một gợi nhớ những ngày “Alice nơi đất thần tiên” lúc họ mới vừa gặp nhau. Anh ấy liếc nhìn qua bên kia bàn một cách khoan khoái: “Thật là ngạc nhiên, chérie! Nếu lúc đó không phải là Francoise đi dọc đường...khi anh đã khắc khoải muốn đi tới đây, nhưng cô ta cứ nhất định tốt nhất là nên đến nhà cô ta và nghỉ lại qua đêm, rồi cô ta sẽ đưa anh qua đây vào ngày sau. Anh nghĩ rằng cô ta đúng, cũng vì đã hơi trễ và có lẽ em đã lên giường...”

Francoise nhẹ nhàng cắt ngang:

- “Hơn nữa, anh đã mệt nhoài, Antoine! Chuyến đi suốt từ Sydney, rồi đến một chuyến bay riêng từ Paris...”

- “Phải, chúng tôi, tất cả rất biết ơn cô, Francoise... Cô quá tốt bụng để phải gánh chịu nhiều rắc rối. Bây giờ tôi đoán là cô nóng lòng muốn về nhà, và...” Đó là lần đầu tiên Charles lên tiếng, giọng chàng thẳng thừng và không có tình cảm.

Francoise cắt ngang, đệm thêm vẻ gay gắt giống như Charles.

- “Không có gì vội, Charles..”

- “...và ngoài ra có nhiều việc cần thảo luận, nó sẽ mất nhiều thì giờ”. Chàng đứng bật dậy, không để cho cô ta lựa chọn ngoài việc tuân theo đề nghị của chàng, cô ta làm ra vẻ bình tĩnh. Cô ta nắm lấy xắc tay trên ghế và đứng nhìn xuống đôi bạn một lúc:

- “Dĩ nhiên – Tôi phải hiểu ra điều đó...Tôi hy vọng sẽ gặp được cả hai bạn, trước khi các bạn ra đi. Tạm biệt Antoine”. Mắt cô ta sa sầm xuống khi liếc sang Kate. “Tạm biệt Kate”.

- “Tạm biệt, Francoise. Và cảm ơn cô”. Antoine đứng dậy, lúng túng nhìn vào người em họ rồi lại nhìn người con gái bên cạnh, Kate không mở miệng đáp lời cũng như không nhìn lên trong lúc nàng nghe tiếng Charles và người khách bước ra cửa.

- “Em yêu” Antoine ngồi trở lại, vòng tay qua nàng, kéo nàng ngồi dựa vào ngực anh. Kate ngồi yên không nhúc nhích. Nàng nghĩ, có thể nào đây là người đàn ông mà tôi yêu thích điên dại, chỉ mới cách đây vài tuần không?. Hoặc, nàng sửa lại, hoặc tôi tưởng mình đã yêu điên cuồng. Vì vào lúc ấy nàng đã hiểu biết rất ít về sự xúc động xảo trá đó.

Charles quay trở lại phòng, dừng lại ở ngạch cửa, khi chàng thấy sự ôm ấp đó, rồi bước tới một cách quả quyết. Hai tay chống lên hông, chàng đứng nhìn xuống họ cho đến khi Antoine đẩy Kate ra, nhóm dậy trong một tiếng cười nho nhỏ thảm thương. Anh ấy đưa bàn tay ra, khi người em họ không nhúc nhích để bắt tay, anh ấy đành buông xuống.

- “Tôi chỉ biết cảm ơn chú một lần nữa Charles! Tôi thấy như suốt cả đời tôi, hình như tôi phải cảm ơn chú đã đưa tôi ra khỏi sự rắc rối”.

Kate, cảm thấy đôi mắt của chàng nhìn nàng, nhưng không chịu nhìn lại, ngoại trừ cái liếc mắt van lơn đầu tiên về phía chàng lúc nàng mới bước vào phòng. Nàng nhận thấy chàng quay đi, bước qua bên cạnh bàn, ở đó, nàng nghe vọng đến tiếng ly tách va chạm, một lúc sau, nàng cảm thấy có một cái ly được ấn vào tay mình.

- “Uống đi, Kate...Em vừa chịu đựng một cơn sốc”. Giọng chàng như vỗ về. Chàng dùng một ngón tay thử nâng cằm nàng lên, nhưng nàng chống lại và chàng bỏ đi trong tiếng thở dài. Kate ngồi lặng nhìn xuống chất lỏng vàng ươm, rồi thận trọng đặt ly xuống bàn bên cạnh.

- “Nào...Nếu em muốn thì đi thu xếp áo quần đi, Kate...” Antoine nốc cạn ly cô nhắc, rồi nhìn hết người này qua người kia với vẻ hoang mang.

- “Gì?” Nàng dựa lưng vào ghế, nhìn lên Antoine nhưng vẫn tránh gương mặt sắc sảo hơn ở phía bên kia.

- “Anh đã thu xếp mượn một chiếc xe khác. Nên chúng mình có thể đi theo hành lý của em...”

- “Đi đâu? Anh định đưa tôi đi đâu, Antoine?” nàng bình tĩnh hỏi.

Antoine đỏ mặt: “Thế này nghe, chúng ta có thể đến một khách sạn trước. Chờ cho tới khi chúng ta thu xếp mọi việc được hợp thức và rồi...”

Kate phá lên cười và đứng lên. – “Và sau đó, anh đưa tôi đến lâu đài, và chúng ta sẽ sống hạnh phúc mãi mãi bên nhau. Anh, tôi, và mẹ anh. Có phải đó là những điều anh có trong đầu phải không Antoine?”

- “Cũng gần như vậy, Kate. Anh không trách em về việc em giận, chérie...”

- “Giận à?” Kate bật lên một tiếng cười hơi chế giễu: “Anh đánh giá thấp khả năng mà anh có rồi, Antoine. Chữ giận hơi khó bộc lộ được những cảm giác tôi có được, khi mà tôi nhìn thấy những chuyện đã xảy ra. Sự đồi bại, là điều mà tôi muốn diễn tả về những gì anh đã đối xử với tôi!”

Giọng nàng run lên và nàng cắn môi dữ tợn: “Anh, là người đã nói yêu tôi, vậy ai là người phải có nhiệm vụ bảo vệ tôi”.

Antoine quay sang nhìn người em họ, vẻ cầu khẩn:

- “Nhưng Charles đã có mặt ở đó để chăm lo cho em...Anh biết rằng mình có thể tin tưởng nơi Charles. Anh luôn tin cậy vào chú ấy. Còn em cũng không thể nói được chú ấy đã không chăm sóc em, bảo vệ em”.

- “Người mà tôi muốn là anh, Antoine!” Kate trừng trừng nhìn vào gương mặt ngây ngô, bối rối, không chịu nhìn ra phía sau, để thấy nét mặt da ngăm ngăm đen kia. Antoine đưa tay ra như khẩn cầu được chạm vào tay nàng.

- “Nhưng giờ đây, Kate. Chắc chắn chúng ta có thể bỏ qua, chúng ta còn lại phần đời sống của chúng ta”

- Lúc này, Kate đã hoàn toàn vững vàng và tự tin.

- “Không, Antoine! Đó chỉ là những gì mà chúng ta không có. Anh thấy đó, những gì anh đã hành động là những gì mà tôi không bao giờ quên, hoặc tha thứ. Anh đã không tiên liệu được điều đó”.

- “Charles...” Lại một tiếng kêu cứu giúp đỡ đến người em họ.

- “Kate đúng, Antoine! Hơn nữa, bây giờ lại có những lý do khác”. Đôi mắt Charles nhìn vào Kate trong lúc nói, và nàng phải dẹp bỏ lòng ước muốn nhìn lại chàng.

- “Những lý do khác”

- “Phải, - anh thấy đó, Antoine, vì anh mà tôi đã sắp xếp làm cái việc lố bịch này, cố gắng để cho anh chống lại sự thống trị của bà mẹ. Như Kate đã nói, cả hai chúng ta đều sai lầm và tàn ác đối

với nàng. Nhưng tôi đã làm điều đó, và nếu có hậu quả nào, tôi cũng đã chuẩn bị để đương đầu. Nhưng những gì tôi cố nói cho anh, Antoine, là tuy tôi sắp xếp cưới Kate cho anh, nhưng tôi lại không sắp xếp trả nàng lại cho anh”.

Kate không thể kịp nghe những lời chàng nói. Tất cả những gì nàng biết là, nếu nàng không thoát khỏi căn phòng đó, chẳng mấy chốc nàng sẽ bị bắt buộc phải nhìn vào Charles và đó là điều nàng biết mình không thể chịu đựng được. Nàng nhìn thẳng vào mặt Antoine:

- “Vĩnh biệt Antoine. Xin chào, xin anh đừng cố gặp lại tôi, hãy tin tôi, việc đó không có ích gì nữa đâu.

- “Kate! Một tiếng kêu tuyệt vọng nào nê.

- “Tôi không còn muốn gặp lại anh nữa, không bao giờ còn nghe đến tên anh nữa. Một cái tên làm tôi kinh tởm”.

Sự tự chủ của nàng bị phân hủy nhanh chóng. Nàng ôm lấy hai tai chạy ra khỏi phòng.

Nhưng lạ lùng thay, khi về đến phòng rồi thì một sự bình tĩnh đáng sợ phủ lên con người nàng. Nàng bước dọc theo căn phòng bề bộn, đến cuối phòng, nơi chất hành lý của nàng và bắt đầu thật cẩn thận, thật có phương pháp, nàng lấy áo quần ra khỏi tủ, xếp nó lại. Đầu óc nàng tràn đầy những chi tiết để thực hiện chương trình trước mặt. Nàng có thể đón một chuyến tàu hỏa để lên Paris không? Hãng hàng không có chịu nhận thanh toán bằng chi phiếu du lịch cho chuyến bay của nàng không? Cách tốt nhất có phải là ở tại một khách sạn rồi ra đi vào ngày mai không? Tuy nhiên, sâu trong tâm khảm của nàng vẫn là một ý nghĩ đáng sợ, nó giống như một vết thương trong tim, đó là ý nghĩa chẳng bao lâu nữa nàng sẽ phải nói lời vĩnh biệt với Charles. Giá như nàng có thể duy trì được sự bình tĩnh, chàng sẽ không bao giờ biết được.

Thế rồi, thật bất ngờ, cánh cửa phòng bị mở ra và chàng đã đứng ở đó. Cánh cửa phòng đóng lại và chàng đứng dựa lưng vào tường, đôi mắt đen theo dõi từng cử chỉ khéo léo của nàng đang diễn ra. Mặc dù tim nàng đập dữ dội, nhưng Kate vẫn tiếp tục đề phòng, tránh không nhìn thẳng vào chàng. Nàng ôm lên một chồng quần áo lót đã xếp gọn rồi đặt nó vào chiếc va ly bên trên một vài chiếc váy và áo sơ mi.

Cuối cùng chàng lên tiếng, giọng uể oải gần như thú vị:

- “Em có vẻ thờ ơ một cách thật đặc biệt, Kate”

- “Đúng!”

- “Em thực sự không muốn biết chuyện gì đã xảy ra cho Antoine phải không?”

Chàng vừa nói vừa tiến đến đứng sát nàng, tựa vào một cây trụ chạm trổ ở một chân giường. Nàng lắc đầu cương quyết, rồi không nói gì.

- “Em không cần biết là anh ấy đã đi được khoảng nửa giờ rồi sao, Kate?”

- “Em không cần”. Nhưng thật ra nàng lại rất cần, vì sao chàng mất quá nhiều thời giờ mới chịu lên gặp nàng. Để nói cho nàng biết chuyện gì đã xảy ra. Để tìm hiểu nàng có cần sự an ủi nào không.

- “Em có chắc không, Kate”

Bất thành lĩnh, tay chàng, rắn chắc như thép, vươn ra chụp lấy vai nàng, xoay người nàng lại để đối mặt với chàng, khiến nàng không cách nào thoát được sức mạnh của đôi mắt cương quyết chiếm lĩnh của chàng.

- “Đó là điều quan trọng đối với anh, anh cần biết”

- “Chắc không hả? Dĩ nhiên là em chắc chắn vậy”. Để tự vệ, nàng gần như quất vào mặt chàng:

- “Tôi ghét anh ấy, tôi ghét anh. Ôi, tại sao tôi cứ luôn luôn...”

Suy sụp tinh thần, tất cả những giọt nước mắt nàng đã hết sức cố gắng dồn nén bên trong bỗng tuôn ra tràn trề, nàng cảm thấy người nàng bị gập lại, tựa vào ngực chàng, cảm thấy tay chàng vuốt ve mái tóc nàng:

- “Nín đi, nín đi nào, Kate của anh. Việc đó không có gì quan trọng đâu”

Rồi chàng nói bằng ngôn ngữ của chính chàng, những lời nhẩn nhủ thì thầm mà nàng đã tận hưởng trong hạnh phúc trong đêm vừa qua. Sau cùng, sự thốn thức nguôi dần và nàng tự tách mình ra xa chàng:

- “Em xin lỗi, em không có ý định làm vậy”. Nàng cố dấu đi bộ mặt đầm đìa nước mắt, nhưng chàng không chịu để vậy, chàng dùng một bàn tay rắn chắc kéo cằm nàng qua:

- “Nếu em thực sự ngụ ý là em không cần. Kate, thì đây, anh có thể nói với em, giải thích đôi chút để em có thể hiểu được tại sao những chuyện này đã xảy ra như vậy. Và tại sao, Kate thân yêu...” Sự êm ái trong giọng nói của chàng làm nàng run lên dưới tay chàng, nhưng tuy chàng nhận thấy, chàng không để lộ dấu hiệu gì. Thay vào đó, gương mặt chàng trở nên buồn bã, ảm đạm trong lúc mặt chàng vẫn tiếp tục theo dõi làm nàng lúng túng không biết phải làm sao:

- “Kate, em yêu dấu, anh đã không thể nói cho em biết trước những gì em chắc chắn có toàn quyền để biết”.

Chàng thở dài, thả tay ra, rời nàng ra khỏi cánh tay chàng, cánh tay nâng đỡ, cánh tay tạo sức sống của chàng; chàng tiếp tục bằng một giọng đều đều:

- “Matante, mẹ của Antoine, như em đã có dịp hiểu rõ là một người mất quân bình...”

Chàng quan sát cẩn thận, để biết chắc nàng đã tỏ dấu hiệu chịu theo dõi câu chuyện, rồi mới tiếp tục:

- “Anh không gặp bà ta đã nhiều năm qua, và tuy là anh có nghe Antoine kể về cái tật chiếm hữu kỳ cục của bà đã gia tăng, nhưng anh cũng không coi chuyện bà điên rồ đến mức nào, là chuyện quan trọng. Anh chỉ lo lắng một điều là, sau cùng rồi Antoine cũng phải làm một cái gì đó, sự việc đã đi quá xa, không thể ngoảnh mặt làm ngơ được nữa, vì sự an toàn của mọi người, bà ta phải...”

Chàng ngừng bật, và sau một lúc yên lặng chàng nói tiếp:

- “...Những chuyện không vui này, anh lại muốn giữ không cho em biết, ma petite. Anh vẫn còn nghĩ là – mon Dieu, (Ôi, trời ơi!) Ôi, anh đã tự dày vò mình với ý nghĩ! – Là em yêu Antoine và em vẫn còn ước ao được lấy anh ấy”

Chàng nhún vai:

- “Lẽ ra anh không nên tăng thêm sự lo âu cho em, nghĩ đến việc em phải gia nhập vào một giòng tộc rất ư là...là...kém an toàn”

- “Ồ!”

Những tư tưởng hoang mang chạy lung tung trong đầu óc nàng. Nàng nhớ lại những gì Francoise đã kể. Lẽ nào cơn ác mộng này không bao giờ chấm dứt? Nàng nghe tiếng nói trầm trầm tiếp tục, nàng cố tập trung tư tưởng để hiểu những lời nói của chàng:

- “Ngoài ra, còn có những khả năng mà Madame có thể làm tổn thương đến em. Bất kỳ lúc nào bà ta đoán được, hoặc tiên liệu được những chương trình đã hoạch định, là sẽ không ai biết được bà ta sẽ lựa chọn các hành động nào. Sự nổi dỗi của giòng họ Savoney – Morlet, điều ám ảnh của gia đình này, mặc dù nó không mang ý nghĩa gì hết, nhưng bà ta vẫn buộc mình hoàn

toàn vào cái bẫy của chính bà. Trên thực tế, cả bà và tất cả những ai tưởng rằng họ có được lòng trung kiên với cái lâu đài đó đều chịu chung một số phận”

Miệng chàng hẳn thành một nét dữ tợn khi chàng ngừng nói. Và chàng đứng nhìn xuống Kate, cặp mắt trống vắng như không trông thấy nàng. Rồi, chàng đi, hai vai nhún lên, tỏ vẻ bất cần:

- “À, tốt thôi, có lẽ chúng ta không cần lên án bà ta quá gay gắt. Trong chiến tranh, bà ta đã phải trải qua một cơn khủng khiếp. Em biết không, những ngọn đồi và những khu rừng quanh lâu đài, lúc đó là trung tâm của phái Maquis (Bá tước), và nơi đó đã xảy ra một trận đánh kinh hoàng giữa những người Đức với phái này, và Madame bị mất hai người anh em họ trong trận đánh này. Còn người anh của Madame, khi bị rượt đuổi, bỏ chạy trốn vào trong lâu đài, và bị bắn chết trước mắt bà ta”.

Không nhìn thấy Kate bị rùng mình, chàng kể tiếp:

- “...Người ta đồn rằng, họ đã bị đánh lừa bởi một bản tin không chính xác của phát thanh từ Luân Đôn. Kể từ đó...” Chàng lại nhún vai. “...Ai hiểu được, biết đâu đó là nguyên do của tình yêu cuồng tín của bà đối với nước Pháp, bà ta ghét người ngoại quốc. Cũng có thể, trước đây, bà ta cũng đã như vậy”.

Một sự im lặng kéo dài như không có chuyện gì để nói nhưng sự thực, Kate đã hiểu rõ ràng những lời chàng giải thích. Nàng có thể cảm thấy thương tâm cho câu chuyện này, nhưng vào giây phút này, thì tâm trí nàng còn mãi bận rộn với những ý nghĩ khác, những ý nghĩ buồn rầu hơn. Đối với một người đàn ông khi họ tự hào về giòng dõi Savoney – Morlet của họ, thì còn gì tự nhiên hơn, còn có gì khôn ngoan hơn là họ phải đảm bảo sao cho bất kỳ dòng máu ô uế nào, bất kỳ sự di truyền đáng ngờ nào cũng sẽ bị ngăn chặn, bị từ chối? Một tiếng than phản kháng nho nhỏ buột ra miệng nàng, khi chàng nhận ra sự giải thích dài dòng của chàng chẳng có ảnh hưởng gì khác hơn là xác định lại những gì nàng đã được nghe.

Nhưng rồi, bàn tay chàng, làm cho người ngoại, hấp dẫn mạnh mẽ, lại đưa ra nắm lấy tay nàng, kéo nàng về phía chàng.

Đôi mắt xinh đẹp mờ đi vì ước muốn khi nàng nhìn lên khuôn mặt yêu thương, nhìn thấy đôi môi đóng khung những lời nàng có thể hiểu được.

- “Bây giờ, tất cả những gì anh muốn biết, Kate! Là em sẽ ở lại với anh không. Mặc dù anh biết em ghét cái tên Savoney – Morlet. Nếu em thích, ma petite, thì chúng ta có thể nghĩ về việc đổi tên đó đi. Nó luôn luôn là Saint Cyr!”

Nhưng Kate không lưu ý được những lời sau cùng này, tất cả những ý nghĩ của nàng đều bị tập trung vào trong những lời nói đầu tiên:

- “Anh muốn em ở lại đây, trở thành bà chủ nhà của anh...”

Thật dịu dàng, chàng lay nàng nhẹ nhàng, rồi cười vào gương mặt ngơ ngác của nàng. – “Kate, Kate... Kate, ma petite, em là vợ anh, em quên rồi sao? Dù sự việc đã xảy ra như thế nào, nhưng đó là sự thật, và...” Gương mặt chàng trở nên nghiêm nghị xúc động: - “Những gì đã xảy ra vào đêm qua, trên chiếc giường này, không phải là một cuộc hội ngộ ngẫu nhiên – đối với em, đối với anh. Đó là một điều không thể tránh được. Mặc cho anh đã cố cam đoan với em là nó không thể...Ước mong của anh đối với em, trong những tình tiết này, em đã là vợ của anh, nhưng anh lại không là người chồng riêng biệt của em – tất cả những điều đó làm cho anh điên lên. Em biết đó, Kate, cái giây phút đầu tiên khi anh nâng chiếc mạng che mặt lên để nhìn thấy em, anh biết là anh đã gặp người phụ nữ mà anh muốn được sống chung suốt cuộc đời còn lại. Em có

thể nào tưởng tượng được nổi dày vò đó không”. Chàng rùng mình rồi lại đưa tay lên dụi mắt.

- “Vậy nó không phải là...” Nàng cắn môi, không nói được nên lời

- “Sao, em yêu...”?

- Nàng vẫn ngập ngừng, nhớ lại những lời của Francoise đã kể, bây giờ nàng mới nhớ lại được những phản ứng kỳ lạ của Charles vào cái ngày bên hồ bơi, khi chàng tưởng nàng đã mang thai. Phải chăng sự giận dữ của chàng là vì chàng nghĩ mình bị võ kế hoạch? Nàng không thể chịu đựng được sự hồ nghi lâu hơn, nên buột miệng nói ra:

- “Francoise kể với em rằng, anh sẽ làm bất kỳ chuyện gì để có được con trai thừa kế lâu đài. Cho dù Antoine có thể làm đó là con của anh ấy”

Chàng thốt lên một chữ mà Kate không hiểu được, nhưng nàng biết rằng chàng đang chê trách Francoise.

- “Em có tin những điều đó không, Kate?”

- “Em...em không biết nữa”

- “Em phải biết”. Tiếng thở dài nhẹ của chàng báo cho nàng biết là chàng không bằng lòng. Rồi chàng tiếp:

- “Nhưng tại sao anh lại nói như vậy? Tại sao em phải biết em nên tin cái gì sau khi em đã nghe hết tất cả mọi chuyện? Nếu anh nói với em rằng tư tưởng đó chưa từng có trong đầu anh, liệu em có tin không?”

Đến lượt nàng thở dài tuy chỉ có một tiếng ngắn ngủi:

- “Nếu anh nói vậy, Charles!...Nhưng dì anh...anh có nói...anh và bà ta...Anh có nói anh đã đồng ý cưới em vì một lý do”. Mắt nàng dò xét chàng.

Về mặt chàng rất điềm tĩnh vào lúc chàng trả lời:

- “Đúng, Kate!...Anh đã nói với em như vậy – và anh lấy làm tiếc. Có một phần sự thật trong đó, nhưng khi anh đã kể cho em nghe, thì anh đã cố gắng tự nhắc nhở đến những lý do căn bản của cuộc hôn nhân, cái ý thức mà anh có thể trả miếng lại bà ta bằng cách giúp Antoine thoát khỏi sự khống chế của bà. Bà ta đã sử dụng một chút trò mua chuộc, coi như phương tiện thuyết phục anh, và anh đã giả vờ chấp thuận miếng mồi đó. Nhưng sau đó, khi anh trông thấy em, Kate, và hơn nữa khi anh bắt đầu hiểu được em thêm chút ít, anh cảm thấy xấu hổ về việc mình đã làm. Nhưng anh không hề hối tiếc việc làm đó. Không bao giờ, không bao giờ anh có thể hối tiếc...”

- “Ồ, Charles”.

Hiển nhiên, nàng không thể che giấu được niềm hạnh phúc đang tràn ngập trong lòng, nàng tựa đầu vào ngực chàng, sát ngay dưới tai nàng, nhịp tim rộn ràng của chàng dội vang mạnh mẽ. Các ngón tay của chàng duỗi ra trên làn áo sơ mi mềm mại, cảm nhận được những cơ bắp của thân thể chàng cuộn cuộn.

- “Còn Francoise...”

Hầu như đó là cái đuôi nhỏ cuối cùng sót lại trong tâm trí nàng, mặc dù, vào lúc này nó có vẻ như không còn chút gì quan trọng nữa:

- “...Anh và cô ta?”

- “Cô ta và anh...trong giọng nói của chàng mang theo một tiếng cười khi chàng lặp lại lời nói của nàng...chưa bao giờ như em đã nghĩ. Cha cô ta là người bạn tốt nhất của anh, và anh nợ ông ta rất nhiều. Nhưng điều đó không gộp chung được chuyện gánh vác luôn cả con gái của ông ta. Ông ta hiểu rõ cô này có nhiều vấn đề nghiêm trọng, và trước khi chết, ông ta có yêu cầu anh để

mắt tới cô ta. Anh đã thực hiện điều đó trong năm năm qua, nhưng giờ đây, anh nghĩ cô ta đã đủ lớn để đi theo đường lối của cô ta. Dù sao, giống như hầu hết mọi người, cô ta chỉ nghe theo những lời khuyên mà cô ta thích nghe”

- “Cô ta yêu anh đó”.

- “Anh cũng nghĩ vậy. Cô ta thích thay đổi, trong khi đó anh chưa bao giờ có ý hướng biến thành một trong những người yêu tạm thời, do đó cô ta sẽ cảm thấy thất vọng. Giả như anh đã chấp nhận vậy, thì anh tin chắc là cô ta cũng đã chán anh lâu rồi”.

- “Còn Auriol? Anh và cô ta có...”

Một vài cái gai nhỏ cuối cùng của lòng ghen tuông làm cho nàng nhắc đến cái tên của người mẫu xinh đẹp trên bức ảnh trong phòng khách. Miệng chàng cúi xuống cọ vào đỉnh đầu của nàng.

- “Không bao giờ...Không bao giờ, em yêu ơi! Anh không nghĩ là chồng cô ta sẽ thích thú chuyện đó”

Chồng cô ta. Lại thay, điều đó chưa bao giờ hiện ra trong Auriol có thể đã có chồng. Việc bình thường quá như vậy sao không nghĩ ra? Nàng đã có thể bỏ qua cho lòng mình tất cả lòng ghen tuông đang dày vò trong lòng nàng về cả hai người, Francoise lẫn Auriol. Nàng thở ra một hơi nhẹ, và ngược mặt lên nhìn chàng, tim nàng dội lên một tiếng đáp lại tia mắt vui mừng lóe lên trong mắt chàng.

- “Charles, tại sao? Tất cả mọi sự thật lạ lùng, không thể tin được. Tại sao? Tại sao?”

- “Điều đó anh không thể nói với em được, Kate ạ. Anh khó có thể tha thứ cho anh”. Chàng lắc đầu, đôi mắt đen sẫm với hàng lông mi dài lướt trên gương mặt nhợt nhạt của nàng. – “Còn nếu anh đã không làm vậy, có lẽ chúng ta không bao giờ gặp nhau, có thể tất cả do số phận có kế hoạch quanh co đã đưa chúng ta đến bên nhau”

Trong khi nói, môi chàng lướt nhẹ trên môi nàng, trêu chọc nàng, tay chàng di chuyển đến nơi tim nàng đang đập mạnh. Cánh tay nàng ôm quanh cổ chàng, những ngón tay dài đan vào mớ tóc đen, đôi môi nàng tìm kiếm nụ hôn dưới môi chàng mời gọi.

- “Kate”. Chàng khẽ gọi, khi miệng chàng di chuyển trên má nàng.

- “Mmm!” Nàng không còn mong ước gì nữa.

- “Còn chuyện này anh muốn nói luôn với em”.

Bàn tay nàng đang ve vuốt trên lồng ngực chàng lập tức ngừng lại, giọng nói nàng hơi lo sợ.

- “Gì?”

- “Anh vừa mới nói chuyện bằng điện thoại xong – việc đó đã giữ anh khá lâu. Anh vừa nói chuyện với mẹ của em”.

- “Anh...anh đã làm gì?”

- “Qua điện thoại, anh báo cho bà biết chúng ta vừa làm đám cưới với nhau xong. Bà và Andrew đã trở lại New York gần một tuần lễ nay”

Chàng đẩy nhẹ nàng ra, gương mặt chàng lúc nhìn vào nàng hơi có vẻ trách móc.

- “Ồ!”

- “Anh báo cho bà biết chúng ta sẽ đáp chuyến bay đến đó ngay, rồi sau đó chúng ta sẽ sang Bali, để hưởng “tuần trăng mật muộn”. Anh hy vọng...anh hy vọng, ma petite, em sẽ đồng ý cùng đi với anh”. Giọng nói chàng trầm và ấm áp.

Kate nở một nụ cười huyền diệu khi nàng nhìn lên, nàng mơ màng hỏi.

- “Em có quyền lựa chọn không?”

Charles ôm lấy nàng thật chặt

- “Không được đâu...Anh tin là một trong hai đứa mình không có sự lựa chọn nào khác về những chuyện đã xảy ra. Nhưng hiện tại anh nghĩ....”

Chàng chậm rãi nói, mắt nhìn nàng như chiêm chọc.

- “...Anh nghĩ việc thu dọn có lẽ phải chờ đợi một lúc khá lâu nữa...”

Rồi môi chàng cúi xuống, nong nàn, mãnh liệt trên nàng, làm cho nàng mềm đi một cách tự nguyện, dịu dàng tựa vào người chàng, giọng chàng chùng xuống vì xúc động.

- “Còn có nhiều việc lý thú khác để làm nữa, Kate của anh”.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>